

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LOUISE O'NEILL

SEN İSTEDİN

"Sanki kalemle değil neşterle yazılmış."

—JEANETTE WINTERSON



Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

YABANCI

"BEDENİM ARTIK BANA AİT DEĞİL"

Emma O'Donovan on sekiz yaşında, güzel, korkusuz ve mutlu bir kızdı. Bir gece arkadaşlarının evinde verilen bir partiye gitti. Etkilemek için ne gerekiyorsa yapacağı herkes oradaydı. Tüm gözler Emma'nın üzerindeydi ve...

Ertesi sabah ailesi onu kendi evlerinin verandasında baygın hâlde buldu. Neler olduğunu, oraya nasıl

geldiğini ya da niye bu kadar canının yandığını hatırlayamıyordu. Fakat fotoğraflar vardı. Kasabanın en sevilen kişilerinin de içinde olduğu, fazlasıyla ayrıntılı ve asla unutamayacağı fotoğraflar.

Artık bir hiçti. Sürtüğün tekiydi. Utanç kaynağıydı. Tanıdığı herkesin Emma hakkında söyleyecek bir şeyleri vardı. Bu kâbustan asla uyanamayacaktı.

"İnsanın acımasızlığının ve kadınların cinsiyetçi toplumsal davranışlarla desteklenen suçluluğu nasıl içselleştirdiğinin rahatsız edici bir açıklıkla çizilmiş portresi."

—PUBLISHERS WEEKLY

Çeviren: Tuğçe Nida Gökırmak

www.yabanciyayinlari.com



Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://rantey.org>

"Cesur olun, yetişkinler. O'Neill'in ikinci romanı korkutucu olabilir ama fazlasıyla gerekli. Gençler kitabın **acımasız gerçekliğini** anlayacak ve bir çırpıda bitirecekler – gerekirse size rağmen."

–JEFF GILES

"Günümüzün tecavüz kültüründe mutlaka okunması gereken bu roman, O'Neill'in ilk (ve aynı derecede feminist) romanı **Kusursuzlar**'ın izinden gidiyor."

–HELLOGIGGLES

"O'Neill'in anlatımı, Emma'nın acısını tasvir ederken çok cesur, hassas, yürek parçalayıcı ve aşırı gerçek. Bu güçlü kitap konuşulmak istiyor. Bitirdikten çok sonra bile **okurun aklından çıkmayacak."**

–WORLDS OF WORDS

"Zihinlere kazınacak görüntüler, zorlu bir konu ve ne yazık ki fazlasıyla gerçekçi bir son."

–COMMON SENSE MEDIA

"Kim bu Louise O'Neill? Bilgilerinizi tazeleseniz iyi olur çünkü yakında herkes onu konuşmaya başlayacak. Gerçekten bir şeyleri değiştirebilecek olan cesur, komik ve feminist yazar."

–BUSTLE

"Louise O'Neill yaşayan en iyi genç yetişkin kurgu yazarı."

–GUARDIAN

- AMERİKAN KÜTÜPHANE DERNEĞİ, 2017 Michael L. Printz Önce Ödülü
- SCHOOL LIBRARY JOURNAL, 2017 En İyi Kitap
- NEW YORK HALK KÜTÜPHANESİ, 2017 En İyi Kitap
- BUSTLE, 2017 Ücretsiz PDF Kitap Arşivi » <https://rantey.org>

SEN İSTEDİN

için övgüler

"Bu kitabın kapağını kapadığınızda mutlu değil öfkeli hissedeceksiniz ama öfke, çaresizlikten daha sağlıklı bir duygudur. Siz de benim gibi bir ebeveynseniz, **kızlarınıza bu kitabı almanızı tavsiye edebilirim ama oğullarınıza almanız için yalvarmam daha iyi olabilir...** Genç kadınlar bu kitapta olanları zaten biliyor.

Asıl okuması gereken odadaki diğer insanlar."

—LITREACTOR

"Cinsel rıza meselesine dair **yürek parçalayan** bir roman."

—SARAH GILMARTIN

"O'Neill'in anlatımı insanın içine işliyor ve size küçük, **acımasız iğnelerle** saldırıyor."

—THE F WORD

"Heyecan verici bir roman... Sıradan bir kurgunun **çok ötesinde**."

—DEIRDRE REYNOLDS

"Yetişkin okurlar kadar yetişkinliğe adım atmak üzere olan gençlerin de ilgisini çekecek **güçlü bir uyarı hikâyesi**."

—BOOKLIST

LOUISE O'NEILL

SEN İSTEDİN

Çeviren

Tuğçe Nida Gökırmak

Sen İstedin

Özgün Adı | *Asking For It*

Louise O'Neill

Yabancı Yayınları | 396



Yayın Sorumlusu | Ece Çavuşlu
Redaksiyon | Ece Yücesoy, Ece Çavuşlu
Düzeltili | Elif Nihan Akbaş
Kapak Tasarımı ve Grafik | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Kasım 2021, İstanbul
ISBN: 978-625-7550-67-3 (karton kapak)
ISBN: 978-625-7550-68-0 (ciltli)

Türkçe Çeviri © Tuğçe Nida Gökırmak, 2021
© Yabancı Yayınları, 2021
© Louise O'Neill, 2015

Sertifika No: 46603

Bu eserin tüm hakları Anatolia Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ Penguin Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 – Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanci yayinlari.com – info@yabanci yayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu - İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06
Sertifika No: 48625

Güzel kız kardeşim Michelle için.

GEÇEN SENE

Perşembe

Annemin yüzü aynada benimkinin yanında belirdi, pudralanmış tende parlak kırmızı dudaklar.

Çene hizasındaki saçları yapış yapış sıcağa rağmen hâlâ fön çekilmişçesine düz duruyordu. Saçlarını her cumartesi yaptırdı. “Bir ödülü hak ediyorum,” derdi evden çıkarken. “Ne kadar pahalı olduğu umurumda değil.”

Karen Hennessy, saçlarına haftada üç kez fön çektirirdi. Ne kadar tuttuğundan asla bahsetmezdi.

Kızarmıştım, yanaklarımda yer yer kırmızı lekeler belirmişti, yatarken giydiğim grileşmiş atlet üzerime yapışmıştı. Bakışlarımı onun suratından kendiminkine çevirdim.

Annene öylesine benziyorsun ki, derlerdi bana her zaman. Onun bir kopyası gibisin.

“Günaydın,” dedi annem. “Ne yapıyorsun, aynada öylece kendine mi bakıyorsun?” Göğsüme, terle kaplı kumaşın altında belirginleşmiş meme uçlarımin görüldüğü noktaya doğru bakıp kaşlarını çatı.

“Hiçbir şey,” dedim kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak. “Ne istiyorsun?”

“Sadece uyanmış olduğundan emin olmak istedim.”

Masama, açık dizüstü bilgisayarına, notlarla dolu klasöre, *Fiche Bliain ag Fás*'ın kopyasına ve İrlandaca-İngilizce sözlüğe doğru işaret ettim. "Saat beşten beri uyanığım," dedim. "O'Leary bugün sözlü yapacak."

Jamie tabii ki tam not alacaktı. O'Leary, o konuşurken gözlemini kapatacak, sandalyesinde geriye doğru yaslanacaktı. Başını kaldırıp yeniden baktığında ve kimin konuştuğunu hatırladığında her zamanki gibi şaşkın görünecekti. Bir öğrencinin ağzından duyduğu en iyi İrlandacanın Jamie gibi görünen birinden geldiğine asla inanamıyordu.

"Ah, Diarmuid O'Leary'ye aldırma." Yarım yamalak sırtıttı. "Senin, benim kızım olduğunu biliyor mu?" Cevap vermedim.

"Vitaminini getirdim," dedi annem. "Sabah kahvaltından önce içmen gerekiyor."

"Sonra alırım."

"Emmie, hadi ama. Health Hut, bunları sırf senin için getirtti."

"Biliyorum, efendim." Dudaklarını hafifçe sıktı, ben de kendimi ona gülümsemeye zorladım. "Ve buna minnettarım."

"Buraya bırakıyorum, olur mu?" Tableti ve bir bardak suyu komodininin üzerine, iPhone'unun ve birbiriyle eşleşmeyen küpe koleksiyonumun yanına koydu.

Yeniden arkamda dikilerek bir elini sol kalçama, diğerini de omurgamın alt kısmına yerleştirerek belimi içeri doğru itti. "Duruşuna dikkat etmelisin, canım." Un ve tarçın kokuyordu, alttan da senelerdir kullandığı çiçek kokulu parfüm duyuluyordu. Annemi üzerinden dökülen gümüş rengi ipek elbisesiyle kıyafet odasındaki makyaj masasının önünde oturmuş, dudaklarında parlak bir ruj ve açık kahverengi saçları sıkı bir topuz yapılmış hâliyle hâlâ gözümün önüne getirebiliyordum. O zamanlar saç daha uzundu. Babam merdivenlerden yukarı, "Nora, geç kalacağız," diye seslenirdi ve annem de genellikle babamla konuşurken, tüm erkeklerle konuşurken kullandığı özel ses tonuyla, "Geliyorum, sevgilim," diyerek cevap verirdi. (Ve ben de bu ses tonunu niçin asla benimle konuşurken kullanmıyor diye merak

ederdim.) Yapacağı son şey, parfümünü eline alıp altın renkli kapağını açarak bileklerine sıkmak olurdu. Merdivenlerin başında oturur ve o, babama doğru yürürken ipek kumaşın altındaki kalçalarının salınışını izlerdim. Babamın gözleri ondan asla ayrılmazdı; giderlerken ben ağlamaya ve bebek bakıcım beni tutarken debelenmeye başladığımda bile.

Parmakları karnımda duraksadı. “Âdet gördün mü?” dedi. “Biraz şişmiş görünüyorsun.”

Ellerini bedenimden uzaklaştırdım. “Endişe etmene gerek yok, anne. Hamile değilim.”

Ondan uzaklaşarak telefonumu kontrol ettim. Ali mesaj atmıştı. Tekrar. Son iki mesajına cevap vermemiş olmama rağmen.

“Lütfen benimle o şekilde konuşma.”

“Hangi şekilde?”

“O ses tonuyla.”

“Herhangi bir ses tonu söz konusu değildi.”

Omuzları gergindi ve alt kata inip babama söylemeye hazır olduğunu biliyordum; saygısız ve kaba davrandığımı söyleyecekti ona. Babam da iç geçirecek ve kendisini hayal kırıklığına uğrattığımı söyleyecekti bana. Beni dinlemeyecekti, ona ne anlatırsam anlatayım, açıklamak için ne denli uğraşırsam uğraşayım. “Tarağ” yok, diyecekti. *Lütfen annene karşı daha saygılı ol.*

Sadece tek taraf vardı ve o da asla benimki değildi.

“Üzgünüm, anne.”

Duraksadı. “Şu vitamini iç,” dedi, “ve sonra da aşağı inip kahvaltıda babanla bana katıl. Baban işe gitmeden önce seni görmek istiyor.” Kapıya varmışken, bana bakmak için arkasına döndü; bakışları bedenimde gezindikten sonra suratımda durdu. Bana tam olarak ne diyeceğini biliyordum.

“Bu sabah güzel görünüyorsun, Emmie. Her zamanki gibi.”

Kapıyı arkasından kapattı ve odamdaki hava çorbaya döndü. İçinden ilerleyerek, biraz rahatlayabilmek umuduyla sürme pencereyi yukarı kaldırdım; esintideki deniz tuzunun tadını alabiliyordum. Koyun etrafında lades kemiği gibi kıvrılan altı

ev daha vardı, hepsi aynı kanarya sarısı renge boyanmış, siyah pencere ve kapı pervazı olan evlerdi; asfalt araba yollarına, sanki başka herhangi bir renk fazla dikkat çekecekmiş gibi, siyah ya da gümüş renkli Toyotalar, Volvolar ve Hondalar olmak üzere mütevazı, küçük arabalar sıralanmıştı. İki yan evde yaşayan komşumuz Nina Kelleher, kızları Lily ve Ava'yı station wagon arabasının arka koltuğuna oturtuyordu; Lily'nin arkasından kapıyı kapatırken dişleri arasında bir dilim kızarmış ekmek tutuyordu ve bir yandaki araba yolunda dizleri üzerine çökmüş, oğlunun bağcıklarını yeniden bağlayan Helen O'Shea'ya el salladı. "Tanrım, bu yerin hâli," demişti Jamie geçen sene Ballinatoom'un dışında kalan, düşük gelirli için yapılmış bir yerleşim alanından geçerken; küçük evler dip dibe tıkıştırılmıştı, pencere pervazlarında özenle bakılan çiçeklerin bulunduğu saksılar vardı, sümüklü çocuklar grup hâlinde, evlerin ortasında kalan küçük çimenlik alanda oyun oynuyorlardı. O zamanlar Maggie ehliyetini henüz almıştı ve dördümüz ebeveylelerinin Volvo'suna dolmuş, özgürlük heyecanı ile kıpır kıpırdık; istediğimiz her yere gidebilir, istediğimiz her şeyi yapabiliydik, gerçi hiçbir zaman Kilgavan'dan öteye gitmemiştik. Ballinatoom sokaklarında gezinmiş, Main Caddesi'ne çıkan göbekten dönmüş, kiliseden devam etmiş, kasabanın sonundaki tamirhaneden çıkıp çocuk parkını geçmiş, yan yolun aşağısından yeniden aynı göbeğe gelmiştik. Aynı yerlerde dolanıp durmuş, şekerleme yemiş ve diğer arabalarda olduğunu bildiğimiz çocukları kesmiştik. Maggie, O'Brien'in cenaze evini geçerken, saygılarını sunmak üzere cenazeye gelmiş az kişiye ayıp etmemek için müziğin sesini kısamızda ısrarcı olmuştu. "Öylesine sarı ki," dedi Jamie, dönüp arka camdan yanından geçtiğimiz evlere bakarken. "Bu ülke topraklarında inşa edilen her yerleşim biriminin parlak sarıya boyanması gerektiğine dair bir kural mı var?" Gözümün ucuyla, arkada onun yanında oturan Ali'yi gördüm; Jamie'ye dirsek atıp beni işaret etti.

"Al," dedim ve dönüp Jamie'ye iPod'u uzattım. "Bu şarkı lis-

tesinden fenalık geldi, çalacak başka bir şeyler bul.” Ve Ali’nin bu defa kavga çıkmadığı için rahat bir nefes verdiğini duydum.

Şimdi olsa Jamie öyle söylemezdi. Bizimle aynı yerde yaşamaktan memnun olurdu.

“Tanrı aşkına, Mags,” dedim, yolcu kapısını açıp boş Tayto paketlerini, bir hokey topuyla ağızlığını, akmiş kırmızı tükenmez kalem ve dertop yapılmış en azından yirmi parça kâğıdı kenara çekerken.

“Üzgünüm.”

“Bunu her sabah söylüyorsun. Ve yine de hep aynı.” Eteğimin kırmızı mürekkebe bulanmaması için üzerine oturmak üzere çantamdan bir kitap çıkardım. “Burası yanıyor. Tüm pencereler açık mı?”

“Evet,” dedi Jamie arka koltuktan. “Artık Volvo’yu kullanmaya izninin olmaması çok kötü, Mags. Onun kliması vardı, değil mi?”

“Annemin muffinlerinden getirdim biraz,” dedim. Volvo hakkında konuşmak istemiyordum. Çantama elimi soktum ve Maggie’ye muffinlerden birini uzattım.

“Hâlâ sıcaklar. Tanrım, annen bir harika,” dedi, bir ısırık alıp tek eliyle direksiyonu çevirirken.

“Evet,” dedim, pencereden dışarı bakarak. “En iyisidir.”

Sandviç torbasını Jamie ve Ali’ye vermek için arkaya döndüm. Ali yüzüne düşen kaynaklı uzun sarı saçlarını geri attı. “Hayır, yememeliyim.” Nespresso termos bardağından bir yudum kahve içti. “Annem ikimizi şu paleo” yemek yarışması şeyine kaydettirdi.” Dudağını ısırdı. “Emma?”

“Efendim?”

“İyi miyiz?”

* Modern yiyecekler dahil olmak üzere, Paleolitik çağda yaşayan insanların yediği yabani bitkiler ve hayvanları yemek üzerine kurulmuş bir beslenme şekli. -yhn

“Ne?”

“Mesajlarıma hiç cevap vermedin. Bana kızgın falan mısın diye merak ettim.”

Çok fazla göz kalemi sürmüş, gözlerinin köşesinde balçık gibi siyah lekeler oluşmuştu. Birkaç ay önce babası ona Mac güzellik seti almıştı, profesyonel bir makyözün sahip olacağı türden bir şeydi; ağzına kadar makyaj malzemeleri ve fırçalarla doluydu. “Öylesine,” demişti Ali omzunu silkip. Maggie heyecanla çığlık atmış, sıvı eyeliner’ı Jamie üzerinde denemek için kapmıştı. “Harika,” demiştim. Uzun zamandır almayı istediğim fakat annemin çok pahalı dediği aydınlatıcı kremi parmaklarımın arasına almıştım. “Yine de Mac kızlarının hep travestiler gibi görüldüğünü düşünmüşümdür.”

“Tanrım, Ali,” diyerek iç çektim. “Kendine gelir misin lütfen?”

Jamie’ye muffin torbasını uzattım. Fark etmediği için elimdeki torbayı salladım. “Merhaba. Dünya’dan Jamie’ye.”

Bir an için tereddüt ederek muffinlerin durduğu torbaya, sonra da tekrar bana baktı. İçinden bir muffin çıkarıp kocaman bir ısırik aldı ve neredeyse tüm muffini bir kerede ağzına attı.

“Yavaş ol,” dedim. “Maggie bile kendisinininkini o kadar hızlı yemedi.”

“Kes sesini,” dedi Maggie. “Sabah 6’da yüzme antrenmanım vardı. Sanırım istediğim zaman bir muffin yiyebilirim.”

“O kadar erken nasıl kalkıyorsun, anlamıyorum,” dedim. “Ben yataktan sen gelmeden on dakika falan önce çıkıyorum. Felaketim.”

Jamie, muffinin kâğıt kalıbını avucunun içinde buruşturdu. “Ben ondan da erken uyandım, Mags,” dedi. “Bugün olacağımız İrlandaca sınavına çalışmam gerekiyordu.”

“Ah, kahretsin,” dedim. “Onu tamamen unutmuştum. Yan-dım ben.”

“Geçen hafta da fizik çalışmayı unutmamış mıydın?” Jamie gözlerini kısarak bana baktı. “Ne tesadüf.”

O sınavdan yetmiş sekiz almıştım, Bay O’Flynn sınav kitap-

çığını masamın üzerine göz kırparak bırakıp, “Aferin,” diye mırıldanmıştı ve ben de kitapçığı herkes görebilsin diye orada bırakmışım. “Ve ilk sırada,” diye devam etmişti, “tebrikler Jamie.” Jamie sınav kitapçığını ondan almıştı, üzerinde kırmızı kalemle “%93” yazıyordu. Sınav kitapçığını okul çantasına sokuştururken Jamie’nin yüz ifadesinde herhangi bir değişiklik olmamıştı. Yeniden kendi sınav kâğıdına bakmışım; sanki notum sayfadan kalkmış bana doğru yükseliyor, kendisini gözlerime kazıyordu. O anda kâğıdı elli bin parçaya bölmek istemişim.

“Aferin, J.” Herhangi birisinin kışkırdığımı düşünmemesi için Jamie’ye gülümsemişim. “Tanrım, şimdi düşündüm de keşke ben de çalışsaymışım.”

“Yeni güneş gözlüğü mü aldın?” diye sordu Maggie, Ali annesinin Paris’ten ona aldığı sarı Celine sırt çantasının içine uzanıp alacalı Ray-Ban gözlüğü çıkarınca. “Babanın sana aldığı Warby Parker’a ne oldu?”

“Tuhaf,” dedi Ali ve suratımı olduğunca ifadesiz tuttum. “Onu hiçbir yerde bulamıyorum.”

“Aa, yapma,” dedi Maggie otoparka dönerken.

“Yeni bir tane alamaz mısın?” diye sordum, sesim normal çıkmıştı. Bunu yapabilecek kadar parası vardı.

“O modeli sadece Amerika’dan alabiliyorsun. Sana bunu söylemişim.”

“Of, evet, sanırım hatırlıyorum.” Sırt çantamı tek omzuma astım ve İrlandaca ders kitabımı bulabilmek için içini karıştırmaya başladım. “Tatlım, o gözlük senin suratına biraz büyüktü zaten.”

St Brigid’s Lisesi karşımızda duruyordu; kare camların güneş altında parıldadığı gri, beton bir bina ve etrafında sıralanmış bodur prefabrik yapılar. Spor salonu, tenis kortları ve otopark ön taraftaydı, arka taraftaysa sarp bir çimlik alan vardı, öğrenciler ne zaman sigara içmek için spor salonunun arkasına kaçsa inekler çılgınca mölerdi. Rahibeler araziye Ballinatoon’un diğer tarafında yeni bir manastırı finanse edebilmek için satmıştı, kocaman binanın etrafında kalan beş inek ölmeyi bekliyordu. Etrafa, ara-

balarımdan inen yüzlerce kıza baktım, hepsi kıpkırmızı kesilmiş ve bunalmış görünüyordu. Pilili, koyu gri yün etekler, diz hizasındaki gri çoraplar ve gri kalın ceketler sıcak havalar için pek uygun değildi ancak müdürümüz Bay Griffin, dün dahili sistemden bir anons yapmıştı: “Kızlar, üniformalarınız tam takım giyilmeli, hava şartları ne olursa olsun. Bu kural için istisnai bir durum söz konusu değil.”

Tüm öğrenciler ileri doğru yürür, güler, kol kola girer ve sırt çantalarında bir şeyler arar ya da beklemleri için birbirlerine seslenirlerdi. Bana seslenip selam veren, gözlüğümü nereden aldığımı ya da sürdüğüm dudak parlatıcısının markasını ya da o günkü İrlandaca sınavı ile ilgili fikrimi soran kızların yanından geçerken başımla selam verdim. Gülümsedim ve onlara, “Teşekkürler, çok tatlısınız,” deyip kendimi zorlayarak ben de birkaç iltifat ettim. Ben duyuş mesafesinden çıktığımda, nasıl da iyi, ne kadar nazik olduğumdan, nasıl da her zaman herkes için vaktim olduğundan, görünüşüme rağmen nasıl da hâlâ bu kadar mütevazı oluşumdan bahsettiklerini hayal ederdim.

Zil çaldığında yorulmuştum bile. Gülümsemek, nazik olmak ve başkalarının problemlerini umursuyormuş gibi davranmak durumundaydım yoksa adım sürtüğe çıkardı. İnsanlar bütün gün bu gibi bir performans sergilemenin ne denli zor olduğunu anlamıyorlardı.

Ali: Şu an neredesin?

Ali: Tatlım, son mesajımı aldın mı? İletildiğinden emin değilim.

Ali: Hey, yolladığım son iki mesajı aldığımdan emin olmak istedim. Dersten sonra sizinle nerede buluşacağım? Ev Ekonomisi sınıfının orada bekliyorum.

“Selam.” Ali, Fiesta’nın yanında beton zemine yatmış, ceketini battaniye niyetine yere sermişti; eteğini yukarı sıyırmış, gömleğinin önünü mümkün olduğunca çok güneş ışığı alabilmek için açmıştı. “Attığım mesajları aldın mı?”

“Hayır.”

Siper ettiğim elimin altından gözlerimi kısmış okula doğru bakarken telefonumdan saati kontrol ettim.

“Tanrı aşkına,” dedim, “nerede bu? Güneş kremi sürmedim. Eğer hemen gelmezse burada yanmaya başlayacağım.”

“Kahretsin,” dedi Ali. “Benim de yanımda güneş kremi yok. Üzgünüm. Bunu düşünmeliydim.”

“Cildimin ne kadar hassas olduğunu biliyorsun,” dedim, ceke-timi kendimi güneşten korumak için başımın üzerinde tutarken. “Ve Karen’ın güneş ışınlarının cildimize verdiği zarar hakkında söylediklerini hatırla, şu UV ışınları demişti...”

“Tabii, eğer annemden ağız dolusu nasihat dinlemek istersem kendisine sorarım.”

“Emma!” O cırtlak sesi duyunca irkildim. “Merhaba!”

“Merhaba Chloe.”

Seslenen Chloe Hegarty’ydi; saçları nemden kabarmış ve saç çizgisinde bir hare oluşturmuştu, çenesini saran aknelerin bir kısmı da iltihaplı sivilceye dönüşmüştü. Keşke gidip bir dermatolo-ğa görünseydi. Arkamı döndüm ve çantamdan bir şey çıkarmam gerekiyormuş gibi yaptım.

“Uf,” dedi Ali, Chloe uzaklaşırken.

“Her neyse,” dedim. “Ah, Tanrı’ya şükür, geldiler.” Kızların, spor salonunun en yakınındaki prefabrik binadan çıktıklarını gördüm. Maggie’nin başı telefonuna doğru eğilmişti bile, parmakları delicesine ekranın üzerinde hareket ediyordu. Jamie hemen arkasındaydı. “Acele edin,” diye seslendim.

“Özür dilerim,” dedi Maggie yanıma vardığında. Ceketini çantasının askılarına bağlamıştı ve gözlerini telefonundan ayırmadan ceketinin altından çantasının içinde anahtarını bulmaya çalışıyordu. Telefonu tekrar bipleledi ve Maggie omuz çantasını yere bıraktı, yeni gelen mesajı okurken suratındaki ifade yumuşadı.

“Mags,” dedim. “Tanrı aşkına, burada kavruldum. En azından önce kapıyı açabilir misin?”

“Özür dilerim,” dedi tekrar. “Eli, onlarla buluşmak istersek saat beşte çocuklarla birlikte parkta olacaklarını söylüyor.” Telefonu kaputun üzerine bırakıp hemen yanına çantasını koydu ve içinde anahtarları aramaya koyuldu. Yıpranmış üç ders kitabını, eski kâğıt mendilleri, leopar desenli bir eşarbi, iPod’unu, Tic Tac şeker kutusunu, içimdekileri sızdırmış bir yemek kutusunu ve A4 boyutundaki not defterini çantasından çıkardı. “Anahtarlarım kesinlikle burada bir yerde,” diye söylenirken tonbalıklı sandviçin parmaklarına bulaşan yağını temizlemeye uğraşıyordu. “Bekle! İşte burada.” Önce kendi kapısını açtığında hamam gibi sıcak hava suratına çarptı. Arabanın içine girdi ve uzanarak diğer kapıları içeriden açtı.

“Tanrım,” dedi Jamie arabaya bindiğimizde, pencerelerin hepsini açarken. “Yeni arabayı ne zaman alacağım diyordun, Ali?”

“Doğum gününe sadece üç ay kaldı!” Ali, iPhone’unu çıkarıp fotoğrafları arasında gezindi. Bebek mavisi yepyeni bir Mini Cooper fotoğrafını bulunca telefonu kaldırıp gösterdi ve Jamie ile Maggie, “uuu” sesleriyle takdirlerini belirttiler.

“Bugünlerde Mini Cooperlar her yerdeymiş gibi geliyor,” derken buldum kendimi. “Şimdilerde çok popülerler.”

Ali’nin eli kucağına düştü, ekranda hâlâ aynı fotoğraf görü-lüyordu.

“Yavaşla,” dedim Maggie’ye, her iki tarafında sıralanmış bonibon renkli binaların, sıkış tepiş barların ve kasaplarla manavların olduğu Ballinatoon’un dar anacaddesinden geçerken. Elinde bastonuyla aralarından geçmeye çalışan yaşlı adamı görmezden gelen bir grup St Michael’lı çocuk kaldırımı işgal etmişti. Koyu mavi V yakalı kazaklarını bellerine bağlamış, güneş yanığı kollarını gözler önüne sermişlerdi, düğmelerini açmadıkları beyaz gömleklerinin koltukaltlarında ter lekeleri görülebiliyordu ve mavi sarı çizgili kravatları boyunlarında gevşekçe duruyordu; ellerinde ucuz şekerle dolu kesekâğıdı ve kutu kolalar vardı. İki bina arasına asılı büyük bir bez afiş vardı, country ve western müzik festivalini siyah ve altın renkli harflerle duyuruyordu. Her

yıl aynı şey olurdu; ülkenin dört bir yanından kovboy çizmele-
ri ve şapkalarını giymiş orta yaşlı hayranlar Ballinacoom'a gelir,
sürekli Nathan Carter şarkıları mırıldanırlardı. "Burada yaşadığ-
ınız için ne şanslısınız, değil mi?" diye bize sorar, kırsal havayı
içlerine çekerlerdi. Neden, diye sormak istiyordum onlara. Ne-
den burada yaşadığımız için şanslıydık? Fakat alacağım cevabı
biliyordum.

Burası öyle güzel ki, diyeceklerdi. Topluluk duygusu öylesine
hissediliyor ki... İnsanlar birine göz kulak oluyordur.

Sanırım bu doğrudur.

Birkaç dakika içinde Connolly Gardens'taydık. Çimenlik bir
meydanın etrafında beton yol bir kurdele gibi dolanıyordu ve or-
tada mermer bir çeşme vardı. Hepsi pastel tonlarda boyanmış,
George dönemi mimarisiyse inşa edilmiş büyük sıraevler mey-
danın çevresinde dönüyordu. Maggie'nin, krem rengi pervazları
ve krem rengi kapısının üzerinde dökme demirden aslan kafası
şeklinde siyah bir tokmak olan soluk gök mavisi rengindeki evi-
nin önünde park ettik.

"İçeri gelmeyecek misiniz?" diye sordu Maggie ön kapıyı açıp
sadece Jamie'nin kendisini takip ettiğini gördüğünde. Ali bana bir
bakış attı, ben başımı iki yana sallayana kadar bekledikten sonra,
"Hayır, böyle iyi, Mags. Em'le burada bekleyeceğim," dedi.

"Ve güneş kremi getirir misin?" diye seslendim arkalarından.
Maggie'nin annesiyle konuşmak zorunda kalmak istemiyordum.
Son aradığımda, "müşteriyle konuşma" moduna geçmiş ve "tam
bana göre olduğunu düşündüğü bir kitaptan" bahsetmişti. Beş
yıl önce Bennetlar Kuzey Cork'tan buraya taşındıkları zaman
Hannah ortalığı epey ayağa kaldırmıştı. Maggie'nin küçük kız
kardeşi Alice Eve'e karnı burnunda hamileydi, karnı giydiği dar
tişörtlerin altından fırlıyordu ve yaşlı kadınların onun şişmiş kar-
nını gördüklerinde gözlerini kaçırmaları ya da cıvcıkلامaları zer-
re kadar umurunda değilmiş gibi görünüyordu. Herkes kasabaya
yeni gelenler hakkında konuşuyordu; annenin "bir oyun-terapis-
ti olmasından, bu her ne demektiyse", babanın "bir muhasebeci

olmasından ve oturdukları eve bakılırsa –fiyatını bir duymalıydınız– işlerinin ne denli iyi olduğundan” ve diğer kızlarının on iki ya da on üç yaşında, oldukça güzel olduğundan. Bunu duyduğumda ilk önce endişelenmişim, ta ki Maggie’yi görene kadar ve fark ettim ki, evet, gerçekten güzeldi. Ancak benden daha güzel değildi.

Annem, “Kadının oldukça çekici olduğunu duydum,” demişti babama, Bennetlerin kasabaya taşındığı akşamki yemeğimiz esnasında patates püresini uzatırken. “Ve kadının bu kadar genç yaşta beyazlarını kapama ihtiyacı duymaması da son derece cesurca bir davranış.”

“Hazır mısın?” dedi Maggie yeniden ön kapıyı açtığı anda.

“Ah, harika görünüyorsun,” dedi Ali. Maggie, bir hayır kurumu mağazasından aldığı erkek modeli oduncu gömleğini elbise niyetine giymiş ve ayaklarına da metalik gümüş renkli Doc Martenslerini geçirmişti. Kıvrıkcık saçlarının yüzüne dökülmesini engelleyen şal desenli bir eşarbi başının etrafına iki tur dolamış ve tepesinde kafasının neredeyse iki katı boyutunda, kocaman bir fiyonk yapmıştı, parmaklarında ise bir sürü gümüş yüzük takılıydı.

“Tanrım,” dedim. “Tıpkı bir Amiş ya da onun gibi bir şeye benziyorsun.”

Maggie, antrede duran ince uzun bacaklı dresuarın üzerinde asılı oval aynada kendine şöyle bir bakış attı. Üzerinde kıvrımlı, gümüş renkli harflerle, “İç güzelliği gibisi yoktur,” yazan o aynadan nefret ediyordum. Hep o yazıyı kazıyıp çıkarmayı arzuluyordum.

“Vahşi” dedi mutlulukla. “Amiş gibi görünmeye bayılıyorum.”

Connolly Gardens günün bu saatinde sakindi. Çimenliğin diğer tarafındaki bir bankta, üçü de siyah tayt, dapdaracak kolsuz tişört ve Birkenstock terlik giymiş üç kadın oturuyordu. Rulo hâline ge-

tirilmiş yoga matları ve Health Hut'a ait kesekâğıdından alışveriş torbaları ayaklarının dibinde duruyordu. Kısa kargo pantolon ve bol bir tişört giymiş başka bir kadın iki küçük çocuğun peşinden elinde güneş kremi ve geniş kenarlı iki şapka ile koşturuyordu; yaşı biraz daha büyük başka çocuklar şort mayosuyla fiskiye'nin etrafında çıplak ayak koşturarak bağırıyordu.

"Baksana, seksi şey." Bahçelerin girişinde park edilmiş arabanın penceresinden dışarıya kafasında beyzbol şapkası olan bir çocuk sarkıyordu, yolcu koltuğunda oturan arkadaşı kafasını geri atarak bir kahkaha patlattı. Hiç duymamış gibi yaparak yürümeye devam ettik. Omzumun üzerinden arkama doğru baktım ve tabii ki çocuk beni işaret ediyordu.

"Sorun ne?" diye seslendi.

"Hiçbir sorun yok."

"O zaman biraz gülümse. Eminim gülümsediğin zaman daha da güzelsindir."

"Tanrım," dedim, aramızda yeterince mesafe oluştuğunda. "Neden hep ben?"

"Belki de arkasına bakıp onlarla göz teması kuran bir tek sen olduğun içindir," dedi Jamie ve Maggie gülmeye başladı.

"Hadi ama, J, ona bu kadar acımasız davranma. Belki de onlardan birinden hoşlanıyordur." Maggie kıkırdamamak için dudaklarını ısırdı. "Beyaz eşofmanlı çocuğun kesinlikle gideri vardı. Tam senin tipin, değil mi Em?"

"Ha ha," dedim, o ve Jamie gülerken. "Çok komik."

Ali başını diğer tarafa çevirerek bu muhabbete dahil olmadı. "Senin arkadaşın olmak çok zor," demişti bana geçen sene Dylan Walsh'ın partilerinden birindeyken. Körkütük sarhoştur ve tuvalete eğilmişti. "Sen etraftayken sanki ben yok oluyormuşum gibi." O tekrar kusarken ben de mesaj atan birileri var mı diye telefonumu kontrol etmiştim. Elinin tersiyle ağzını silmişti. "Ve bazen," deyip derin bir nefes almıştı, "arkadaşım olmayı bu yüzden seviyormuşsun gibi geliyor."

Ona saçmalamamasını söylemiştim. Yanıldığını.

“Dürüst olmak gerekirse, Al, hakarete uğramaktan bıktım,” demiştim.

“Evet, sürekli muhteşem olduğunun söylenmesi çok zor olmalı.”

“Bu tamamen yüzeysel,” demiştim çünkü insanlar güzel olduğunuzu söylediğinde vermeniz gereken karşılık buydu. “Bir anlam ifade etmiyor.”

Ali aniden durunca Jamie arkadan ona çarptı. “Kahretsin.”

“Tanrım, Ali. Önüne baksana!” dedi Jamie, bir adım geri giderken.

“Şşt,” dedi Ali, sesini alçaltarak. “Bakın orada kim var.”

Sean Casey ve Jack Dineen parkın bir köşesinde çeşmenin arkasına gizlenmişlerdi. Üstlerini çıkarmış, birbirlerine ragbi topu atıyorlardı; vücutları sımsıkı, taş gibiydi.

“Sean muhteşem,” dedi Ali içini çekerek.

“Sean’ın biraz güneş kremine ihtiyacı var,” dedim.

Bu yorumu duyunca çocuk başını kaldırdı, beni görünce suratı daha da kızardı.

“Selam Emma.” Bana el salladı ve ben de karşılık olarak elimi kaldırıp parmaklarımı ileri geri hareket ettirdim.

“Sean’ı cesaretlendirmemelisin,” demişti bana Maggie, geçtiğimiz hafta Skype konuşmamız esnasında. “Ali’nin ona hissettiklerini biliyorsun.”

“Onu cesaretlendirmiyorum,” demiştim karşılık olarak canım sıkılmış bir hâlde, “fakat ne yapmalıyım? O yokmuş gibi mi davranacağım? Onun duygularını incitmek istemiyorum.”

(Benim tam bir sürtük olduğumu düşünmesini istemiyordum.)

“Facebook’ta check-in yapayım,” dedi Ali boş bir bank bulduğumuzda. Bir ucuna ben oturdum, yanıma da Jamie; ikimiz de güneşten korunmak için arkamızdaki küçük meşe ağacının gölgesini kullanıyorduk. Ali ceketini çıkararak çimlerin üzerine oturmak için kullandı, Maggie de benimkini alarak aynısını yaptı. Karşılığında bana Hannah’nın kullandığı kokusuz, kimyasal

içermeyen güneş kremini verdi, avucuma bir miktar dökerek bacaklarıma sürdüm. Jack Dineen bu hareketimi fark etti mi görmek için başımı kaldırıp baktım fakat o, Sean'ı devirip topu elinden almakla uğraşıyordu.

"Ah, sanırım şu aşamada yeterince ovalandın, Emma."

"Ne?"

Jamie bacaklarına biraz güneş kremi sıkıp tenine masaj yaparak yedirmeye başladı. "Ah, evet, evet, evet," dedi. "Bu *harika*."

"Ah, kapa çeneni," dedim. Gözlerimi kapadım ve etrafımdaki dünya yavaş yavaş yerini seslere bıraktı. Geçip giden arabaların, çalan kornaların seslerini duyabiliyordum. "Sence benden hoşlanıyor mu?" diye sordu Ali, Maggie'ye. "Eli sana hiçbir şey söyledi mi? Sean hiç benden bahsetmiş mi?" Maggie'nin yatıştırıcı bir ses tonuyla verdiği cevaplar telefonuna her gelen mesaj ile bölünüyordu, kulağımın dibinde savuşturamayacağım kadar tembel hissettiğim bir sinek vızıldadı; annelerden biri şöyle sesleniyordu, "Fionn, hemen buraya gel, eve gitme zamanı." Ali'nin, mastürbasyon yaparken kamerası hacklenen ve sonrasında aşırı doz alarak intihar eden, Amerika'daki bir kız hakkında anlattığı hikâyeyi yarım kulak dinliyordum.

"İyy," dedim yüzümü buruşturarak. "Bu çok iğrenç."

"Hannah mastürbasyonun hem kadınlar hem de erkekler için son derece normal bir şey olduğunu söylüyor," dedi Maggie yeniden telefonunu kontrol ederken.

"Ne yani, sen de yapıyorsun, öyle mi?" Ona göz kırptım. "Seni dün gece aradığımda ve 'duşta' olduğunu söylediğinde aslında kendini mi okşuyordun?"

"Hayır!" Maggie'nin suratı kıpkırmızı oldu. "Tabii ki hayır."

"Hı-hı."

"Yapmıyorum," dedi Maggie. "Yapmıyorum. Hem benim Eli'im var, değil mi?"

"Her neyse, hikâyeye geri dönecek olursak," dedi Ali. Onun sözünü böyle kesmemizden nefret ediyordu. "Hacker, kızın kendi videosunu kızı göndermiş ve eğer onu ağzına almazsa ya da

ne bileyim işte onun gibi bir şey, kızın videosunu Twitter'a koyacağını ve okulundaki herkese linkini göndereceğini söylemiş. Bu yüzden kız da intihar etmiş."

"Nasıl yapmış?" diye sordu Jamie, bankta karnı bacaklarına değecek kadar öne eğilmişti fakat Ali sadece omzunu silktilti.

"Bunun Sarah Swallows'un başına gelmemiş olması çok üzücü." Kollarımı başımın üzerine doğru uzatarak gerindim. "Pis kalktak, seve seve yardımcı olurdu."

"Kim pis kaltak?" dedi bir erkek sesi. Bu Eli'dı ve Conor ile Fitzzy hemen arkasındaydı.

"Selam Eli." Güneş gözlüğümü başımın üstüne kaldırarak ona gülümsedim. "Nasılsın?"

"İyiyim..." diye başlamıştı Eli fakat Maggie sanki çocuğu yıllardır görmemiş gibi bağırdı ve kendisini onun kollarına atıp bacaklarını beline doladı. Eli, kucağında Maggie'yle oturmaya başladı ve öpücükler arasında merhaba diye mırıldandı. Benimle selamlaşmak için başladığı cümlesini tamamlamadı. Benim yanıma Conor oturdu tabii.

"Selam Emmie," dedi. Bir kaşımı kaldırarak ona baktım. "Yani Emma."

"Selam." Sesimi diğerlerinin duyamayacağı kadar alçalttım. "Annen nasıl?"

"O iyi. Hâlâ çok yorgun ama sanırım bu beklenen bir durum. Teşekkürler yine de."

"Ne için?"

"Sorduğun için." Sol omzu hafifçe benimkine değerken dik-katle bana bakıyordu.

Fitzzy, Jamie'nin yanına otururken, "Çocuklar, bir oda tutun lütfen!" dedi Maggie ve Eli'a.

"Üzgünüm." Maggie öpüşmeyi kesti ama suratları birbirinden sadece birkaç santim uzaktaydı. Elini Eli'ın kısa kesilmiş kıvrıcık saçlarının üzerinde gezdirdi. "Ona karşı koyamıyorum."

Telefonum öttü. Ali yine check-in yapmış, bu defa çocukları da

etiketlemişti. Gözlerimi devirip bacaklarımı uzattım, sıcak hava kemiklerime işlerken konuşmaları yarım yamalak dinliyordum.

“Ortalık kavruluyor, değil mi...”

“Güneş kremi... elli faktör... pek adil bir alışveriş...”

“Adil ne?”

Kahkahalar. Bir miktar güneş ışığı ağaçların arasından geçmeyi başarıyor, gökyüzü hareket ediyordu. Vızıldayan sinek geri dönmüş, bacağıma konmuştu ve tenimi gıdıklıyordu.

“...ve bir türlü doğru tonda maviyi yakalayamıyorum. Tam olarak görünmesini istediğim...”

“...evet, o parçaya *bayılırım*, her ne kadar Bay Shanahan, Turner Ödülü’nün bugünlerde artık değersiz olduğunu düşündüğünü söylemiş olsa bile.”

“Bay Shanahan’ın akli dengesi yerinde değil resmen.”

Fitzy ve Maggie, Fitzy bitirme sınavına girebilmek için özel bir af ile St Brigid’e geri dönerek sanat dersi almaya başladığından beri gerçekten iyi arkadaş olmuşlardı. “O harika,” demişti bana Fitzy son doğum günü partisinde. “Çok güzel ama aynı zamanda akıllı ve komik de. Kabul edelim, bunu Ballinatoon’da pek fazla kız için söyleyemezsin, değil mi?” Bir an için verecek bir cevap düşünememiştim ve Fitzy âdeta zafer kazanmış gibi davranmıştı. “Maggie harikadır,” demiştim sonunda. “Yine de onu güzel bulduğumu duymak beni şaşırttı. Senin ondan bu şekilde...” Çocuk duraksamış ve korku tüm yüz hatlarını dondurmuştu; bu durum bana pis bir keyif vermişti. “Boş ver.” Gülümsemiş ve doğum günü pastasından bir dilim daha almıştım. “Biraz daha almamın mahsuru yoktur, değil mi?” Neredeyse boşalmış olan odaya göz gezdirmiştim. “Eminim yeterince vardır.”

Tiz bir fren sesi ve lastiklerin asfalttaki çığlığı duyuldu. Metal müzik ve bir kızın bu gürültünün üstünden yükselen çığlıkları geldi. “Seni uyarıyorum, eğer...” Bir arabanın kapısı hızla çarpıldı ve bir korna sesi yükseldi. “Siktir git, aptal sürtüğ seni!” Araba hızla uzaklaşırken bir oğlanın bağırın sesi kulaklarımıza geldi.

“Dylan ve Julie mi?” dedi Ali, kontrol etmek için oturduğu yerden doğrulmaya bile gerek duymadan.

“Aynen.”

“Tanrım,” diyerek iç çekti Maggie, Eli’nın boynuna bir öpücük kondurmak için uzanırken. “Onlar gibi olmadığımız için çok mutluyum, bebeğim, sen de öyle değil misin?”

“Ah, bebeğim.” Bir ragbi topu suratına neredeyse çarpacak kadar yakından geçmeden hemen önce Fitzzy, Maggie’nin harika bir taklidini yaptı. Conor’ın öne uzattığı bacaklarının üzerinden geçmeye çalıştığı sırada tam kızın üzerine düşerken Jamie, “Hey dikkat etsene!” diye çıkıştı. Fitzzy özür diledi, gözlerinin önüne düşen saçlarını başını sallayarak uzaklaştırmaya çalıştı ve ayağa kalkıp paçalarını kıvrıdığı kanvas pantolonuna yapışmış çimleri silkeledi.

Dylan bize doğru koşuyordu, Jack ve Sean da hemen peşindeydiler. Bir elinden diğerine atıp tutarak topu kurtardı. Bana bakmıyordu bile, sadece gözlerini dikmiş Jamie’yi izliyordu.

“Baksana, Jamie,” dedi. “Nasıl gidiyor?”

Jamie onu duymazdan gelerek oturduğu yere iyice gömüldü ve çenesini göğsüne doğru indirdi.

“Dedim ki, ‘Merhaba Jamie,’” dedi yeniden. “Bunda duymazdan gelmeyi gerektirecek bir şey yok.”

“Yavaş ol, Dylan.” Maggie, John Lennon modeli yuvarlak gözlüğünü söz dinlemeyen saç yığının tepesine iterek gözlerini kısmuş, oğlana bakıyordu.

“Sana soran kim?”

Eli ayağa kalkarak bir doksanlık boyuyla Dylan’a tepeden baktı. Eli eskiden, ne zaman aptal bir çocuk onu Z-harfli kelime ile çağırmanın iyi bir fikir olduğunu düşünse hemen kavgaya tutuşurdu fakat Maggie’ye sinirlerine hâkim olacağı konusunda söz vermişti. “Benim için her şeyi yapacağını söylüyor, daha önce hiç kimse için böyle hissetmemiş,” demişti bize Maggie, Eli ile ilk takılmaya başladıklarında ki bu neredeyse üç sene önceydi. Ona, erkekler ilk başlarda bu tip şeyleri hep söyler demek istemiştım.

Eli tam telefonu öttüğü sırada Dylan'a bir şey söylemeye başlamıştı. Ekrana baktı ve suratını ekşitti.

"Kim o?" diye sordu Maggie.

"Annem. Burada hepimizi görebiliyormuş." Connolly Gardens'taki çuha çiçeği renkli evlerden birine doğru döndü, Maggie'nin evinin üç yan eviydi ve ön pencerede duran gölgemsi siluete el salladı. "Eve gitmeliyim. Babam bu hafta gece vardiyasında ve annemin bana Priscilla ve Isaac için ihtiyacı var."

"Seninle gelmemi ister misin?"

Eli, Maggie'nin ayağa kalkmasına yardım etti, saçlarına dolanmış güneş gözlüğünü kurtarıp nazıkçe gözüne geri taktı. İkili gittikten sonra ortama sessizlik çöktü ve söyleyecek bir şey düşünmeye çalıştım. *Emma O'Donovan ateşli*, biz on dört yaşındayken ve Çatı Disko'ya yeni gitmeye başladığımız dönemde, bizimle aynı yaşta olan bir çocuğun böyle dediğini duymuştum, *fakat aşırı sıkıcı*.

"Yarın akşamki maç konusunda nasıl hissediyorsunuz?" Soruyu grubun hâlâ en uzağında duran Jack'e yöneltmiştim. Jöleyle şekillendirdiği koyu renkli saçları sıcağa rağmen diken dikendi, koyu mavi renkli tişörtü göğsüne yapışmıştı. Bir erkek için biraz kısa boyluydu, yaklaşık bir yetmişti ama yapılıydı. "Babam, Cork bölgesinden bir seçicinin maçta olacağına dair dedikodular dolıştığını söyledi."

"Şey, o Ciarán O'Brien'in abisi, bu yüzden tabii ki maçta olacak." Jack omuz silkti.

"Yine de bir fırsat," diye araya girdi Sean. Bana doğru yaklaşıp hemen ayağımın dibine oturdu, çimen ve ter kokuyordu. "Dün bu konuda bir takım toplantımız oldu. Maçtan bahsetmişken," diye devam etti, "sonrasında bir parti vereceğim. Ailem şehir dışında olacak." Ali oturduğu yerde dikleşti fakat Sean'ın bakışları benimkilerden bir an bile ayrılmadı. "Ne dersin, Emma? Var mısın?"

Sean'a ondan o şekilde hoşlanmadığımı, ondan o şekilde asla hoşlanmayacağımı çünkü Ali'nin onu beğendiğini söylemiştim. "Ama ben Ali'den hoşlanmıyorum," demişti o akşam beni

Reilly'nin barının hemen dışında sıkıştırdığında. "Senden hoşlanıyorum." Onu iterek uzaklaştırmıştım. "Olabilirdi, Sean. Biliyorsun," demiştim. "Ama Ali, benim en yakın arkadaşlarımdan biri. Ona bunu yapamam."

"İyi bir gösteri olsa iyi olur," dedi Dylan. "Özellikle benim son partimden sonra. Yanılıyor muyum, Emma?"

"Evet, iyiydi."

"Sadece iyi miydi?" Bana bakarak bir kaşını kaldırdı. "Kevin Brennan öyle demiyordu."

(Kevin bir partide beni duvara yaslıyor, dişleri sivri.)

"Neden?" dedim. "Kevin tam olarak ne dedi ki?"

(...beni Play-Doh kokan loş bir odaya çekiyor. Başı olmayan bir Barbie bebeğe takılıyor. Yatağın üzerinde şeker pembesi bir yorgan var ve dışarıdan insanların kahkahaları duyulabiliyor. *Hadi partiye geri dönelim*, deyip duruyorum.)

"Ah," Dylan sırtıttı, "sadece eğlendiğinizi söyledi."

(Kevin'ın elleri omuzlarımda, *Devam et, hadi ama, Emma* diyeerek beni aşağı ittiriyor. Zaten herkes her zaman onun ne kadar tatlı olduğundan bahseder durur.)

"Nasıl bir eğlenceden bahsediyoruz?" Sesim sert çıkmıştı.

(Sonrasında ona kimseye söylemeyeceğine dair *yemin ettiriyorum*.)

"Pekâlâ, Kevin ne anlattı bilmiyorum ama hiçbir şey olmadı," dedim.

"Bize öyle demedi." Dylan onaylaması için Jack'e doğru baktı.

"O zaman boktan bir yalancı." Sustum. "Bakın, her neyse," dedim, sesimi olabildiğince soğukkanlı tutarak. "Eğer kendisini daha erkek gibi hissetmek için hikâyeler uydurmaya ihtiyacı varsa, bu benim problemim değil."

"Kızlar hep aynı," dedi Dylan, gözlerini devirerek. "Kafayı buluyor ve biraz oynşıyorsunuz, sonra sabah olduğunda hiç olmamış gibi davranmaya çalışıyorsunuz çünkü pişman oluyorsunuz." Bunu Jamie'ye doğru söylemişti. Güldüm, biraz fazla sesli bir şekilde.

“Gitmeliyim,” dedi Jamie, okul çantasını kaparak. Bir defter ve teneke bir kalem kutusu içinden düştü ve Ali, ona yardımcı olmak için ayağa fırladı fakat Jamie onu başından savarak eşyalarını çantasına geri tıktı. “İşe gitmem gerekiyor.”

“Tamam, tatlım,” dedi Ali, yerine geri otururken. “Sonra aramızız olur mu?” Jamie cevap vermedi, sadece yürüyerek uzaklaştı. Dylan arkasından baktı.

Jamie görüş alanından çıkınca, “Hadi,” dedi Dylan, Sean ve Jack’e. “Hadi buradan gidelim.” Ve ellerindeki ragbi topunu birbirlerine atarak uzaklaştılar. Hiçbiri dönüp bana bakmadı.

“Sanırım ben de gidiyorum,” dedim. “Bekle... *kahretsin*. Maggie beni eve bırakacağını söylemişti.”

“Annem on dakika önce mesaj attı. Şehir merkezindeymiş,” dedi Ali. “Gidip Mannequin’de onunla bulaşabiliriz? İşi bitince seni eve bırakabilir.”

“Olabilir.”

Orada Karen’la buluştuğumuzda hep aynı şey oluyordu. Siyah kapıyı açıp içeri girdiğimizde serin hava ve vanilya kokulu mumların aroması suratımıza çarpar, okul ayakkabılarımız yerleri kaplayan yumuşak halılara gömülürdü; pahalı kıyafetler süslü siyah askılarda asılı dururdu. Mağaza müdürü kapının her tıngırdayışında gülümsemeye hazır ifadesiyle kafasını kaldırıp gri üniformalarımızı görünce sert bir sesle, “Evet, kızlar?” derdi, ta ki Ali biraz yaklaştığında onun kim olduğunu fark edene kadar. Ardından, “Ah, Ali,” diye cıvıldardı. “Annenin ne denediğini görmelisin. *Muhteşem* bir şey.” Karen soyunma odasının krem renkli ağır perdesini açarak üzerinde *kesinlikle almak zorunda* olduğu başka bir elbise ya da palto ya da tişörtle dışarı çıkardı. Sonra Ali’yi de bir soyunma odasına zorla sokacak, bedenine baktığında irkilmemek için çaba harcadığını suratından görebildiğiniz bir kot pantolonu denemesi için eline tutuşturacaktı. Ardından bana dönüp benim de bir şeyler denemem için ısrar edecekti ve fiyat etiketlerini gördüğüm zaman başım dönmeye başlayacaktı (annemin, *Bu korkunç*, dediğini duyar gibiydim, *hele de açlık çeken onca insanı düşününce*)

fakat Karen bana fiyatını hiç düşünmememi, sadece ne istersem seçmemi söyleyecekti. Askıda bir şeye benzemeyen ancak denediğimde üzerime âdeta benim için dikilmişçesine oturan ve soyunma odasından çıktığımda Karen'ın ağzının bir karış açık kalacağı bir elbise bulacaktım. "Harika görünüyorsun. Bir manken olabilirsin," diyecekti arkamda dikilerek ve ikimizin yansıması aynada öylesine güzel görünecekti ki bir an için gerçekten anne kızmışız gibi yapabilecektim. "Bunu almalısın. Senin için almama izin verir misin?" diye soracaktı ve evet demek isteyecektim. Mağazadaki her şeyden benim için birer tane almasını arzulayacaktım. Buna parası yeterdi. Fakat bunu yapamayacaktım. Bunu yapamazdım.

"Emma'yı ben bırakabilirim," dedi Conor ve ona doğru başımı sallayarak kabul ettim.

"Sonra görüşürüz, çocuklar," diye seslendi Ali, biz uzaklaşırken. Telefonum bipledi.

Ali: Conor'ı listene ekleyecek misin?

Ben: Iyy, hayır.

Ali: Fakat o seni seeeviiiooor.

Ben: Gît başımdan.

"Emmie." Conor dikkatimi çekmek için genzini temizledi. "Affedersin, Emma. Geldik."

"Bu oldukça... temiz," dedim arabasına binerken.

Bir parmağıyla Lisa Simpson şekilli araba kokusunu açtı. "Bu seni sinir ediyor mu? Eğer istersen çıkarabilirim. Biliyorum parfüm seni..."

"İyiyim."

Torpedo gözüne uzanıp gözlüğünü aldı, ardından bir kolunu benim koltuğumun başlığının arkasına atarak geriye doğru bakmak için döndü ve arabayı geriye doğru sürdü.

Şehir merkezinin dip dibe evleri geride kalıp dar yola dönüşürken camdan dışarıya baktım, tepemizdeki kıvrımlı ağaçlar sağ tarafımızda şarampolün kenarına dizilmişlerdi. Solda kalan körfezde sular bir hayli çekilmiş ve arkasında yeşil otların parça parça görüldüğü bir bataklık bırakmıştı.

“Seni görmek güzel,” dedi, radyonun sesini kısarak.

“Evet.”

“Artık seni hiç görmüyormuşum gibi geliyor.”

“Biliyorum. Oldukça meşguldüm, bilirsin, okul işleri falan.”

“Daha önce söylediğim şeyde ciddiydim.” Elleri direksiyona daha da sıkı yapışmıştı. “Sana minnettar olmak konusunda.”

(O’Callaghan evi. Dezenfektan kokusu. Dunnes’tan onun için aldığı şal desenli başörtüsünü verirken gülümseyen Dymphna.)

“Hiç önemli değildi, Conor.”

(Yatağının üzerinde oturmuş, Anchorman posterine bakarken ağlamaya başladı. Ne yapacağını bilmiyordum. *Erkek ol*, derdi babam Bryan’a. *Kes şunu*. Kollarımı Conor’a doladım, başlarımız birbirine yaslanmıştı.)

“Benim için önemliydi,” dedi Conor. (Sonra başını yavaşça çevirdi, nefesi yanağını okşuyordu. Ve içimde bir şeylerin eridiğini hissediyordum, kontrol altında tutmam gereken bir şeylerin.) “Senin...”

“Tamam, sorun yok,” diyerek lafını kestim, araba bizim evin oraya vardığında. Kelleherların penceresinden içeri doğru baktım, Nina ve kocası Niall ellerinde birer kadeh şarapla koltuğa yayılmışlardı. Koltukta kazara birbirlerine değmekten korkarcasına iki uzak köşede oturuyorlardı. Çocuklardan biri odaya daldı. Bir el kızın kıvrıncık saçını televizyondan gözünü hiç ayırmadan okşadı. Bakışlarım etraftaki diğer evlere doğru kaydı, her birinde benzer bir sahne yaşanıyor; koltuklar ve televizyona kilitlenmiş bakışlar.

Conor arabasını babasının Mercedes’inin yanına park etti ve o daha el frenini çekme fırsatı bulamadan kapımı açtı. Bana doğru uzanıp bileğimi yakaladı. “Gülmemeliydin.”

“Neden bahsediyorsun sen?”

“Daha önce. Dylan, Jamie hakkında öyle söylediğinde. Gülmemeliydin.”

Pencereden annemi görebiliyordum, kenarları dantelli son

derece düzgün pembe bir önlük takmış, babamın eve gelmesini bekliyordu.

Tıpkı annen gibisin, biliyor musun?

"Ah, Tanrı aşkına, Conor!" dedim. "Sadece bir şakaydı. Rahatla, tamam mı?"

(Jamie'nin parktaki mutsuz suratı.)

(Geçen sene olay yaşandıktan sonra Jamie'nin ağlaya ağlaya evime gelişi. *Ne yapacağım Emma? Şimdi ne yapmam gerekiyor?*)

Ve keşke o âna geri dönebilseydim. Dylan'a siktirip gitmesini ve Jamie'yi yalnız bırakmasını söyledim. Onun arkasında dururdum. Daha iyi birisi olurdu.

"Ne demek istiyorsun?" Koltuğumda geriye doğru yaslandım, gömleğimin tamamını iliklemediğim düğmelerimden siyah sutyenimin kenarının görüldüğünü biliyordum. Conor aşağı doğru baktıktan sonra hemen yeniden bakışlarını kaldırdı.

"Demek istediğim, sadece, ben..."

"Evet?" Sesim yumuşaktı. Öne doğru eğildim, bir tutam saçım suratıma doğru düşüyordu. Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırabilmek için elini uzattıktan sonra hızla geri çekti.

"Beni getirdiğin için teşekkürler, Conor." Ve arabasından indim.

Yatak odam yine tertemizdi. Sayvanlı meşe yatak yapılmış, leylak renkli yama işi yatak örtüsü düzgünce örtülmüştü. Dergiler yatağımın ayakucunda üst üste dizilmiş, makyaj malzemelerimin kapakları kapatılmış ve makyaj masam düzenlenmişti; beyaz mobilyanın üzerindeki tüm fondöten lekeleri de temizlenmişti. Küpelerim ve kolyelerim bile derlenip toparlanmıştı. Gardırobunun kapısını açtım ve her şeyin ya özenle katlandığını ya da düzgünce ahşap askılara asıldığını gördüm. Annem iş başındaydı.

İyi bir evlat minnettar olurdu. (Ona odama girebileceğini söylememiştim.)

Bunu yapmış olması ince bir davranıştı. (Fakat ondan bunu yapmasını istememiştim.)

(Her zaman yaptığı gibi her şeyi yanlış yere koyduğu için aradığım hiçbir şeyi bulamayacaktım.)

Keşke... Ne için keşke dediğimi bilmiyordum.

Yatağımın üzerine uzanıp tavandaki karanlıkta parlayan takımyıldızı çıkartmalarına baktım, bacaklarımın arkası üzerinde yattığım nemli örtüden dolayı yapış yapıştı. Oda âdetâ üzerime bir basınç uyguluyormuşçasına sıcaktı, sanki tenimde bir işaret bırakabilirmiş gibi. Yüzükoyun döndüm ve sonra tekrar sırtüstü, ardından yan döndüm fakat hiçbirinin bir faydası olmadı.

Saatlerce öylece uzandım.

Cuma

Okuldan sonra dördümüz yine Maggie'nin arabasındaydık; pencereler sıcak hava dışarı çıksın diye indirilmişti ve Jamie'yle Maggie, Kate Bush mu yoksa Taylor Swift mi dinleyeceğimiz konusunda didişiyordu. Ballinatoom'u boydan boya geçtik, tekrar Main Caddesi'ne çıktık, yeniden bir tur attık ve sonra tekrar tekrar dönüp durduk. Beklenti içimi gıcıklarken, açık pencerenin üzerindeki kolumun çıplak tenine güneş ışınlarının vuruşunu izledim. Belki bu hafta sonu bir şeylerin, *herhangi bir şeyin* olacağı bir hafta sonu olurdu.

Ali bana bakarak sırıttı. "Bekle, sana Conor O'Callaghan'ı sormayı tamamen unuttum."

"Ne olmuş Conor'a?"

"Dün akşam seni eve bıraktığında herhangi bir şey oldu mu?" Bana dilini çıkarınca homurdandım.

"Iyy, hayır. Gerçi o istemediğinden değil tabii."

"Ah, *tabii ki*, mümkün değil, *mais qui*," diye sataştı bana Maggie. "Erkek takımı senin cazibene karşı koyamıyor, seni büyücü, sen yok musun sen."

* (Fr.) Kesinlikle -çn

“Her neyse.”

“Gerçekten” –Maggie dikiz aynasından bana baktı– “Conor iyi biri. Çok daha kötüsüyle karışılabilirsin.”

“Çok daha kötüsüyle karşılaştın,” diye söylendi Jamie sessizce.

“Gözlerini yoldan ayırma, Mags, lütfen,” dedim. “Ve evet, Conor iyi falan ama onunla asla gerçekten birlikte olmam.”

“Onunla zaten yattın sanıyordum,” dedi Jamie, radyonun ses düşmesine doğru bir hamle yaparken.

“Conor’la mı? Hayır, hiç birlikte olmadık. Niye öyle düşündün ki?”

“Ah, bilmem ki.” Omuzlarını silkti. “Başka herkesle yattın. Takip etmek zor.” Bu sadece bir espriymişçesine kahkaha attı. Güneşliği indirdi ve ne tepki vereceğimi görmek için siperliğin üzerindeki aynadan beni izledi. Ben de kahkaha attım. (*Lanet olası sürtüük.*)

“Eve gitsem iyi olacak,” dedim telefonuma bakarak.

“Hep birlikte maça gideceğiz sanıyordum?” dedi Ali. “Anlaştığımızı sanıyordum.” Öne doğru eğildi, böylece kafası iki ön koltuğun arasındaydı. “Siz ikiniz hâlâ geliyorsunuz, değil mi?”

“Bilmiyorum,” dedi Jamie. “Anneme Christopher konusunda yardımcı olacağıma söz verdim. Bu sıralar fazlasıyla ilgiye düşkün.” Yeniden aynadan bana baktı. “Ve ayrıca yapacak bir ton ödevim var. Çalışmayı ‘unutsak’ bile A alacak kadar şanslı değiliz hepimiz.”

“Bu da ne demek...”

“Neden benim evime dönmüyoruz?” dedi Ali aniden. “Hadi. Sadece dördümüz.”

“Ben varım,” dedi Maggie. “Yeni havuzu görmek istiyorum.”

“Yanımda mayom yok,” dedim.

“Hiç endişelenme,” dedi Ali, “bir sürü yedek mayomuz var.”

Başka bir bahane düşünemediğim için başımı tamam dercesine sallayarak Ali’nin attığı keyif çılgılığını duymazdan geldim. Ali’nin evinin olduğu Old Rectory’ye varana kadar şehir merkezinin yaklaşık sekiz kilometre dışına çıktık. Ev yüksek tuğla

duvarlarla çevriliydi ve Ali dövme demir kapıdaki gümüş renkli ekrana şifreyi tuşlayabilmek için arabanın penceresinden sarktı. Yaklaşık bir buçuk kilometre kadar uzanan çakıl taşlı araba yolunun etrafı kilometrelerce boş araziyle çevrelenmişti. Ailesi evin çevresinde sürekli yeni arazi almaya devam ediyordu. Benim oturduğum sitenin tamamını buraya sığdırabilirdiniz.

Maggie verandanın yanına park etti. Üç katlı, kırmızı tuğladan evin devasa, beyaz kafesli pencerelerine sarmaşık ve güller sardırılmıştı. *Hennessylerin satın aldığı yerin fiyatını gördün mü?* diye sormuştu annem babama, emlak ekini ona doğru sallarken. Babam eki annemin elinden almış, görmek için okuma gözlüğünü takmıştı. Evi almalarından sonraki birkaç ay boyunca herkesin konuştuğu tek konu buydu. *Siz zenginsiniz, derdi okuldaki diğer çocuklar Ali'ye. Annem, babamın milyoner olduğunu söylüyor.* Ali aynı şeyleri duymaktan bunalıp suratı kıpkırmızı kesilmiş şekilde kitaplarını, çantasını ya da yemek çantasını bırakırdı.

Zenginlik Ali gibi birinde boşa harcanıyordu.

Verandadaki sütunlardan birinde yer alan karnı şişkin çıplak kadın heykelini geçtik. Belli ki heykel Karen'ın hamile olduğu hâliydi fakat tabii ki Ali bunu reddediyordu.

"Hâlâ kendi yüzme havuzun olduğuna inanamıyorum," dedi Maggie, Ali ön kapıyı açarken.

"Annemin fikriydi," dedi Ali, bizi giriş holüne alırken. Burası, Waterford kristal avizesi ve çizgili ahşap parkeler üzerindeki İran halısıyla lüks bir otelin lobisini andırıyordu. *Utanç verici derece pahalı bir halı, kızlar, demişti Karen, ancak yine de almak zorundaydım.*

Banyo kapısını arkamdan kapattım; Ali'nin verdiği mayo elimdeydi. Henüz paketi açılmamıştı, üzerinde Melissa Obadash yazıyordu ve fiyat etiketi hâlâ üzerindeydi.

Akıllı insanın ödeyeceği para değil, diyen annemin sesi kafamın içinde yankılandı.

Altın sarısı çiçekleri olan manolya kabartmalarının yer aldığı duvar kâğıdının üzerinde elimi gezdirdim. Banyoda pençe şeklinde altın rengi ayakları olan bir küvet duruyordu, tuvalet

kâğıdının uç kısmı evin hizmetçisi Magda tarafından otellerdeki gibi üçgen şekilde katlanmıştı, krem rengi lavabonun yanında Aveda marka sıvı el sabunu ve el kremi duruyordu, musluklar altın kaplamaydı. Krem rengi boyanmış antika bir şifonyerin üzerinde bir dizi parfüm şişesi vardı. Coco Mademoiselle. Bu parfümü uzun zamandan beri istiyordum, *Fakat Noel'e kadar beklemek durumundasın, demişti annem, ya da almak için kendi paranı biriktirmen gerekiyor, Emma.*

Bileklerime azıcık sıktım.

(Kimse fark etmezdi bile.)

Okul çantamı açtım.

(Bundan bir tane daha alamayacak durumda değillerdi.)

Ve şişeyi çantama o kadar hızlı tıktırdım ki kendim bile fark etmeyecektim neredeyse, bu nedenle hiçbir şey yapmamışım sayılabilirdi. Ayağa kalkıp aynada kendime baktım. Ben güzeldim. Kelimeleri aynadaki yansımama tekrar ettim. Bu Ali'nin parayla satın alamayacağı bir şeydi.

Yeni saunadan geçtik. Ali, dört bir yanı buzlu camla kaplı uzun, dar bir çardağa çıkan ahşap bir kapıyı açtı. "Ne halt..." Ali geriye doğru bir adım attı, bu esnada ayağımı çiğnediği için çıkardığım tıslamayı duymazdan geldi.

İçeride, havuza inen basamaklarda, uyluklarına kadar suya girmiş bir fotoğrafçı durmuş, Karen kendisine doğru yüzerken onun fotoğraflarını çekiyordu. Adam merdivenleri arkası dönük vaziyette tırmanırken her biri diğerinden küçük görünen bir askı dolusu bikiniyi düzenleyen, saçları platin sarısı zayıf kadını neredeyse yere düşürüyordu. Karen, fotoğraf makinesinden gözlerini bir an bile ayırmadan sudan çıktı, kestane renkli saçları suyun etkisiyle tamamen geriye doğru yapışmış, keskin hatlı, kemikli suratını ortaya çıkarmıştı. Kadın çırılçıplaktı.

"Anne," diye bağırdı Ali ve ortamın büyüğü dağıldı, herkes bize bakmak için döndü.

"Aman Tanrım, Ali, ödümü kopardın. Senin neyin var?"

"Sen... Senin üzerinde hiçbir şey yok."

“Sakin ol, hayatım,” dedi Karen kelimeleri uzatarak. Şort ve Converse giymiş ürkek görünümlü bir kız askılardaki kıyafetlerin arkasından çıkarak Karen’a beyaz yumuşak bir havlu uzattı. “Üzerimde bikini var.” Kumaşı çekiştirdi. “Bak, sadece ten rengi.”

“Anne,” dedi Ali, dudakları titremeye başlamıştı, “ne yapıyorsun? Sanıyordum ki biz...”

“Ah, tatlım,” dedi Karen, “böyle yapma. Bu çekim başka bir dergi için.” İçecek bir şeyler getirmesi için asistanına işaret etti. Kız kıyafet askıları boyunca uzanan, atıştırmalıklar ve şişelerle dolu masaya koşturdu ve Karen’a içine pipet sokulmuş diyet kola getirerek içmesi için önünde tuttu.

“Selam kızlar!” Karen alanı bölen bir paravanın arkasında kayboldu, ıslak ten rengi bikini üstünü çıkarıp paravanın üzerine atarken stilist kız kendisine gümüş renkli bir mayo uzattı. Paravanın arkasından çıktığında, giydiği mayo harikulade bedenini zar zor örtüyordu. Stilist onun etrafında ağzında bir dolu kısıkaçla dolanıyor, mayonun Karen’ın üzerine tam oturmasını sağlama uğraşıyordu. “Jamie, Lien nasıl?”

“İyi.”

“Onu Yogalates’te uzun zamandır görmedik, ben...”

“Annem iyi, Bayan Hennessy,” dedi Jamie, “fakat ben yine de selamınızı iletceğim.”

Bunu söyledikten sonra çardaktan çıktı, Ali ona seslenerek peşinden hızla gitti.

“Ah, Tanrım, yanlış bir şey söyledim, değil mi?” dedi Karen, arkalarından bakarken. “Ali muhtemelen daha sonra beni öldürecek.” Dudaklarını ısırды. “Hep yanlış bir şeyler söylüyorum. Gerçekten onu gücendirmek niyetinde değildim.”

“Neden gücensin ki?” dedi fotoğrafçı, üstüne eğildiği dizüstü bilgisayarından başını kaldırarak.

Karen sesini alçalttı. “Zavallı Jamie’nin evinde bir hayli dram yaşanıyor bu sıralar. Babası Christy Murphy.” Adam, Karen’a boş boş baktı. “Christy Murphy,” diye tekrar etti Karen. “Haberleri hiç seyretmiyor musun? Adam gayrimenkul işindeydi, oteller, bi-

nalar, ne varsa. İflasla her şeyini kaybetti.” Hem fotoğrafçı hem de stilist abartılı bir nefes aldı. “Değil mi? Tanrım, düşünebiliyor musunuz? Ve Ali bana Jamie’nin ailesine yardımcı olabilmek için şimdilerde yarı zamanlı bir işte çalıştığını söyledi, anlarsınız ya finansal olarak. Tüm bu olanlar çok berbat. Ve tuhaf – artık Lien beni görmek *istiyor* mu onu bile bilmiyorum. Ben olsaydım herhangi biriyle yüzleşmek için fazla dehşete düşmüş hâlde olur-
dum, anlarsın ya?”

“Belki kız modellik yapabilir?” diye önerdi stilist.

“Ne?” Karen şaşırmış görünüyordu. “Jamie mi?”

“Neden olmasın?” dedi stilist. “Boy u yeterince uzun ve bu sezon Asyalı kızlar revaçta.”

Karen’ın, *Yoo, Jamie olmaz. Eğer biri modellik yapacaksa bu Emma olmalı*, demesini bekledim fakat o sadece omzunu silkti ve çizgili bir şezlonga uzanarak fotoğraf makinesine dudak büktü.

“Hadi,” dedim Maggie’ye. “Hadi gidelim.”

“Ee,” dedi Maggie biz diğerlerini bulmaya giderken yüzme havuzunun kapısı ardımızdan çarptığında, “sence Jamie modellik yapmak isteyecek mi?”

“Jamie mi?”

“Stilistin dediğini duydun.”

“Sanmıyorum. Yani demek istediğim, modellik biraz çaresizce, değil mi? İnsan kendini gerçekten sevmeli.”

“Öyle mi düşünüyorsun?”

“Tanrım, bir feminist olarak buna tamamen karşı olacağını düşünmüştüm. Bu da o ataerkil saçmalıklardan değil mi?”

“Peki, peki.” Maggie teslim olur gibi ellerini yukarı kaldırdı. “Sakin ol, kızım.” Bir duraksama oldu ve suratına tıpkı Hannah’nın özel bir soru sormaya niyetlendiğindeki ifade yerleşti. “Sen iyi misin?”

“İyiyim,” dedim. “Kesinlikle iyiyim.”

* * *

“Buraya park edemezsin.” Reflektörlü bir mont, şort ve sandalet giymiş yanık tenli bir adam, Maggie GAA sahası girişine olabildiğince yakın bir noktaya arabasını yanaştırmaya çalışırken bize bağırdı. “Burası ayrılmış park alanı.”

Ali’ye baktık ama o sessiz kaldı. Evinden ayrıldığımızdan beri pek bir şey dememişti.

“Baksana.” Onu dürttüm ve sonra başımla adamı işaret ettim. “Buraya park edemeyeceğimizi söylüyor.”

“Ah, pardon.” İçinde bulunduğu sersem ruh hâlimden sıyrıldı ve çantasına uzanarak neon pembe bir kart çıkardı. “Bunu babam verdi.” Kartı adama uzattı ve adam onu incelerken gözlerini kıstı.

“Peki, baban tam olarak kim?” diye sordu.

“James Hennessy,” diye mırıldandı Ali ve adam bize devam etmemizi işaret ederken aceleyle özür diledi.

Saha bir vadinin ortasına yerleştirilmişti, üç yanını dik yamaçlar sarıyordu ve çimler sararıp kavrulmuştu. Spar’dan aldıkları Calvita peynirini, pişirilmiş domuz etini ve dilimlenmiş beyaz ekmeklerini kasada öderken arkalarında bekleyen müşterilere aldırmaksızın, *Bu kadar yağış alan bir ülkede nasıl oluyor da kuraklık yaşanıyor anlamıyorum, hiç bunun gibi bir şey duydunuz mu?* deyip duruyordu yaşlı insanlar, dergisine geri dönmekten başka isteği olmayan sıkılmış kasiyere. Hepsi, önüne kırmızıyla “Hennessy’s Eczanesi” işlenmiş mavi ve sarı Ballinatoon forması giymiş St Michael’dan bir grup altıncı sınıf öğrencisinin yanından geçtik; ben geçerken birbirlerini dürttüler.

Sol taraftaki yamacı yarıya kadar tırmandık ve kulüp binasının önüne yerleştik. Ali getirdiği hasır sepetin içinden Avoca’dan alınmış yumuşak kaşmir bir battaniye çıkardı. (*Dikkatli olun, eğer battaniye bizim olsaydı annemin böyle söyleyeceğini hayal edebiliyordum. Leke olmasın. Dikkatli kullanmak lazım.*) “Bir sana, bir bana,” dedi Ali, elli korumalı güneş kremi bana uzatıp SPF6 yağı kendine saklarken.

“Ah, yağ şişesindeki dostun deri kanseri.”

“Ve bir sana, bir bana.” Beni yine duymazdan gelerek bir pa-

ket Haribo Tangfastics uzattı ve kuru hurma paketini kendine aldı.

“Bunları yiyemem,” dedim.

“Neden?” diye içini çekti Jamie.

“Şey, jelatin yüzünden olabilir mi?”

“Of, Tanrım, hâlâ vejetaryenmiş gibi mi davranıyorsun?”

“Nasıl davranıyor olabilirim, zaten öyleyim...”

“Patlamış mısırim var,” dedi Ali. “Onda sorun yok, değil mi?”

Elindeki paketi aldım. (Gülümsemeliydim. Teşekkür etmeliydim.) “Yok,” dedim.

Yere uzanıp dirseklerimizin üzerine yaslandık ve maçı seyrediyormuş gibi yaptık. Top ileri geri gidiyor, oyuncular oyundan alınıyor ve yerlerine yenileri geliyor, kalabalık intikam istiyor, sonra da oyuncuları zamanımızın tanrıları ilan ediyorlardı.

“Pek de iyi oynamıyorlar, değil mi?” dedi Ali, sıcağa rağmen koyu renkli yünlü kumaş pantolon ve takımı ceket giymiş, *şerefsiz hakem* ve *Kör müsün be, Campbell*, aç şu boktan gözlerini de etrafına bak! diyerek küfürler savurmaya başlayan yanındaki yaşlı adama.

Bizden iki metre ötede duran Campbell’ın annesi duydukları karşısında irkilmişti ama bir yorum yapmadı. “Bölge maçında kendilerine gelseler iyi olacak,” dedim. “Şampiyon Kutlama partisine gitmek istiyorum yine.”

“Geçen sene gitme imkânın olduğu için çok şanslıydın,” dedi Maggie. Beni Sean Casey davet etmişti ve ona önce Ali’ye sormalıyım demiştim. Gitmemi istemediğini görebiliyordum ama Ali’nin bana asla hayır demeyeceğini de biliyordum. *İyi*, demişti omuzları çökerken. *Gitmek istiyorsan git*.

“Dineen denen çocuğu bu noktada oyuna sokmanın amacı da ne?” diye homurdandı yaşlı adam, Ballinatoom’lu bir oyuncu sıcaktan halsiz düşmüş bir şekilde yedek kulübesine doğru sekererek seğirtirken. Adını duyunca doğruldum. “Nemo ile yaptıkları dostluk maçında hakkında pek iyi düşünmemiştim ama Ciarán O’Brien dehası Dineen’in fark yaratacağını düşünüyorsa...” Kalabalığın çığlıkları arasında adamın cümlesinin gerisini duyama-

dım ama başımı hızla geri çevirdiğimde Jack'in yorgun defans oyuncularları arasında ilerleyişini, ağlarla buluşan topla birlikte hakemin düdüğü çalışını gördüm.

"Şu Dineen denen çocuk bir harika..." dediklerini duydum insanların kulüp binasına doğru yürürken.

"...söylentilere göre şu genç çocuk Dineen, Cork takımına girecekti..."

"...öyle olmalı, değil mi?"

"Yıllardır böyle futbol oynandığını görmemiştim."

Kızlara işaret edip yanıma çağırdım ve tekrar küçük bir daire olana kadar bekledim.

"Yarın akşam Jack Dineen'i kapacağım."

"Aman Tanrım," dedi Jamie. "Başka şans var mı?"

Bir an için bekledim. "Yok," dedim. "Hiç şans yok."

Ve hepimiz kahkahalara boğulduk, Jamie de öyle ve bir an için hiçbir şey değişmemiş gibiydi.

Bir anda ortalığı yıkan bir çığlık koptu. Kulüp binasının önünde Dylan Walsh, omzuna attığı Julie Clancy ile duruyordu. Kız oğlanın sırtına vuruyor, *Beni yere indir*, deyip duruyordu ama öyle çok gülüyordu ki ne dediği neredeyse anlaşılmıyordu bile. Oğlan kızı birazcık aşağıya doğru kaydırdığında kız bacaklarını onun beline doladı, öpüşürlerken oğlanın elleri kızı poposunu kavramıştı.

"Dylan Walsh çok iğrenç." Maggie suratını ekşitti. "Alınma ama, J, aklından ne geçiyordu bilmiyorum."

Ertesi gün ne giyecekleri hakkında yüksek sesle muhabbet ederek önümüzden yürümeye başladılar; Maggie, Ali'ye "bilirsin ya, bir sürü ekose" giymeyi düşündüğünü anlatıyordu ki Jamie olduğu yerde kalakaldı, düzinelerce taraftar etrafından geçip gidiyordu.

"Hadi ama," dedim uzanıp elini tutmaya çalışırken. "Böyle yapmamanın en iyisi olduğu konusunda anlaşmıştık..."

"Siktir git," dedi elini çekerken. Diğerlerinin duyup duymadığını kontrol etmek için hızla etrafıma bakındım ama onlar giriş

kapılarının orada babamla sohbet ediyorlardı. Babamın üzerinde hâlâ çizgili takım elbisesi vardı ama ceketini çıkarmıştı. Koltukaltılarında ter lekeleri görölüyordu. Ona özel deodorantlardan almalısın, demiştim anneme geçen yaz. O şeylerden alırsan, yani, hiç terlemez. O şeylerin kansere neden olduğunu bir yerlerde okuduğuma eminim, diye cevap vermişti, sanki bunun konuştuğumuz şeyle bir alakası varmış gibi.

“İşte benim prensesim.” Kolunu belime dolayıp yanağıma bir öpücük kondurdu.

“Nasılsın, Jamie?” diye sordu babam. “Maç hoşuna gitti mi?” Jamie evet diye mırıldandı. “Şu Dineen denen çocuk seninle aynı sınıfta, değil mi?”

“Artık ‘sınıf’ denmiyor, baba. İlkokulda değiliz.”

“Pardon. Senin dönemde o zaman.” Başımınla onayladım. “O kadar genç biri için yetenekli bir oyuncu.” Babam cebinden bir mendil çıkarıp alnını sildi.

“Sean Casey de bizimle aynı dönemde,” diye araya girdi Ali.

“Evet ama o sadece bir yedek,” dedim.

Babamın bakışları omzumun üzerinden ileriye çevrildi ve yüzünde kocaman bir sırıltış belirdi. “Ve işte adamımız geldi!”

Topuklarıminin üzerinde arkama döndüm ama gelen Ciarán O’Brien’dı, darmadağın saçları onun yaşında bir adama göre şaşırtıcı derecede koyu renkti.

“Ciarán, tebrikler! Müthiş oyundu. Sizinkiler iyi oynadı.”

“Of, harikaydık. Gerçi hücumda hâlâ biraz zayıfız,” dedi Ciarán. “Bryan’ın bize geri dönmesinin hiç ihtimali yok mu?”

“Ah.” Babam utanmış görünüyordu. “UL takımının şu an için ona yettiğini söylüyor.”

“Hımm,” diye homurdandı Ciarán. Hepimize teker teker bakıp Ali’yi fark edince gülümsemesi genişledi ve babasının hâl hatırını sordu.

“Ee, bu güzel küçükhanımlardan biri senin kızın mı?” diye sordu ve babam, “Bu en küçüğümüz Emma,” derken belimi bir kez daha sımsıkı kavradı.

Ciarán beni baştan aşağı süzdü. Muhtemelen o kadar derin dekolteli bir bluz giymemeliydim.

“Bak, bak, bak.” Babama göz kırptı. “Elinde bir gönülçelen var, Denis. Eminim peşinde dolaşanları sopayla kovalamak zorunda kalıyordursun.” Yanından geçen birine başıyla selam verip uzatılan birkaç eli sıktıktan sonra babama eliyle içme işareti yaptı. “Bir bira?”

“Tanrım, Ciarán O’Brien’in bana nasıl baktığını gördünüz mü?” Onların uzaklaşmasını izlerken ürperdim.

“Ne bekliyordun ki, prenses?” dedi Jamie. “Neredeyse birinin gözünü çıkaracaksın.”

(Jamie’yle ben, bizim banyoda hazırlanıyorduk. Elbisesiyle huzursuzca oynayıp duruyordu. *Sence bu çok mu kısa?* dedi etrafında dönüp kendini arkadan görmeye çalışarak. *Saçmalama*, dedim ona bir içki daha verirken. *Sendeki bacaklarla mı?*)

“Tam babanın biriciğisin, değil mi?” dedi Ali hafiften özlem dolu bir tonlamayla. “Tüm o kucaklamalar ve öpücükler. Benim babam sarılmaktan pek hoşlanmaz.”

“Öyle olsa aldırılmazdım,” dedim. Ali’nin babası James, fazlasıyla çekiciydi. İğrenmeyle homurdanarak beni olabildiğince hızla itti ve yanımdan geçen bir kıza çarptığımda kahkahalara boğuldu.

“Şey, *pardon*.” Kız, Susan Twomey’ydi ve hepsi zayıf ve bronz tenli on kadar arkadaşı etrafını sarmıştı, sarının farklı tonlardaki uzun saçları omuzlarından dökülüyordu. Hepsi Ballinatoom formasının çocuklar için olan hâline benzeyen benzeyen üstlerini, mini şortlarını ve bantlı sandaletlerini giymişti.

“Susan,” diye tısladı futbolculardan birinin sevgilisi olan bir kız fısıldayarak, “Paul geliyor.”

Kızı o grup içinde nasıl ayırt edebildiği konusu beni aşı da, çocuk bize doğru koşup Susan’ın belini kavrayıp ona kocaman bir öpücük verdi ve saçlarını karıştırıp sanki geri kalanlarımız maçı değilmişizcesine, “Kazandık, kazandık!” dedi.

“Niçin kulüp binasına gitmediniz?” Diğer kızlardan birine

döndü. “Ben de seni arıyordum.” Kız suçluymuşçasına bakışlarını önce Susan’a sonra yere çevirdi.

“Of, bebeğim,” dedi Susan. “Orası berbat bir yer – bardakları kuruladıkları o bez sanki yirmi yıldır yıkanmamış gibi görünüyor.”

Paul, kıza gülümsedikten sonra geri kalarımıza baktı ve beni gördüğünde belirgin şekilde şaşırdı. Ellerini sıfıra yakın kesilmiş kahverengi saçlarında gezdirirken tıpkı babasının yaptığı gibi o da beni baştan aşağı süzdü. Susan dişlerini sıktı.

“Emily’ydi, değil mi?” dedi Susan bana doğru yürürken.

“Aslında Emma.”

“*Donuyor* olmalısın, Emily.” Sempatik bir şekilde titredi, öylesine yakınımda durmuştu ki sahte bronz tenindeki bisküvi kokusunu alabiliyordum. Belime bağladığım hırkamı çözdü ve omuzlarıma yerleştirdi, göbeği açık bluzumu ani bir hareketle yukarı doğru çekerek dekoltemi kapattı. Arkadaşları kıkırdadı ve kulaklarımın kızardığını hissettim.

“Alakan için teşekkürler, *Sharon*,” dedim. Hırkamı yeniden çıkarıp çantamın askısının etrafına doladım ve bluzumu daha da aşağıya çektim. “Ama hiç mi hiç üşümüyorum.” Bunu bir gülümsemeyle birlikte Paul’e doğru söyledim. Ve oradan uzaklaşırken adrenalinden bacaklarım öylesine titriyordu ki midemin bulandığını hissettim.

“İşte buradasın,” dedi annem. Mutfak masasında oturmuş iPad’iyle oynuyordu. “Bir şeyin tekrarını seyretmeye çalışıyorum ama donup duruyor. Bu şeyin sorunu ne?”

“Bryan’a sordun mu? Bu şeylerde benden daha iyi.”

“Pek iyi hissetmiyor. Gıda zehirlenmesi.”

“Gıda zehirlenmesi mi?” dedim, RTE oynatıcısını* düzeltmek

* İrlanda kamu medya yayıncısı RTE tarafından sağlanan, canlı ya da kaydedilmiş programların yanı sıra özel içeriklerin de sunulduğu isteğe bağlı bir video hizmetidir. –çn

için boşuna bir çabayla anneme yardım ettikten sonra televizyon odasına geçerken. “Onu ben de denedim,” diye çıkıştı kapatıp açmasını önerdiğimde. “Ve üstüne bir kazak giy.” Elime Bryan’ın UL kapüşonlusunu tutuşturdu. “Eğer yanına böyle gidersen abini utandırırısın.”

Bryan bitik hâlde siyah deri kanepede yatıyordu, yanında plastik mavi bir kova duruyordu ve annemin kırmızı pötikareli kumaştan yapılma yama işi örtüsü de boğazına kadar çekilmişti. Cildi grileşmiş, koyu renk kıvrıkcık saçları terden sırlıslık olmuştuk, kafasına yapışmıştı. “Birisi dün gece eğlenmiş gibi.”

“Tesco’dan alınan paha biçilemez votka,” diye inledi. “Çakmak benzini içsem daha iyiydi.”

Ayağını itip kanepede yanında kendime yer açarak örtünün bir kısmını çektim.

“Ah, zavallı Bryancık.” Başını okşadım. Söylendi ve dikkatini yeniden televizyona çevirdi. “Çok zayıf görünüyorsun. Belki gelip seni tekrar ziyaret etmeli ve beslemeliyim.”

“Gerçekten gıda zehirlenmesi yaşamam için mi? Yok, almıyorum.” Örtüyü elimden çekti, biraz daha kendinde görünüyordu. “Ayrıca UL’ye geri gelmen yasak, hele o dönem ortasındaki ziyaretinden sonra.”

“Oda arkadaşların hâlâ bana tutuk mu?”

“Bir şekilde hayatta kalmayı beceriyorlar.”

Ali: Bugün eğlenceliydi, değil mi?

Ali: Çok sıkıldım.

Ali: Skype yapmak isteyen var mı?

Graham Norton Big Red Chair’da* talihsiz görünümlü bir kız sandalyeden devirirken Bryan’a sesi açmasını söyledim.

“Kızın hâline bak,” dedim. “İnsan televizyona çıkacağını bilse saçını falan yaptırır sanırsın.”

Telefonum yine öttü. Ali, bir Instagram fotoğrafına beni eti-

* Graham Norton şovun, insanların ünlülere en utanç verici sırlarını anlattığı ve beğenilmezse oturdukları kırmızı sandalyeden fırlatıldıkları kısmı. -yhn

ketlemişti, maçta dördümüzün birlikte olduğu bir *selfie*ydi bu ve altında da, “Ben ve kızlarım, fıstık gibiyiz,” yazıyordu.

Fotoğrafa yakından baktım. Dördümüz içinde en güzel kesinlikle bendim.

(Sadece, Jamie uzun boylu olduğu içindi. Mankenlerin uzun olması gerekiyordu.)

(Sadece, Asyalı kızlar bu sezon pek popüler olduğu içindi.)

Telefonumu sessize aldım ve kanepenin kolçağına yüzüstü bıraktım.

“Jen nasıl?” diye sordum.

“Yarın gece ona kendin sorabilirsin. Gece burada kalacak.”

“Ne yani, arkadaşın yatıya mı gelecek?” diye dalga geçtim ama o gülmedi. “Bekle, sen ciddi misin? Annem ve babam biliyor mu?”

“Elbette.”

“Bu hiç adil değil. Sanki benim birisini yatıya çağırmanın izin verirlirmiş gibi.”

“O farklı, Emmie,” dedi. “Her neyse, onlar burada olmayacak. Killarney’de dört yıldızlı bir otelde onlara bir gecelik yer ayarladım. Bu Jen’in fikriydi – o, Sean ve Laura da onlarınkiler için ayarladılar çünkü hafta sonu John Junior’ın yıldönümü.”

“Aa evet, Sean parkta böyle bir şeyden bahsetti,” dedim dudak bükerek. “Sence de biraz fazla tesadüfi görünmeyecek mi bu peki? Annemle babama otel kuponu alman?”

“Pek de tesadüfi değil.” Televizyonu sessize aldı. “Onların evlilik yıldönümleri içindi.”

“Ne? Ne zamandı o?”

“Bugün, seni ahlak. Otuz beş yıldır evliler.”

“Siktir, of.” Ne yapacağımı düşünmeye çalıştım. “Seninkine dahil olabilir miyim? Ah, lütfen, Bryan. Hediye kartını imzalar, parayı sana sonra veririm.” Bana doğru bir kaşını kaldırdı. Oldum olası bana para vermiştir ve ben de hep geri ödemeyi “unutmuşumdur”.

“Çok geç, Emmie. Hediye onlara verdim bile.”

Annem cep telefonu omzuyla yanağı arasına sıkıştırılmış hâlde, elindeki tepside üç fincan çay ve bir tabak bisküvi ile oda-ya geldiğinde tam Bryan'la tartışmak üzereydim.

"Ah, biliyorum, Bernadette, bu çok saçma." Tepsiyi önümüzdeki sehpa-ya bırakıp doğruldu ve telefonu eline aldı. "Peki, gitsem iyi olacak. Bryan hafta sonu için UL'den geldi, o kadar iyi ki. Biliyorum... Biliyorum... Evet... Evet... Tamam, bay bay bay bay." Telefonu kapattı ve elini Bryan'ın alın-ya koydu. "Rahat mısın? Biraz daha su ister misin?"

"Harikayım, anne."

"Pekâlâ, en sevdiğin kurabiyeden yaptım." Tepsiyi işaret etti. "Yulaf-lı ve kuru üzüm-lü."

Kuru üzüm-den nefret ederim, demek istedim. On yıldır falan kuru üzüm yememiştim.

"Hallettin mi?" diye sordum.

"Ne?"

"RTÉ oynatıcı-yı."

"Ah, hayır, babanın eve gelmesini bekleyeceğ-im." Bana doğru suratını ekşitti. "Emmie, abine biraz rahat ver, iyi hissetmiyor." Bryan'ın uzandığı kanepenin yanındaki tek kişilik koltuğ-a kendi-ni bıraktığı sırada Bryan iştahı mucizevi bir şekilde geri dönmüş olarak kurabiyelere gömülmüştü.

"Babam nerede?" diye sordu.

"Ciarán O'Brien'la bir bira içmeye gitti."

"Ciarán O'Brien, öyle mi? Ya da ona resmî unvanıyla hitap edecek olursak Ballinacoom'un Kralı Ciarán."

"Of, kes şunu." Annem tepsideki fincanlardan birini alıp içine iki küp şeker attı.

"Anne," Bryan anneme inanamaz gözlerle baktı, "nasıl böyle dersin, Eoin Sayers'la olanlardan sonra ve..."

"Eh." Annem dudaklarını sıktı. "O küçük macerada sen de pek masum sayılmazdın, değil mi? Ve eğer Ciarán araya girip senden yana olmasaydı okuldan atılmış olurdu."

“Evet, bunu eminim iyiliğinden yapmıştır. Yoksa üniversitele-rarası şampiyonayla alakası yoktur ...”

“Yani, Eoin da futbol oynuyor olsaydı eminim Ciarán onun da lehinde konuşurdu.”

“Tanrım, anne, sorun da bu ya...”

“Bryan.” Annemin sesi bıçak kadar keskindi ve ikimiz de ir-kildik. Annem asla Bryan’a çıkışmazdı. “Ciarán O’Brien bu ka-saba için çok şey yapıyor ve saygı da görüyor. Araya girip senin arkanda durduğu için şanslısın.”

Bryan’a uzaktan kumanda için işaret edip uzanarak aldı ve bi-zim itirazlarımıza aldırmadan kanalı değiştirdi.

“Konuşmak yok,” dedi, “*The Late Late* başladı.”

Hepimiz sesimizi kestik. “Ne güzel değil mi?” dedi annem. “Hepimizin en son ne zaman bir cuma akşamı birlikte oturdu-ğumuzu hatırlamıyorum, geçen sene bir zamanlar olmalı. Son zamanlarda siz ikiniz hep meşgulsünüz. Neden ben...”

“Şişşt,” dedim. “*The Late Late* başladı.”

Cumartesi

Ali: Bu akşam ne giyeceksin?

Ali: Aman tanrım, fıstık gibi olmuştun. Bayıldım.

Ali: Sana erkenden gelebilir miyim? Annem beni delirtmek üzere.

Saat akşam sekiz olmak üzereydi. Yatağıma uzanmış, Jack'in Facebook'taki fotoğrafları arasında geziniyordum. İçkimden bir yudum aldım ve votkanın boğazımdan geçen, boş midemi yakan acı tadıyla suratım ekşidi.

"Bu kadar mı yiyeceksin?" diye sordu Bryan daha önce küçük bir kâse organik yoğurdun içine yarım muz doğradığımda. "Annem bize yemek bıraktı."

"Yemek yemek hile yapmak olur," dedim, o da kahkahayı bastı.

Annemle babam öğlen vaktinden önce Killarney'ye doğru yola çıkmışlardı; annem Sheila Heffernan'ı arayıp ne cömert bir oğlu olduğunu anlatarak övünmüştü, *Evet, dört yıldızlı bir otel, inanabiliyor musun, Sheila? Onun yaşındaki çoğu oğlan bu kadar düşünceli değil.* Babam tek gecelik valizlerini bagaja yerleştirirken annem de bana, "Senin bu akşam için planın ne?" diye sormuş-

tu, sesi mesafeliydi ve ben de babamın ya da Bryan'ın annemin benimle konuşurken sesinin normalden nasıl da farklı olduğunu fark edip etmediklerini ya da bunun sadece benim hayal gücüm olup olmadığını merak etmiştim. Doğal davranmaya çalışmışım. "Hiç. Muhtemelen Maggielere gider bir DVD falan izleriz." (On sekiz yaşındayım, yetişkinim, benim ne yaptığımdan sana ne?) "Pekâlâ..." Tereddütlü görünüyordu ama bir cumartesi akşamı DVD izlenmesine o bile itiraz edemezdi. "Gece yarısına kadar dönmüş ol. Eve gelir gelmez, ev telefonundan beni aramanı bekliyorum."

Böyle bir şey olmayacaktı ama ertesi gün ona sürekli telesekretere düştüğünü, Killarney'de telefonun çekmemiş olabileceğini söyleyecektim. "Erkekler de olacak mı?" Tanrım. "Evet, anne. Eli orada olacak." "Afrikalı çocuk mu?" diye araya girmişti babam. "Baba, o Afrikalı değil." "Elbette Afrikalı." Babam gülmüştü. "Babası Cork Üniversite Hastanesi'ndeki adam değil mi?" Başımla onayladım. "Adam maça ası kadar kara." "Evet, ama annesi İrlandalı," demiştim yavaşça. "Ve Eli hayatı boyunca Ballinatoom'da yaşadı. Muhtemelen Conor ve Fitzy de orada olacak," diyerek yalan söylediğimde babam gözle görülür şekilde rahatlamıştı. "Bu durumdan memnun olduğumu sanmıyorum..." diye başlamıştı annem ama babam onun lafını kesip, sorumluluk sahibi davranacağıma emin olduğunu söylemişti. Bryan ve ben arabanın garaj yolundan çıkışını izlemiştik. *Özgürlük.*

Elbisemin ince askılarını çekiştirip kumaşı nemli bedenimden uzaklaştırdım. Sıcak hava açık pencereden içeri süzülüyor, uzuvlarımı sarıyordu. Dışarıdaki çocukların bağırışlarını duyuyordum: "Bülbül kafeste, bülbül kafeste..." Pencerenin kenarına oturunca iki Mannix oğlanının tanımadığım küçük bir kızla oynadıklarını gördüm. Erkek çocuklardan büyük olanı ve kız çocuğu salıncaktaydı, binmek isteyen diğer çocuğu görmezden geliyorlardı, *hiç adil değil*, tıpkı Conor ve ben çocukken olduğu gibiydi, Fitzy ben ağlayana kadar benim önerdiğim her oyunu "aptalca" bulurdu. Conor bana, "Ağlama," diye yalvarıp Fitzy'ye

beni yalnız bırakmasını söylerdi. Ne istersem oynayabileceğimize söz verirdi. "Ağlamamı hiç sevmiyorum, Emmie," derdi.

Maggie: Tatlım, neredeyse geldik. Bu akşamdan Eli'a da bahsettim ve o da gelecek, senin için sakıncası yoktur umarım.

xx

Ben: OK.

Maggie: Kızdın mı?

Ben: Tabii ki hayır.

(Evet. Evet, kızdım. Ama şaşırmadım.)

Maggie: Yuppi, harikasin, bebek. Ah, bir de beni öldürme ama Fitz de burada, bizi bırakabileceğini söyledi ve ben de kendimi kötü hissedip onu da davet ettim. ÖZÜR DİLERİM!!!! xxxx 2 dakikaya görüşürüz.

Dişlerimi sıktım. Şimdi benim de Conor'a mesaj atmam gerekecekti.

Ben: Birkaç kişi bu akşam bizde takılacağız. Büyük bir olay değil. Daha iyi bir işin yoksa gelebilirsin.

Gereksiz bir telaşla cevap verdi.

Conor: Selam Emmie! Harika olur, davet için teşekkürler.

Birazdan görüşürüz. X

Birkaç saniye için X'e bakakaldım. Şunu yapmasa keşke diye düşündüm.

"Bryan?" Kapıyı çaldım, içeriden homurtusunu duyunca açtım. Yıkanmamış çorap ve Abercrombie Fierce parfümünün kokusu suratıma tokat gibi indi. Yatağında oturmuş ağırlık çalışıyordu. Üzerine kurumuş lazanya parçacıkları yapışmış bir tabağın ve bir fincan çayın yarısı yatağın altından görünüyordu. (Emmie, yatak odanda yemek yemen konusunda sana ne demiştim? Odanı fareler mi bassın istiyorsun, istediğin bu mu?) Yeşil ve lacivert perdeler kapalıydı, etrafında abajur olmayan bir ampul tavandan sarkıyor, odaya çıplak bir parlaklık veriyordu.

"Şöyle ki, birkaç kişi bu akşam buraya geliyor."

"Peki, birkaç kaç kişi ediyor?" Ağırlığı kaldırırken suratı buruştu.

“Yalnızca Eli Boahen, Ethan Fitzpatrick ve yan komşumuz Conor.”

“Harika.” Ağırlığı yatağın üstüne bıraktı ve şeftali renkli beyaz kurdeleli güzel el havlularından birini alıp yüzünü silmeye koyuldu. Annem bunu görse seni öldürürdü, demek istedim. Ama ikimiz de annemin öyle bir şey yapmayacağını biliyorduk. “Bunu giymeyeceksin, değil mi?” diye sordu.

Elbisemi aşağı doğru düzelttim. Siyahtı ve dekoltesi derin, boyu fazlasıyla kısaydı. “Giydiğimin nesi varmış?”

“Bilmem ki, Em.” Bryan su şişesinden bir yudum aldı. “Biraz sürtükvari, öyle değil mi?”

Yatağının karşısındaki duvara Patafix’lenmiş, bir parmağı ağzında, diğer eli külotuna doğru uzanan üstsüz mankenin yer aldığı FHM posterine mânâlı bir şekilde gözlerimi diktim.

“O farklı.”

Kapı çaldı, ben de ona gözlerimi devirmekle yetindim.

“Harika görünüyorsun,” dedi Maggie kapıyı açtığımda, beni yanağımdan öperken. Ali de aynısını yaptı. Eli başıyla selam verdi, kolunun altında bir kasa bira taşıyarak Fitzy’yle birlikte mutfağa doğru yürüdü. Jamie’yi öpmek için ona doğru eğildiğimde kaskatı kesildiğini hissettim. Parfümünün ardından gelen kuskum kokusunu alabiliyordum.

“Muhteşem görünüyorsunuz hepiniz,” dedim. Hem Jamie hem de Ali kısa elbise giymişlerdi, tek fark Jamie’nin ayağında Converseleri ve üzerinde bol kesim bir kazak vardı. Maggie paçalarını siyah yarım botlarının içine soktuğu siyah dar bir kot üzerine koltukaltları öylesine geniş kesimli bembeyaz bir askılı giymişti ki içindeki siyah dantel sutyen görünüyordu; saçları tepeden yüksek bir topuz şeklinde toplanmıştı ve dudaklarındaki koyu bordo ruj yaptığı tek makyajdı.

“Ali’nin ayakkabılarını gördün mü?” dedi Jamie. “Harikulade değiller mi?”

Kırmızı taban mıydı o? (Noel için ne istiyorum dedin? Ve ne ka-

darlar? Bir çift ayakkabı için o kadar para harcamam, Emmie.) “Çok güzel,” dedim, midem bulanarak. “Çok... topuklu.”

“Annem hep böyle yüksek topuklu giyiyor,” dedi Ali, “ki o benden de uzun.”

“Harikalar,” dedi Maggie.

Ali yeniden bana baktı, neredeyse yalvarır gibiydi. Boğazımı temizledim. “Öksürük şurubu getirdin mi?”

“Evet,” dedi Ali, önünde “Hennessy’s” yazan kırmızı ve beyaz büyük alışveriş torbasını havaya kaldırarak. Daha önce ona babasının eczanesinden aşırmasını söylediğimde tereddüt etmişti. *Başım derde girer, Emma*, demişti. Kolumu beline dolayıp başımı omzuna yaslamıştı. *Hadi ama, Ali, lütfen. Eğlenceli olacak. N’olur? Ve yumuşadığını hissetmiştim.*

“Harika,” dedim kapı tekrar çaldığında. Onları mutfağa doğru yönlendirdim. “Mutfak masasının üzerinde 7 Up ve Jolly Ranchers var.”

“Vay.” Conor ön verandada elinde kesekâğıdına sarılmış bir şişeyle dikiliyordu. “Harika...” Lafına devam edemedi. İkimiz de kımıldaman birbirimize öylece baktık.

“Kusura bakma.” Şişeyi elime tutuşturdu ve ben de bakacak başka bir şeyim olduğu için minnettar oldum.

“Hiç gerek yoktu, Conor.”

“Yalnızca buzdolabından bir şişe şarap.”

“Conor,” diye bağırdı Jamie, biz mutfağa girerken.

Mor bir sıvıyla dolu bir bardağı bana doğru uzattıktan sonra bir tane de Conor’a verdi. “İçin.” Ben bardağı aldım ama Conor geri çevirince Jamie içindekini bir dikişte içti. Ali’ye doğru bir parmağını kaldırıp gürlledi, “Sigara. Hemen.” Güçlkle açılan veranda kapısını itti ve Ali de Chanel çantasının içinde kendi paketini arayarak onu takip etti.

Maggie buzdolabının yanındaki tezgâha zıplayıp oturdu, sıska bacakları yerden otuz santim kadar yüksekte sallanıyordu. Elma desenli fayanslara doğru yaslandı ve esnedi. “Sıcak uyku mu getiriyor.” Eli bize doğru yürüdü. Ona sırtıttım ama sanırım o,

Maggie'nin bacakları arasında durmuş daha da yakınlaşmak için onun dizlerini iterek yerleşirken bunu fark etmedi.

Jamie dışarıda çığlık attı, Ali gergince onu susturmaya çalışıyordu.

"Tanrım," dedim, "daha şimdiden nasıl sarhoş olabilir?"

"Onu aldığımızda zaten çakırkeyifti," dedi Maggie. "Sanırım anne babası yine kavga etti, onlar..."

"Evet, yani, hepimizin problemleri var," dedim. Jamie yeniden bağırды ve çenemi sıktım. "Cidden sıçığımın çenesini kapatmazsa komşular şikâyetçi olacak."

"İyi mi o sence?" diye sordu Conor. "Gidip ona bakayım mı?"

"Bir şeyi yok," dedim. "Sadece dikkat çekmeye çalışıyor. Al-dırma ona."

"Siz kızlar birbirinize bok gibi davranıyorsunuz," diye kıkırdadı ve Maggie ona dirsek attı.

"Hadi ama, Em, nazık ol," dedi Maggie. "Jamie, bu gece Dylan ve Julie'nin orada olacağını bildiği için gergin sadece."

"O zaman onunla yatmayacaktı," dedi Eli. "Siktir, o gece çok sarhoştı gerçi."

Kafamı çevirip gece kadar kara veranda kapısının camına vuran yansıma baktım.

Ali iPhone'unu mermer tezgâhtan kaptı ve Eli'a uzatıp fotoğrafımızı çekmesini söyledi.

"Ah, bekle, Fitzzy ve Conor, siz de gelin," diye ısrar etti. Fotoğraflarda erkekler olursa, erkek olan arkadaşları olduğunu kanıtlayacağı için daha havalı görüneceğini düşünüyordu. Ali oğlanların arasına geçti, yüzünde heyecanlı bir ifade vardı. Fotoğraf çekilir çekilmez Maggie tezgâhtan atladığı gibi o ve Ali telefonun üzerine eğildiler.

"Sen de fotoğrafa bakmayacak mısın?" Eli eğleniyor gibiydi.

"Hayır." Göz temasımızı gerektiğinden biraz daha uzun tuttum. "Gerek yok." Eli ağırlığını huzursuzca bir ayağından diğerine verdi, sonra da bakışlarını kaçırdı.

"Bu fotoğrafta bok gibi görünüyorum."

“Hayır, hiç değil,” dedi Maggie. “Harikası.”

“Şişman desek daha doğru.”

“Ali...” Maggie iç geçirdi. “Kapa çeneni. Şişman görünmüyorsun.”

Ali, Facebook’a yükleyebileceği kadar memnun olduğu fotoğrafa kavuşana kadar tekrar tekrar çekilmemiz için ısrar etti. Maggie, Ali’nin eski fotoğrafları arasında gezinmeye koyuldu, arada bir iki tanesini Eli’a gösteriyor, oğlan ona ne kadar güzel olduğunu söyledikçe kızarıyordu. Aniden bir kahkaha patlattı.

“Bu çok komik!” dedi. “Bunları neden bana da yollamadın, Em?”

“Sana neyi yollayacaktım?” dedim. Ali telefona doğru atıldı ama çok geçti, suratımın FatBooth ile çekilmiş, Chloe Hergarty’ninki kadar şiş bir dizi fotoğrafına bakıyordum. Telefonunu Ali’ye geri verdim. “Bunları ben çekmedim. Sanırım Ali’nin boş vakti çok.”

“Sadece bir şakaydı,” diye mırıldandı.

Kapı tekrar çaldı.

“Em.” Ben kapıya doğru uzaklaşırken Ali peşimden geldi. “Em, lütfen. Sadece şakaydı.”

“Çok komik.”

“Üzgünüm. Lütfen bana kızma. Üzgünüm, tamam mı? Küstün mü?”

Bir süre cevap vermedim, alınının endişeyle kırıştığını görmek tatmin duygusunun içimden bıçak gibi geçmesini sağladı. Beni kızdırdığına dair, fazla ileri gittiğine dair korkusunun tadını neredeyse alabiliyordum.

“Hayır,” dedim sonunda.

“Emin misin? Hâlâ bana kızgın gibisin.”

“Tanrım, Ali.” Beni tuttuğu elini uzaklaştırmak için silkindim ve ona mutfağa dönmesini işaret ettim. “Kapıya bakmam lazım.”

Bryan basamakları çiftler çiftler inip aşağı geldi. Yeni duş almıştı ve çıplak ayakta, üzerinde sadece bir Beatles tişörtü ve kot pantolon vardı.

"Selam." Kapıyı açtı ve Jen'e doğru uzanıp kızı öpmek için kendine çekti.

"Iyy," dedim ve birbirlerine sırtarak ayrıldılar.

"Merhaba Emma," dedi Jen, sarılarak beni selamlarken. Boyu Bryan'la aynıydı ve âdeta dişlerinden dirseklerine kadar köşeli ve keskin hatlı gibiydi ama onda ışıldayan bir şey vardı, teni öylesine açık renkti ki neredeyse parlıyordu. "Bu akşam için sabırsızlanıyor musun?"

"Evet, eğlenceli olacak."

"Sean'a söyle, eve geldiğimde ortalığı temizlemiş olsun. Bunu onun için yapmıyorum." Başımla onayladım. "Elbisene bayıldım bu arada," dedi. "Zara, değil mi?"

"Evet," dedim, Bryan'a sırtarak. "İndirimden. On beş euro."

"Of, lanet olsun... Aynısını aylar önce tam fiyatından aldım." Bryan'a döndü. "Hatırlıyor musun? Doğum gününde giymiştim? Bayılmıştın."

Gülmemeye çalıştım. "Peki, sizi baş başa bırakıyorum."

Geri döndüğümde mutfak boştu. Sürgülü kapı ardına kadar açıktı, âdeta siyah yıldızlardan oluşan takımyıldızları gibi görünen küçük siyah tatarcıklar tavana gömülü ampullerin etrafında vızıldıyordu. Sürahiden kendime bir içki daha alıp kafaya diktim ve bardağımı, tezgâhtan Precious'ı alıp Maggie'nin ardından bıraktığı kızıl saçları silmeden önce bir kere daha doldurduktan sonra diğerlerinin yanına gittim.

Maggie trambolinde takla atarak, yıllarca gittiği jimnastik antrenmanlarının havasını atıyordu. Ali onun yanında isteksizce zıplıyor, bir yandan da havalanmasını engellemek için iki eliyle eteğini tutuyordu. Jamie kenarda durmuş onları izliyor, kırmızı bardağında içkisinden kaları bitiriyordu. Yavaş gitmeliydi. Çok içtiğinde neler olduğunu biliyor olmalıydı.

"Bu cidden harika." Conor, Fitzy'nin sırtına bir şaplak indirdi, Eli da bir kutu birayı onun şerefine kaldırdı. Üçü bahçe sandalyelerinde oturuyorlardı, önlerindeki masada on ikili bira kutusu açıktı.

“Harika olan ne?” dedim.

Conor oturduğu yerde doğruldu. “Ethan, Rhode Island Tasarım Okulu’na kabul edilmiş.”

“Amerika’daki en prestijli sanat okullarından biri,” dedi Eli anlamamış baktığımı görünce. “Büyük olay.”

“Bu harika, Fitzzy,” dedim ama o, başını telefonundan kaldırmadı. Tuhaf bir sessizlik oldu.

“Kapıdaki kimdi?” diye sordu Conor.

“Jen Casey. Bryan ve o film izliyorlar.”

“Bryan evde mi?” Conor sırtıttı. “Oturma odasında mı yoksa televizyon odasındalar mı?”

“Televizyon odası,” dedim.

“Fitz, merhaba demeye geliyor musun sen de?”

Telefonundan başını kaldırdı. “Ne?”

“Selam verecek misin? Bryan burada.”

“Evet, süper,” dedi Fitzzy. “Bilirsin, Bryan’ı görmek beni her zaman mutlu eder.”

Bu sanki hiç canımı yakmamış gibi ona gülümsedim. Telefonumu ve bardağımı biranın yanına bırakıp Eli’ı dikkat etmesi için uyardıktan sonra trambolinin üzerine, kızların yanına çıktım. Zıpladık durduk, daha yükseğe ve daha yükseğe, ta ki siyah gökyüzündeki yıldızları yakalayıp yutmayı isteyecek kadar.

“J, bekle,” Jamie mutfağa girerken Ali arkasından seslendi. “Gidip ona baksam iyi olacak, bir kontrol edeyim.” Trambolinden aşağı inerek elbisesini aşağı çekti. Ben de Maggie’ye dönüp ellerimi ona doğru uzattım ama o göğsüme doğru işaret etti. Aşağı doğru baktım; elbisemin üstü kaymış ve memelerimi meydana çıkarmıştı. Kahkaha attım, onun da bana katılmasını bekledim ama o Eli’a bakıyordu. Mutfağa giderken kırmızı bardağını kaptı ve içinde ne kaldıysa kafasına dikerek Eli’nın, “Bakmıyorum, cidden,” itirazlarını duymazdan geldi.

Eli bakıyor muydu? (Bakmış olmasını istiyordum.)

Trambolinin üzerine uzanıp gözlerimi gökyüzüne diktim. Önceki yaz, Londra’daki teyzem Beth’i ziyarete gitmiştim; Ham-

mersmith'teki sıraevlerden biri olan evin hanımeli kokulu küçük bahçesinde oturur, onun Whole Foods Market'ten aldığı salataları yer, bardak bardak Pimms içerdik ve benim tek düşünebildiğim hava kirliliğinin yarattığı sis ve şehrin ışıkları yüzünden yıldızların görünmediğiydi. *Hepsine sahip olabilirsin, demişti Beth. Senin için çok kolay, bu görünüşünle. Ve sohbet de edebiliyorsun ki bu da avantaj. Dünya senin istiridyen, Emmie. Ancak Ballinatoom'dan ayrılman lazım, tıpkı benim yaptığım gibi oradan çıkman gerekiyor. Hayatın için tüm istediğin gerçekten bu mu?* Londra. Komşularının ahşap merdivenlerden çıkarken duyulan ayak sesleri, asfalttan yükselen sıcaklık, metrodaki ter lekeli koltuk altları, ayağıma dokunup bozuk para isteyen dilenci, konuşmam tam anlaşılmadığı için bir şeyleri sürekli tekrarlamamın istenmesi, sürekli babetlerimin ve dar kot pantolonumun üzerinde gezinen bakışlar. “Nasıl geçti?” diye sormuştu Ali eve döndüğümde. “Büyüleci miydi?” demişti Maggie. Ve ben de onlara Beth'in salaş ama şık evini, duvarlarındaki orman yeşili duvar kâğıdını ve kadife kanepesini, Union Jack desenli minderleri ve Proenza Schouler çantasını, günlük Bikram yoga derslerini, Big Ben manzaralı ofisini ve beni Topshop'a götürüp verdiği alışveriş ziyafetini anlatmıştım. Her şeye bayıldığımı söylemiştim. Hayatımın en güzel haftasıydı demiştim onlara.

Hem her şeyin değişmesini isteyip hem de hiçbir şeyin değişmemesini istemek, ikisine birden sahip olmak mümkün müydü?

Gözlerimi kapadım, kararsızlık içimde dalgalar hâlinde yükseliyor, boğazımda düğümlenip gözlerimi ve beynimi dolduruyor, her şeyin yumuşamasına neden oluyordu. Verandanın kapısının açılıp kapandığını, yaklaşan ayak seslerini, birisinin kendisini trampolinin üstüne çıkarırken verdiği nefesi duydum; yanıma uzanan bedenin ağırlığıyla kumaş esnedi.

“Uyudun mu?”

Gelen Conor'dı.

Cevap vermeden önce bir an için bekledim. “Hayır.” Bir gözü-mü açtım, yan yatmış beni izliyordu.

“Bir içkiye daha ihtiyacım var,” dedim doğrulmaya çalışırken ama beni omzuma koyduğu bir eliyle durdurdu.

“Bekle. O şey epey sert, Emmie. Bir tane daha içmeden önce biraz ara ver. Dylanlarda olan şeyin tekrarını istemiyorsan tabii.”

“Kapa çeneni.”

“Berbat hâldeydin.” Başını iki yana salladı.

“Beni eve getirdiğin için sağ ol.”

Ona hiç doğru düzgün teşekkür etmemiştim.

“Sorun değil. Elbette bunu yapmak beklediğimden uzun sürdü, yol değil de siyah bir göl olduğunu söyleyerek yaya yolundan caddeye inmeyi reddettiğin için.”

“Kes şunu.”

“Köpekbalkları olan siyah bir göl.”

“O kafa çok sağladı,” diyerek karşı çıktım ama yine de geri uzandım.

Ertesi sabah Conor’ın tek kişilik yatağında uyanmıştım, o da yatağın yanında yerde yatıyordu. Derli toplu, temiz odasına ne aradığımı bilmeden bakmıştım. Belki de ikimizin çocukluktan kalma bir fotoğrafını? Aradığım her neydiyse, orada değildi. Örtüyü olabildiğince yavaş itmiş ve veda bile etmeden sessizce odasından çıkmıştım.

Kısa bir süre için sessizce uzandık. Bacaklarımı karnıma doğru çekip ellerimi bacaklarımın yumuşak derisi üzerinde gezdirdim ve o da uzanıp son derece nazikçe kendi serçeparmağıyla benimkine dokundu, kolu benimkine bastırıyordu. Elini yavaşça serbest bıraktı, belimin yanına hafifçe dokunuyordu ve bir nedenden ötürü ben de uzaklaşmadım. Başımı ona doğru çevirdim ve o da aynısını yaptı. Gözleri karardı, belimde ıstırap verecek kadar yavaş daireler çizmeye başlayan parmaklarını tenime bastırdı. Bir an için, üstündeki tişörtü başının üzerinden çekip çıkarmanın ve onu öpmenin nasıl olacağını, bunun ona ne yapacağını merak ettim. Parmakları biraz daha aşağıya, kalça kemiğimin üzerine indi ve nefesim sıklaştı.

“Bir içki daha almalıyım.” Trambolinden aşağı zorlukla inip arkama bile bakmadan uzaklaştım.

Fitzzy, Casey’nin çiftlik evinin araba yolunun en başında durduğunda, “Mahsuru yoksa bizi kapıya kadar götürebilir misin?” diye sordu Ali.

“Üzgünüm Ali,” dedi gülmeyle iç çekme arası bir şekilde burundan nefesini vererek. “Ama o karmaşadan asla kurtulamam.” Gelişigüzel dizilmiş araba kuyruğunu işaret etti.

Evin pencereleri sanki müzik camlara vuruyormuşçasına sarılıyordu. Ön kapının dışında bir grup insan vardı, sigaralarının kırmızı ateşleri karanlığı delen içneler gibi parlıyordu. Havada ağır bir tezek kokusu vardı. Ali ve ben sığır engelli yolda zorlanarak yürüdük, topuklarımız metal çubukların arasına sıkışıyordu, Maggie ve Jamie bizden yana bakıp oğlanlarla gülüşüyordu. Bir tek Conor geri gelip kolunu belime doladı ve beni diğer taraftaki beton zemine bırakarak yardım etti.

“Teşekkürler,” dedim beni yere indirirken. Ali’ye yardım etmek için geri döndü ama o karşıya geçmeyi başarmıştı.

“Ah, Ali,” dedim ayaklarını işaret ederek. “Ayakkabıların.”

“Önemli değil,” dedi Ali, eğilip ayakkabılarındaki pisliği silerken.

Muhtemelen beş yüz euro falanlardı ve tek giyimden sonra mahvolmaları hiç önemli değildi. Ona zoraki gülümsedim.

Arka kapıdan çıkınca bir ek bina vardı, işçi tulumları beton duvardaki kancalarda asılıydı ve çamurlu bir dizi lastik çizme altlarında duruyordu. Arka kapıyı açıp daracık bir mutfığa girdik. Oturma odasına açılan kapı kapalıydı, tıpkı pencereler gibi ve küçük oda sigaranın tatlı dumanıyla kaplanmıştı.

“Siktir.” Maggie öksürdü, bir yandan Eli’ı oturma odasına doğru çeğiştirirken elini suratının önünde sallıyordu, diğerleri de peşlerindeydi.

“Tanrı aşkına.” Adını asla hatırlayamadığım solgun benizli bir çocuk kapıyı onların arkasından kapatmak için önüme geçti.

“Geri üfleme?” (Oisin? Eddie?) diye sordu, bana doğru bir ot uzatırken.

Başımla onayladım. Sigarayı ağzında bir çevirdikten sonra dudaklarının arasına dikkatlice yerleştirdi ve ben de iyice yaklaşıp dumanı ağzıma almak için ağzımı açana kadar bekledi. Birkaç saniye içimde tuttuktan sonra nefesimi bıraktım, öksürmemek için çabalarken beynimde bulutlar dolanıyordu.

Oturma odasında ana ışıklar kapalıydı, birkaç küçük abajur yanıyordu, bir grup oğlan müzik setine bağlanmış iPod standının etrafına toplanmıştı. Tökezleyen bir kıza tartışıyor gibiydiler, ağızları hareket ediyordu ama müziğin üzerinden ne dediklerini duyamıyordum. Tüm mobilyalar odanın kenarlarına doğru itilmiş ve sandalyelerle geniş üç kişilik kanepede birbirlerine sürtünen çiftler oturmuştu. Vücutlarını saran elbiseler giymiş üç kız ortadaki boş alandaydılar, dans ederlerken kolları sallanıyordu. Fitzy, Ali, Jamie, Maggie ve Eli artık sigara yanıkları ve bira lekeleriyle dolu el örgüsü masa örtüsü serilmiş masanın yanında dikiliyorlardı. Maggie 7-Up şişesinde kalan gazozu işlemesi dökmüş bir kupaya koyuyor, Eli da Fitzy ve Conor’a bira kutularını uzatıyordu.

“Emmie, sen de ister misin...” diye başladı Conor ama hızla açılan koridor kapısı sırtına çarptı.

“Siktir, pardon, adamım,” dedi Dylan, omzuna hafif bir yumruk atarak. “Orada olduğunu fark etmedim.” Sonra onu fark etti ve suratı ıslıl ıslıl oldu. “Selam Jamie, nasılsın?” Ona doğru ilerledi. Jamie’nin parmakları kupanın etrafını sımsıkı sardı ve içeceğinden bir yudum alıp başka tarafa doğru baktı.

“Jamie,” diye tekrar denedi Dylan. “Beni duydun mu? Nasıl gidiyor?”

“Dylan.” Julie Clancy geldi, Sarah Swallows kızın arkasındaydı. Göz kalemini kalın çekmişti ve kulaklarında, burnunda ve kaşında piercing vardı. “Ne yapıyosun?”

“Hiç,” diye cevap verdi Dylan, Jamie’den uzaklaşarak. “Sadece sohbet.”

“O sürtükle mi?” Julie, Jamie’nin karşısına dikilip işaretparmağıyla köprücük kemiğini dürttü. “Senin derdin ne? Erkek arkadaşım ile bir kere yatmak yetmedi, şimdi tekrar mı istiyorsun?”

“Jules,” Dylan kızı uyardı. “Hadi ama sakın ol. Dedim sana...”

“Sanki onunla yatarmışım gibi. *Sanki*,” dedi Jamie.

“Ah, yapma lütfen,” Dylan gözlerini kısıp Jamie’ye baktı. “Banyılmıştın.”

Eli kahrkahr bastı ama Maggie ona gözlerini dikip kötü kötü bakınca sustu. Julie hıçkırarak ağlamaya başladı ve odanın diğer tarafına koşup dizlerinin üstüne çömelerek kanepede rahatsız ettiği çiftin itirazlarına aldırmadan altında bir şeyler aramaya koyuldu. Çantasını ve montunu çıkarıp mutfak kapısından hızla girdi, peşinde Sarah Swallows ona sesleniyordu; o ikisi kapı artlarından kapanmadan önce dumanın içinde kayboldu.

“Dylan, hadi ama,” dedi Conor. “Eve nasıl dönecek?”

“Arabası var.”

“Araba kullanamaz – ne hâlde olduğunu gördün.”

Dylan tam arkasından gidecekmiş gibi görünüyordu ki omuz silktilti. “Her neyse. Benim sorunum değil.”

Ali bir kolunu Jamie’nin beline doladı, şefkatle sıkıp kulağına fısıldadı. (Bundan uzaklaşmam gerekiyordu. Jamie’den uzaklaşmalıydım.)

Koridorda küçük bir ahşap sandalyeyle masa duruyordu; üzerinde de bir ev telefonu, not defteri, tükenmez kalem ve bir de kırılmış vazo parçaları. Sol tarafta yukarı çıkan merdivenler vardı, bahçeye çıkan ön kapı da sağdaydı ve iki tarafında ikişer kapı bulunan dümdüz dar bir koridorun duvarlarında fotoğraflar, yaldızlı çerçevelerin içinde çirkin yağlıboya tablolar asılıydı.

“İşte buradasın.” Sean banyonun karşısındaki televizyon odasından çıktı.

“Hey, selam,” dedim, âdeta aradığım kişi tam da oymuş gibi. “Koridorda kırık bir vazo olduğunu biliyor muydun?”

İnledi. "Annem beni öldürecek. Laura'ya demiştim..."

"Laura burada mı?"

Jen'le birlikte banyoda oldukları bir fotoğrafın aslı olduğu duvara yaslandı. Gülümsemek için dudaklarımı sımsıkı bastırdım ama bakışlarımı takip etti ve neye baktığımı görünce kıpkırmızı kesildi. "Çenesini kapalı tutar ve annemlere söylemezse partiye kalabileceğini söyledim," dedi fotoğrafı kapatmak için kayarak, "ve sonra o da birkaç arkadaşını davet etti..." Kendini duvardan iterek doğruldu. "Özür dilerim, biliyorum bu pek havalı değil, on beş yaşındaki kız kardeşinin partide olması ama..."

"Casey." Matt Reynolds televizyon odasından dışarı fırladı. Ter içindeydi, üstdudağındaki birkaç tüy terle ıslanmıştı. Jack Dineen de orada mı diye arkasına bakmaya çalıştım ama tek görebildiğim hiçbiri Jack olmayan üç oğlanın sırtıydı, diğer iki oğlanın GTA oynamasını izliyorlardı. Neredeydi bu çocuk? Eğer gelmezse bu kıyafeti boşa harcamış olacaktım; buradaki herkes görmüş olacağı için kimbilir bir daha ne zaman giyebilecektim. Matt yüzünü silmek için tişörtünü yukarı kaldırdı ve hamur gibi göbeğini gördüğümde neredeyse kusacaktım.

"Kız kardeşin için özür mü diliyorsun?" Matt başını iki yana salladı. "Özür dileme. O fıstık gibi. Ve arkadaşları..." Bakışlarını odaklamaya çalıştı. "Şişman olan değil, ufak tefek olan diğeri." Elini uzatıp yaklaşık bir metre hizasında tuttu.

"Mia," diye yardımcı oldu Sean.

"Mia!" diye tekrarlayıp durdu Matt, "Mia, Mia, Mia..." ellerini havaya kaldırmak için Sean'dan uzaklaştı. "O taş gibi." Sean bana baktı ve sıkıcı görünmek istemediğim için her şey harikaymış gibi gülümsedim.

"Her neyse," dedim Matt sendeleyerek bir içki daha almak için mutfağa gittiğinde, "futbol takımından başka kimler burada bu akşam?"

"Bilmiyorum." Sean beni duvara doğru çekti. "Fark eder mi?"

"Üzgünüm, Sean." Nazikçe ittim onu. "Gidip kızları bulmam lazım."

“Nerelerdeydin?” Maggie arkasına doğru eğilip kasadan bir bira alarak bana uzattı. Hâlâ masanın kenarına tünemiş hâlde, bacaklarını sırtını ona doğru dönmüş duran Eli’m beline dolamış şekilde oturuyordu. Fitzzy, Jamie ve Ali odanın ortasında dans ediyordu.

“Sıçayım, J sarhoş oldu,” dedim onun yere düştükten sonra onu yeniden ayağa kaldıran Fitzzy’ye tutunmasını izlerken. Onu şeyden beri bu kadar sarhoş görmemiştim... Yani, çok uzun zaman olmuştu.

“Hey,” dedim. Maggie başını Eli’m omzuna yaslamış ve bir kolunu göğsüne dolamıştı; Eli parmaklarını yavaşça kızın önkolunda bir ileri bir geri gezdiriyordu. “Conor nerede?”

“Mia Deasy’yle sohbet ediyor.” Maggie iPod standının olduğu tarafa doğru işaret etti ve karanlıkta görebilmek için gözlerimi kısmak zorunda kaldım. Laura Casey, Jen ve Sean’m en küçük kız kardeşi kabarık kıvılcı saçlı, balıketli bir kızla sohbet ediyordu, ikisi kendi hâllerinde biralarını yudumluyorlardı. Conor, Mia ile konuşabilmek için eğilmişti, kız topuklular ile bile minicikti; aşırı uzun kirpikleri ve yuvarlak gözleri onun canlı bir Bratz bebeği gibi görünmesine neden oluyordu.

Conor, kız aşırı komik bir şey söylemiş gibi başını geri attı ve midem kasıldı. Maggie’nin arkasına uzanıp bir kutu bira daha aldım. “Bunu Conor’a vereceğim. Sanırım birası bitmiş.”

“Hey,” dedim elimi Conor’ın beline koyup birayı uzatırken. “İlaveye ihtiyacın olabileceğini düşündüm.”

“Mia.” Kızın yanağına bir öpücük kondurmak için Conor’ın göğsüne sürtünerek eğildim. “Nasılsın? Seninle ne zamandır konuşmak istiyordum. İlk senen nasıl gidiyor? Manastıra alıştın mı?”

“Üçüncü sınıftayım,” dedi Mia hızla, Conor şok içinde neredeyse birasını tükürmek üzereyken. “Laura ile aynı dönemdeyim. Neredeyse on altıyım.”

“Üzgünüm. Herhalde çok ufak tefek olduğun için. Çok sevimli. Çocuk gibisin.” Conor kızdan uzaklaşırken sırtıtmamak için kendimi tuttum. “Çok kışkırtıyorum.”

"Aman Tanrım, neden beni kıskanasın ki?" Mia'nın gözleri kocaman açıldı. "Sen muhteşemsin. Ve kıyafetine bayıldım."

"Ah, teşekkürler," dedim. "İlk başta pek emin değildim. Hadi, Conor, dürüstçe fikrini söyle – elbisem nasıl sence?"

"Elbise mi? Bugünlerde tişörtlere böyle mi deniyor?"

"Kes şunu!" Koluna şakadan vurdum. "Bryan gibisin. Bana sürtükler gibi göründüğümü söyledi."

"Abin Bryan mı?"

"Evet."

"Bryan'ın görüp de beğenmediği bir FHM posteri olmamıştır."

"Kesinlikle!" dedim. Mia'nın önüne geçtim ve Conor'ın bakişlarını üzerimde tuttum. "Gördün mü, anlayacağını biliyordum. Annemin onun bilgisayarındaki tüm o pornoyu bulduğu ve BBW'nun ne olduğunu öğrenmek istediği zamanı hatırlıyor musun?"

İkimiz de kahkahaya boğulduk ve Conor, Mia'nın uzaklaştığını fark etmemiş gibiydi. Oraya neden gittiğimi unutana kadar on, on beş dakika daha sohbet ettik. Fark ettim ki aslında hoş vakit geçiriyordum. Genelde partilerde asla hoş vakit geçirmezdim, gerçekten yani.

"Dineen."

Müzik sustuğu için adını açıkça duydum.

"Ve hatırlıyor musun..."

"Hayır, pardon," diyerek Conor'ın lafını kestiğim sırada kol-suz beyaz bol atletinin içinde bronzlaşmış teniyle omzunun üstünden arkasındaki birine bir şeyler bağırarak mutfak kapısından Jack Dineen geldi ve Laura, Mia ve arkadaşları köşede oturmuş sesli bir şekilde, "Of, Tanrım..." "...olamaz..." "...bu cidden..." "...evet, öyle," diye fısıldaşmaya başladılar ve sonra Paul O'Brien kapıdan içeri girdi. Sanki ünlü biri gelmiş gibiydi – bir an için sessizlik oldu sonra fısıltılar yükselmeye, insanlar birbirlerini dürtmeye ve boğuk kıkırtılar duyulmaya başladı."

Tüm bu yaygarayı anlamıyordum; Jack'in tırnağı olabilecek kadar yakışıklı bile değildi. Sadece "Paul O'Brien" olduğu için

herkes onun peşindeydi. O, benim Şöhret Çocuğu dediğim türden biriydi. Seneler evvel sevimli bir çocuk olabilirdi ama kimse o albeninin yok olduğunun, annemin deyimiyle “tadının kaçtığı” farkında değil gibiydi. Sean bana neredeyse göz ucuyla bile bakmadan koşarak yemek odasına daldı ve her ikisinin de sırtına birer şaplak indirdi. Paul eliyle bir şeyler içmek için işaret etti. Bakışları Laura ve arkadaşlarına takıldı, Mia’yı baştan aşağı süzerken biraz oyalandı. Bir kaşını kaldırıp Jack’e döndü ve bir şeyler söyledi, bir kahkaha patlatarak o da dönüp Mia’ya baktı.

“Hey.” Conor dirseğimden tuttu beni. “Biraz hava almak için dışarı çıkmak ister misin? Burası çok sıcak.”

Ondan uzaklaştım. “Hayır, ben iyiyim, teşekkürler. Bir bira daha alacağım.”

Saçlarımı geriye doğru atarak Eli ve Maggie’ye doğru yürürken Paul ve Jack’in bakış açısında kalmaya özen gösterdim.

“Baksana.” Elimi Maggie’nin omzuna koyup suratını Eli’inkinden uzaklaştırdım. “Jamie ve Ali nereye gitti?”

“Dans ediyorlardı.”

“Artık etmiyorlar.”

“Oturma odasında olabilirler. Ya da belki dışarıda?” dedi, ruju dudaklarının etrafına bulaşmıştı.

“Ah, siz ikiniz.” Eğilip Eli’in omzundaki iplik tiftiğini aldığım da Maggie’nin bana suratını ekşitmesine aldırmadım. Eli’la hiçbir şey yapmazdım, elbette olmazdı. O benim en yakın arkadaşımın sevgilisiydi. Ama acaba *yapabilir miyim*? Bunu görmek her zaman hoştu. “Siz ikiniz bir oda bulun kendinize,” dedim olabildiğince yavaşça. “Bir sürü boş oda var.”

“Affedersiniz,” diye mırıldandım yemek masasının üzerindeki kasadan bir kutu bira daha almak için Jack ve Paul’un arasına girerken.

“Hey, Emma,” dedi Jack ve ona hafifçe tebessüm ettim.

“Evet, selam Emma,” dedi Paul ve bira kutumu ondan tarafa eğdim. “Söylemeden edemeyeceğim, bu akşam özellikle bir hoş görünüyorsun.”

“Teşekkürler.” Arkamı döndüm ve o bir şey daha söyleyemeden uzaklaştım.

Bahçede Jamie ve Ali’den eser yoktu, sadece birkaç oğlan arokarya ağaçlarının arasındaki kırıldı kırılacak bir masanın etrafında oturmuş poker oynuyordu. Bir çift duvara âdeta yapışmıştı; oğlan sanki kaba sıvalı duvarda kızın bedeninin kalıbını çıkarmak ister gibiydi. Neredeyse kıçlarını meydanda bırakacak kadar kısa kot şort giymiş iki sarışın kız sigara içiyordu.

Televizyon odasındaki karanlığa gözlerimin alışması birkaç saniye sürdü ama kızlar orada da yoklardı. Odadaki erkek deodorantı, duman ve ter kokusu karışımı yüzünden ağızımdan nefes almak zorunda kaldım.

“Üşüdün mü, Emma?” Matt Reynolds karşımda oturduğu iki kişilik kanepeden konuştu.

“Ne?”

“Üşüyüp üşümediğini sordum sadece?”

“Pek değil, Matt. Dışarısı otuz derece falan.”

Öne doğru eğildi, bacakları iki yana doğru açtı ve dirseklerini dizlerine koydu. “Emin misin? Çünkü bana oldukça üşümüşsün gibi göründü.”

Diğerleri gürültülü bir kahkaha patlattılar, Matt’in yanında oturan çocuk ona bir beşlik çaktı ve ben de ayağa kalkıp onun aptal suratına bir tokat yapıştırmak istedim.

“Çok komik,” dedim. “Hiç ergence değil.”

“Komik olan ne?” Jack kapıyı açtı. (Bana bakmaya geleceğini biliyordum.)

“Ah, yok bir şey,” dedim. “Şuradaki zavallı Matt, meme uçlarını gördüğü için biraz aklını yitirdi. Bu kadar geç bir yaşta hâlâ bakır olmak zor olmalı.” Biramdan bir yudum aldım ve sevimli bir yüz ifadesi takındım. “Sanırım kapıya bağlanmış bir boğa gibidir.”

Konuşurken tükürükler saçarak, “Siktir git, Emma. O kadar da seksi değilsin, biliyorsun değil mi?” dedikten sonra becerdiği kızları sıralamaya başladı. “...ve sonra Lauren ve Soairse ve...”

diğerleri bu defa kanepenin koltuklarını tokatlayarak, ayaklarını yere vurarak ve onunla, "Bakir, bakir, bakir..." diye alay ederek daha da fazla güldüler.

"Buraya oturabilir miyim?"

Başımı kaldırıp bakmadan önce biramdan bir yudum daha aldım. "Ama burada ben oturuyorum."

"Bence bir kişilik daha yer var."

"Bilemiyorum." Koltukta geriye doğru yaslandım. "Ben oldukça rahatım."

Jack gözlerini devirip bana baktıktan sonra kolçağa oturup, Xbox oynayan iki oğlanı izlemiş gibi yaptı.

"Biraz cana ihtiyacım var. Bu görev beni öldürüyor," dedi oğlanlardan biri, oyun kolunun tuşlarına çilinginasına basarken.

"Bir fahişe sik, yardımı olur," dedi Matt Reynolds ve hepsi güldüler.

"Ee," dedi Jack bana, "dün maçta mıydın?"

"Evet," dedim, abartılı şekilde esneyerek. "Ama bitmeden on dakika falan önce çıktım."

"Ah," dedi, "o zaman en iyi kısmını kaçırmışsın. Maçı kazandıran golü attım."

"Bir gol mü attın? Ah, aferin sana."

Bunu söylerken dizini yavaşça pışpışladığımda elimi tuttu. Elimi çekmeye çalıştım ama izin vermedi. Başparmağını nazikçe avucumun içinde dolaştırdı, sol yanağında bir gamze belirmeye başladı ve içimde bir şeylerin eridiğini hissettim.

"Belki bir sonraki maç gelirsin."

"Belki gelirim."

"Belki bu defa maçın sonuna kadar kalmalısın."

"Belki kalmalıyım."

Seslerimiz giderek kısılıyor, başlarımız birbirlerine yavaş yavaş yaklaşıyordu; hangimizin önce pes edip öne doğru eğileceğini, böylece diğerinin her şeyi başlattığını söyleyebileceğini merak ediyorduk. Öylesine tahrik olmuşum ki neredeyse kusacak gibiydim ama galiba en keyif aldığım kısım da buydu. Gerilim,

nihayet öpüşmeden önceki o an, sevişmenin kendisinden daha iyiydi her zaman. Sevişme esnasında nasıl görüldüğümü düşünürdüm, diğer kişinin benimle, son seviştiği kızıdan daha iyi vakit geçirdiğine emin olmaya çalışırdım. Ve elbette, daha seviştiğim kişi boşalmadan bile önce, yaptığımız ve yapmadığımız şeyler hakkında çenelerini kapalı tutmalarını nasıl sağlayacağımı düşünürdüm.

“Emma.” Omzuma dokunan Ali’ydi.

“Ne oldu?”

“Üzgünüm, tamam mı?” dedi, “Ama gerçekten yardımına ihtiyacım var.”

Dudaklarımı sımsıkı bastırdım ama Jack’in önünde boktan bir arkadaş gibi görünmek istemediğimden Ali’nin peşinden odadan çıktım.

“Tanrım, Ali, bu kadar önemli ne olabilir...”

“Aman Tanrım, hâlâ buraya gelmeden önce olan şeye mi kızgınsın?”

“Neye?”

“Buraya gelmeden önce olan şeye.” Sesini iyice alçalttı. “Fat-Booth olayına.”

“Of, Tanrı aşkına, Ali, o zamandan beri bunu düşünmedim bile. Geldiğinde Jack’i götürmek üzereydim...”

“Biliyorum ve üzgünüm,” diye lafımı kesti. “Ama ne yapacağımı bilemedim.” Demode döşenmiş banyonun kapısını açtı – küvet, klozet ve avokado renkli uyumlu bir lavabo, beyaz muşamba zeminde çirkin yünlü bir paspas.

“Tanrım,” dedim klozete çömelmiş öğüren Jamie’yi görünce ama çıkaracak bir şeyi kalmamıştı, dudaklarının arasından sadece safra sızıyordu.

“Biliyorum,” dedi Ali. “Ne yapalım? Ailesine mi haber versek?”

“Hayır,” dedim hızla. Jamie’nin annesi onu böyle görürse sinir krizi geçirirdi. “Ona ne oldu? Sizi son gördüğümde o iyiydi.”

“Colin Daly’yle takıldı.”

“Ee?”

Ali başını bana çevirdi ve ağzının kenarından, “Çocuk onunla sevişmeye kalkmış ve Jamie istemediğini söyleyince de Dylan Walsh’tan onun garanti olduğunu duyduğunu söylemiş.” Jamie, Dylan’ın adını duyunca inledi ve yeniden tuvalete doğru boş boş öğürmeye başladı.

Banyonun kapısı çalındı.

“Dolu,” dedim ama kapı aceleyle yeniden çalındı.

“Bir saniye, dedik,” diye patladı Ali ve Sean Casey tereddütle cevapladı, “Her şey yolunda mı?”

“Siktir.” Ali, aynanın önüne gelebilmek için Jamie’nin bacaklarının üzerinden geçti ve lacivert kapitone çantasından makyaj çantasını çıkardı. “İyi görünüyor muyum?” Fazlasıyla bronzlaştırılmış suratına biraz daha bronzlaştırıcı pudra sürdü ve ortadan ayrılmış saçlarındaki kaçak tutamları düzeltti.

“Kusura bakma, Sean,” diye seslendi ve onun önüne geçtim.

“Bununla beni yalnız bırakamazsın, Ali.”

“Lütfen, Em. Yalvarıyorum. Bunu benim için yap lütfen. Söz konusu Sean.”

“Ve ben de Jack’leydim.”

“Benim için bir şey yapmanı hiç istemedim,” dedi ve bunun doğru olduğunu ikimiz de biliyorduk. “Ama şimdi istiyorum. N’olur?” Tereddüt etti. “Ondan gerçekten ama gerçekten hoşlanıyorum, Em.”

O senden hoşlanmıyor, demek istedim. O benimle olmak istiyor.

“İyi,” dedim ve ciyakladı, bana kocaman sarıldı ve hızla banyodan çıktı. Arkasından kapıyı kilitledim ve küvetin kenarına oturdum. Ali, Jamie’nin saçını arkasından atkuyruğu yapmayı akıl etmişti, yani en azından saçını tutmam gerekmiyordu. Telefonumu kontrol ettim, Maggie’ye bir Snapchat yolladım, bir *selfie* çekip Instagram’a koydum, Matt Reynolds meme fotoğrafı isteyen bir yorum yaptığında burnumdan güldüm. Jamie mide duvarını patlatacak kadar şiddetli bir öğürmenin ardından ağzını sildi, sonra dengesini sağlamak için klozete tutunup sallanarak ayağa kalktı.

“Yardım lazım mı?”

Lavaboya doğru eğilip suratına su çarptı. Tekrar ayağa kalkıp aynada kendisine baktı. Yüzü kızarmış, eyeliner’ı yanaklarına akmıştı.

“Umurunda mı ki?”

“Jamie...”

“Daha iyi olacağını söylemiştin.”

“Jamie, ben...”

“Daha iyi değil, Emma. Daha iyi değil.” Nefesi boğazında takılıyordu. “Dedin ki, dedin ki...” Gözyaşları arasında kelimeleri güçlükle ağızından çıkarabildi. Öyle berbat görünüyordu ki, bende kesinlikle bir sorun olmalıydı çünkü onun için üzülmem gerektiğini biliyordum fakat tek hissedebildiğim iğrenmeydi. *Şu hâline bak, demek istedim. Makyajını berbat ediyorsun. Umurunda bile değil mi?* Onu sakinleştirmeye çalıştım, “Hadi ama, J, sakinleşmen gerek, bunun için doğru yer burası değil,” dedim ama bana aldırmadı, klozete oturup başını dizlerinin arasına aldı, bu yüzden ağlanmasının arasında tek duyabildiğim, “...demiştin ki... demiştin ki eğer... Dylan’la... bana dedin ki...” oldu.

“Hadi ama. Kes şunu.”

“Ama sen bana *dedin ki...*”

“Bir sürü insanın başına geldi bu. Her zaman oluyor. Ertesi sabah uyanıyorsun ve yaptığından pişman oluyorsun ya da tam olarak ne olduğunu hatırlamıyorsun ama olay çıkarmamak daha kolay...”

“Ama olan bu değildi.” Gözlerini bana dikti. “Sana neler olduğunu *anlattım.*”

“Ama seninle orada değildim, öyle değil mi? Nasıl bilebilirim gerçekten...”

“Ama *sana anlattım.* Ben yapmak istemedim... ben istemedim.”

“Hayır da dememişsin.” Önünde çömelipler ellerimi omuzlarına koydum. “Bana hayır demediğini söyledin.”

“Ama” –omzunu silkerek ellerimi uzaklaştırdı ve bana öylesine bir umutsuzlukla baktı ki tüylerim ürperdi– “evet de demedim.”

Geçen Cadılar Bayramı bir telefon gelmişti. Jamie. (Şaşkınlık içinde ekrana bakmıştım. Jamie beni asla aramazdı.) *Dylan'ın par-tisine gitmek ister misin?* Maggie'nin hokey antrenmanı vardı. Ali, Bahamalar'daydı. Sadece ikimiz kalmıştık. (Asla ikimiz takılmaz-dık. Bunun için fazla rekabetçiydik, mutlaka diğer kızlardan biri aramızda tampon olmalıydı.) Alkol. Birbiri ardına yuvarlanan shotlar. Jamie, Sailor Moon kostümü giymişti. Hayli dikkat çeki-yordu. *Amma ateşlisin, Jamie*, deyip duruyordu herkes. Bundan hoşlanmamıştım. Saçını okşadım, onu öptüm, dilimi ağzına sok-tum, oğlanlar etrafımıza toplanmıştı. (Teni tenimin üzerinde yu-muşacıktı.) Jamie yere düşmüştü. Kahkaha atmıştım. Jamie'nin belimdeki elinin yerini Zach'inki almıştı, sonra boynumda onun sıcak nefesini hissetmiştim ve öpüşmeye başlamış, kendimizi bir yatakta bulmuş ve kıyafetlerimizden kurtulmuştuk. Ertesi sabah bir sürü cevapsız çağrı. (Evime gel, diyordu titrek bir sesle bırak-tığı ses mesajı.) Jamie'nin evinin güvenli kapısında şifreyi tuş-lamıştım. Annesi ona kötü örnek olduğumu söylüyordu. Jamie yatakta oturmuş durmadan ağlıyordu. (Rahatsız hissetmiştim.) (Ortaya çıkan trajediden ötürü tuhaf bir şekilde heyecanlanmış-tım.) *Dikkatli ol*, diye uyarmıştım onu. (Dylan pisliğin tekidir ama itham ettiğin şey değildir, onu yapmaz.) *Böyle şeyleri öylesine ortaya atamazsın. O kelime ağzından bir kere çıktı mı geri alamazsın. Durma-dan sormuştu, Ne yapacağım ben? Ne yapacağım ben, ne yapacağım ben, ne yapacağım ben, ne yapacağım ben, ne yapacağım ben?*

Bu her şeyi değiştirecekti.

Ben hiçbir şeyin değişmesini istemiyordum.

Hadi sadece bu hiç olmamış gibi yapalım, demiştim ona. *Bu şekilde daha kolay. Senin için daha kolay.*

"Jamie, hadi ama. Bunu etraflıca konuşmuş ve anlaşıştık, öyle değil mi? Bunu büyütmemenin daha iyi olacağına karar vermiştik, özellikle de müdahil olan herkesin reşit olmadığı dü-şünülürse; eğer ortaya çıksaydı her şey boka saracaktı. İnsanlar başlarını belaya soktuğun için sana öfkelenenecekti ve Dylan'ın arkadaşları artık seni orada istemeyecekleri için tüm partileri

kaçıracaktın..." Sesimi iyice alçalttım. Dışarıdan kimsenin bizi duymadığını umdum. "Dinle," dedim birkaç dakika sonra telefonumu kontrol ederek, "bence eve gitmelisin." Jamie bir cevap vermedi, sadece nefes alıp verişini kontrol altına almaya çalışarak benden öteye döndü. Taksi şoförü Danny'ye en kısa sürede gelip onu alması için bir mesaj gönderdim.

"Emmie? Her şey yolunda mı?" Seslenen Conor'dı, sesi endişeliydi. "Ali, yardıma ihtiyacın olabileceğini söyledi."

"Harika," dedim ona kapıyı açarken. "J pek iyi hissetmiyor. Onu eve götürmesi için taksi çağırdım."

Conor, kolunu onun omzuna dolayarak Jamie'yi ayağa kaldırmama yardımcı oldu.

"Hangi taksi bu?" diye sordu, dizleri çözülen Jamie'yi ayakta tutarken.

"Danny."

"Taksiye param yetmez," diye geveledi Jamie, Conor'a. "Ben. Jamie Murphy. Artık bir taksi parasını bile karşılayamıyorum."

"Fitzy'den onu eve götürmesini rica edebiliriz?" diye önerdi Conor fakat başımı iki yana salladım. Fitzy'den bir iyilik istemek zorunda kalmak istemiyordum. El çantamı küvetin kenarından alıp içindeki makyaj düzeltme çubukları, kulak çubukları ve cep votka şişesi arasında para aramaya koyuldum.

"Ben hallederim," dedi Conor.

"Cidden mi?" diye sorduğumda başıyla onayladı.

"Ah, teşekkürler." Uzanıp onu yanağından öptüm. "Harikasın. Onu eve ben götürecektim ama sen zaten gidiyorsan..." Suratinin düştüğünü görmemek için oradan uzaklaştım. "Nerede oturduğunu biliyorsun, değil mi?"

Televizyon odasının kapısını itip açtım. "Hey, üzgünüm..."

Bir anda sustum. Mia, Jack'in kucığında oturmuş, rahatsız edici derecede minik ve oyuncak bebek gibi görünüyor, oğlanın yavaşça bacağından yukarı tırmanan elini gönülsüzce itiyordu.

"Çocuklara düşkün olduğumu bilmiyordum, Jack," dedim kendimi tutamadan, sesimi Xbox'tan gelen sesleri bastırarak ka-

dar yükselterek. Bir gözünü açıp beni fark etti ama sonra *omuz sil-
kip* gözünü tekrar kapattı, sanki birlikte takılmak istediği kişinin
Mia olduğuna karar vermiş gibiydi.

“Yerini daha genç bir modele mi kaptırdın, O’Donovan?”

“Kapa çeneni, Matt,” dedim dişlerimin arasından, aynı anda
Mia’dan küçük bir inilti yükselmmişti.

Çantamı açıp küçük cep şişesini çıkardım ve içinde ne kaldıy-
sa boğazımı yakışını hissederek kafama diktim.

“Cidden, abi, dün o saha bir cehennem çukuru gibiydi.”

“Evet, harikaydın. Cork takımından bir seçicinin de orada ol-
duğu doğru mu?”

“Sence seni üst takıma seçecek mi?”

“Öyle olmalı.”

Paul O’Brien, Jack’in peşinden buraya gelmiş olmalıydı, şimdi
karşısındaki alçak koltuğa yayılıyordu. Beşinci sınıftan üç çocuk
etrafına sarmış, heyecanla ona doğru eğilip bir bira, sigara ya da
otlarından bir nefes isteyip istemediğini soruyorlardı. O ise göz-
leri koyulaşmış, beni izliyordu. Elindeki bira kutusunu ayağının
yanında yere koymak için öne doğru uzandı.

“Al,” kolçakta oturan oğlanın lafını kesti. “Bana bir tane daha
getirir misin? Bu bitti.”

Yanımdan geçerken oğlan bana sırttı. Uçları kalçama gelecek
şekilde saçlarını bir omzumda toplayıp sadık izleyicilerimin ara-
sından geçerek koltuğun boş kolçağına oturdum.

“Üzgünüm,” dedim. “Ama dinlenmeliyim. Ayaklarım acıdı.”
Başparmaklarımı ovma için öne eğildiğimde gözleri bacakla-
rımdan aşağı indi.

“O’Brien,” dedi futbol takımının kalecisi Ben Coughlan açık
kapının pervazından. O da yirmili yaşlarının sonlarında, yakla-
şık bir seksen boylarındaydı, koyu kıvılc saçları kısacık kesilmişti.
“Ben gidiyorum.” Araba anahtarlarını parmaklarının etrafında
döndürdü.

“Sen mi kullanacaksın?” diye sordum.

“Belli ki.”

“Ya polis çevirirse?” diyerek yeniden denedim. “Gergin değil misin?”

Gözlerini devirdi ve kendimi on yaşında gibi hissettim. “Sanırım o konuda endişe edecek bir şeyim yok, değil mi?”

“Paul, beni duydun mu?” Ben tekrar seslendi. “Şimdi gidiyorum.”

“Tamam,” dedi Paul ama bana bakıyordu. “Sanırım ben kalacağım.”

“Kızlar Reilly’s’te ve bizi bekliyorlar. Aine, Susan’ın huysuzlandığını söyledi. Telefonunu kontrol ettin mi hiç?” Paul omuz silkti ve Ben kendini tutamayıp sıırttı. “Senin cenazen. Sende...”

“Evet.” Paul alçak koltuktan kalktı ve Ben’e cebinden çıkardığı bir şeyi uzattı. Ben ona yapmacık bir selam çaktı, omzunun üzerinden benim oturduğum yere baktı ve fısıldayarak Paul’ün onun omzuna hafif bir yumruk atmasına neden olan bir şeyler mırıldandı.

“Ona verdiğin neydi?” diye sordum Paul koltuğa geri yerleşirken.

“Senin gibi masum bir kızı ilgilendirecek bir şey değil.”

“Masum olduğumu kim söyledi?” Bir kaşımı kaldırdım. “Neydi o?”

“Neden? Sen de mi istiyorsun?” dedi, korkak tavuk gibi geri çekilmemi bekleyerek. Duraksadım ve bir kahkaha patlattı.

İnsanların beni tanıdığını düşünmesinden bıkmıştım. Ben Emma kahrolası O’Donovan’dım. Kimse neler yapabileceğimi bilemezdi.

“Evet.” Elbisemin dekoltesinin öne doğru açılacağını bilerek kulağına fısıldamak için uzandım. “İstiyorum.” Nefesi ağırlaşıyordu ve bu benim yüzümdendi, onun bu şekilde hissetmesini sağlayan bendim. (Annem omuzlarımı geri çekiyor. *Dik dur, Emma, kendinden emin, neye bulaştığını biliyormuş gibi görün.*) “Hadi ama, Paul. Paylaşmak önemsemektir.”

Dilini dişlerinin üzerinde gezdirip kimsenin izlemediğinden emin olmak için odaya bir göz attı. Diğerleri Xbox izlemeye geri

dönmüş, FIFA oynayan iki oğlana direktifler yağıdıyorlardı. Kot pantolonunun cebine uzandı ve şeffaf plastik bir torba çıkardı. İçinde çocukken oynadığımız çatlayan toplara benzeyen, uçları dürülmüş beyaz kâğıt topçuklar vardı. Önüme doğru geçerek bedeniyle beni kapattı ve bir tanesini çıkardı. Ağzıma attım. (Umarım Jack bunu yapışımı görmüştür, umarım benim sandığı kişi olmadığını anlamıştır.) Paul para bekler gibi avucunu açıp bana doğru uzattı.

"Ah, ben bir şeyler için ödeme yapmam," dedim ve gülüm-sedikten sonra bir parmağını sanki beni susturmak istercesine dudaklarına götürdü ve dedi ki: "Kimseye söyleme, tamam mı?"

"Galiba pek hoş görünmez. Futbol takımının kaptanı, geleceğin Cork oyuncusu. İyi bir örnek olman gerekmez mi senin?"

"Üç hafta daha maçımız yok." Somurttu. "Sadece sesini çıkar-ma, anlaştık mı?"

Endişe etmesine gerek yoktu. Sır saklamaya alışkındım.

"Sen de alacak mısın?" diye sordum.

"Daha önce bir tane patlattım."

"Gerçekten mi?"

"Direncim yüksek." Kucağına oturana kadar beni kolçaktan kendine doğru çekti.

Televizyon odasının kapısı açıldığında bir kızın, "Bu Paul O'Brien değil mi?" dediğini duydum ve kızın suratında beliren kıskançlığı görünce daha dik oturup tekrar Paul'e baktım. Bir şe-kilde daha yakışıklı görünüyordu, kızların hasedi âdeta bir çeşit güzelleştirici Instagram filtresi gibiydi. "Bir kız arkadaşı olduğ-u-nu sanıyordum."

"Şimdi bunun için endişe etme," dedi bana ve endişelenme-diğimi söylemek istedim. Kız arkadaşı olan erkekler en sevdikle-rimdi. Sonradan anlatacakları hikâyeler için endişelenmen gerek-mezdi. "Susan ve benim bir anlaşmamız var."

Eli bacağımdan yukarı tırmanıyordu ama Jack bunun farkın-da değildi, dilini Mia'nın boğazına daldırmakla meşguldü.

"Affedersin – ne?" Paul'ün cevap vermemi beklediğini fark ettim.

“Bugün maçta mıydın diye sordum?”

“Evet, elbette.”

“Başta ne kadar yavaş olduğumuzu fark ettin mi?” Başını iki yana salladı. “Siktir. Herkes yeniden bölge şampiyonluğunu kazanmamızı bekliyor ama abin gibiler üniversiteye gitmek için takımı bırakırken ve kalan yarımız da Avustralya ya da Kanada’ya giderken bunu nasıl yapabiliriz ki?” Cebinden iPhone’unu çıkarıp Facebook’u açtı. “Demek istediğim, mesela Cian Healy’ye bak.” Görebilmem için fotoğrafı önümde tuttu. “Takımdaki en iyi orta saha oyuncusuydu çünkü çok uzun boyluydu.” Cian *harikula*de görünüyordu. Yanık tenliydi ve tişört giymeyi tamamen bırakmış gibi duruyordu. “Peki ama şimdi elimizde kim var? Kelly müthiş ama çok kısa boylu. Fakat Cian’la en son konuştuğumda eve dönemeyecek kadar iyi vakit geçirdiğini, sörf yapmanın bir harika olduğunu söyledi. Siktiğimin sörfü.” Başka fotoğrafların arasında gezinip virane bir ahşap ev gösterdi, kareye sığmak için yirmi beş kadar kişi sıkış tıkış durmuştu; suratları maçlardan, Casement Quay’deki cumartesi gecesi âlemlerinden ve pazar ayınlarındaki akşamdan kalma tiplerden tanıdıktı.

Telefonunu cebine geri koydu. “Cian’ın geri dönmek istemesine şaşmamalı. Ballinacorney tam bir çukur. Her cumartesi gecesi hep aynı bok. Burada asla bir bok olduğu yok.”

“O zaman sen neden gitmiyorsun?” dedim.

“Nereye gideyim?”

“Avustralya’ya.”

Kaskatı kesildi. “Öylece *gidemem*. Cork yetişkin takımı için seçileceğim sene bu, bunu biliyorum. Bunun için çok çalıştım.”

(Ya da amcasının nihayet seçici olması için çok beklemişti.)

“Pardon. Seyahat etmek istiyormuşsun gibi gelmişti sadece.”

“Seyahat ettim. Geçen sene Arizona’daydım ki harikaydı, biliyor musun? Hiç gittin mi?”

“Arizona’ya mı?”

“Evet.”

“Hayır, Arizona’ya gitmedim. Orlando’ya gittim ama. Bir de San Francisco’ya.”

“Orası gerçek Amerika değil.” Suratını ekşitti. “Arizona gerçek Amerikalıların yaşadığı yer, birtakım kendini beğenmiş şehir züppesinin değil.” Birkaç dakika daha Arizona’nın güzelliğinden, insanlarından ve yemeklerinden konuştu.

“Vay canına,” dedim nefes almak için duraksadığında. “Ne kadar kaldın orada?”

“Üç buçuk haftadan biraz fazla. Hayatımın en güzel ayıydı.”

Tenimde bir ürperti gezindi, minicik bir çakıl taşının su birikintisine çarpışı gibiydi. Ayağımdan dalgalanmaya başlayıp yavaşça bacağımdan yukarı tırmanarak bir hücreden diğerine aktı ve öylesine güzel hissettiriyordu ki, *öylesine iyiydi ki* bu hisle titrememe engel olamadım, ayaklarımı ve ayak parmaklarımı esnetip bedenim âdeta açılacaktı gibi uzandım.

“Bak, bak.” Paul keyiflenmiş görünüyordu. “Pek de uzun sürmedi. Keyfin yerinde mi?”

Dudaklarım bir gülümsemeyle genişledi, gözkapaklarım kırıştı. Eğilip kulağıma fısıldadı. “Seni geçen sene partide gördüm, biliyor musun? Oradaki en ateşli kız sendin.” Kelimeleri göğsümden içeri süzülüp helyum gazı gibi ciğerlerimin genişlemesini sağladı.

Ve bir an sonra her şey çok fazlaydı, tıraş losyonunun odunsu kokusu, tişörtünün koluma sürtünen kadifemsi kumaşı. Yeniden gerindim, omurgam öylesine uzamış gibiydi ki sırtımdan fırlayıp tıpkı bir havai fişek misali tavana çarpacak gibi hissediyordum.

“Hadi gel.” Dizinden kalkıp ayakta durana kadar beni hafifçe dürttü. Başım düştü, nefes alıp verişim sanki adını koyamadığım bir şeyin başlangıcındaymışım gibi hissettiriyordu. “Hadi gidip biraz daha bira bulalım.”

Beni de yanında sürükledi ama onunla gitmek istemiyordum, kendi başıma sessiz bir yerlerde uzanmak ve damarlarıma yayılan bu şerbetin tadını çıkarmak istiyordum. Yemek odasında o birasını açarken başımı omzuna gömdüm ama müzik beni sar-

malayarak odanın ortasına çekti. Beni istila edişini, ele geçirişini, içi boş kemiklerimi dolduruşunu hissettim.

"İyi misin sen?" Bunu soran Maggie'ydi. Onu kucakladım; onun içine erimeye, kalplerimizin birbirine dokunmasına, *güm güm güm* diye bir atmasına uğraştım.

Gözlerinin içine olabildiğince yakından bakabilmek için başını ellerimin arasında tuttum ve burnumu onunkine dayadım.

"Terliyorsun," dedi Maggie benden uzaklaşırken. "Bir şey mi... *aldın* sen?"

Onu bıraktım ve uzaklaşarak kayboldu, gölgelerin arasında eridi gitti.

"...berbat hâlde..."

Geriye doğru eğildim.

"Ne yapacağız?"

Kalbimin atışını duyabiliyordum ve "Ailesini aramalı mıyız?" ve içine düşülecek yokluğu "Bir şey mi aldı?" bulanıklık "Ama nereden?.. Muhtemelen sarhoş" bütün varlığım yumuşacık bir şeye dönüştü "Pek onluk değil gerçi, ne kadar kontrol manyağı olduğunu bilirsin," Ellerimi omuzlarında gezdirdim, öyle geniş, öyle sert ve çocuk o kızı seviyordu (o harika öpüşür, kız kıkırdıyordu ve bilmem gerekiyordu, bilmem gerekiyordu) Dudaklarımı onunkilere bastırdım ve o geri çekilmedi ve "Tanrım, sen ne yapıyorsun?" ne oldu? "Emma." Ne oldu? "Emma. Emma. Emma. Ne bok yediğini sanıyorsun sen? Emma. Emma." Daha yükseğe. Daha yükseğe. Daha yükseğe. "Tanrı aşkına, berbat hâlde" içimde "Emma. Emma."

"Emma."

"Hey." Bu, Paul ve sis tekrar kalkmaya başlamıştı ve müziğin ayaklarımdan süzülüp gittiğini hissedebiliyordum. (Ayaklarımı hissedebiliyordum.) (Ayaklarım yerdeydi.)

"Yavaş ol, tamam mı?" dedi. "Çok belli ediyorsun."

Conor bir bardak suyla ortaya çıktı. Beni masaya doğru yönlendirip bir sandalyeye oturttu.

“Jamie eve sağ salım vardı,” dedi Maggie’ye (*Jamie, seni seviyorum, Jamie, üzgünüm, her şeyi düzelteceğim, senin için her şeyi düzelteceğim*) ama Maggie bizi dinlemiyor, Eli’a bağıyordu. Conor çok iyi (benden çok daha iyi ama bir kez olsun bu yüzden ondan nefret etmiyordum), kollarımı ona doladım ve onunla da kalple-rimizi birbirine bastırdım. Onu öptüm. Geri çekildim.

Yüzünden bir şey geçti ama sis yeniden çökerken başımı geri-ye doğru kaldırdım.

“Nihayet,” dedi Paul gözlerim yeniden odaklandığında. Hâlâ benim yanımda dikildiğini fark etmemiştim. Ona gülümsedim ama o bana karşılık vermedi ve sonra omzunun üzerinden on-ları gördüm, müzik setinin orada el ele tutuşuyorlardı. Jack kim olduğunu bilmediğim birisiyle konuşurken Mia da gözlerini dik-miş bana bakıyordu. Maggie öfkeyle Eli’a bir şeyler söylüyordu, o da savunma olarak ellerini havaya kaldırmıştı. Jack arkadaşının söylediği bir şeyi onaylarcasına başını aşağı yukarı salladı ve ba-kışları odanın diğer tarafında beni bulana kadar etrafta dolandı. Başını bana doğru hafifçe eğdi, eli Mia’nın belindeydi ve onun... onun beni *görmesi* gerekiyordu.

Paul’ün elini tuttum.

“Eh, sen de onu durdurmak için pek çabalıyor gibi değildin, Eli,” dediğini duydum Maggie’nin tam Conor benimle Paul’ün önünde durduğu sırada.

“Bunun pek iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

“Sen de kimsin, babası mı?”

“Durumu pek de—”

“Cidden,” dedi Paul, “siktir git.”

“Benimle eve gelsen iyi olacak sanırım, Emmie.” Conor bileği-mi tutmaya çalıştı ama hayır, hayır. O yeterli değildi. (Conor kim-seyi etkileyemezdi.) Bileğimi tutan elinden kurtulmak için elimi salladım ve Paul’ü koridora doğru yönlendirdim, Sean ve gözleri kızarmış Ali’nin yanından geçtik. Sean’ın arkamdan, “Orası ol-maz, çocuklar, orası annemlerin odası ya,” diye seslenmesine al-

dırmayarak sağdan ikinci kapıyı itip açtım ve Paul'ü içeri çekerek kapıyı arkamızdan kilitledim.

"Selam."

"Selam."

John ve Deirdre Casey'nin odası el değmemiş görünüyordu; odanın büyük kısmını kocaman bir çift kişilik yatak kaplıyordu, beyaz yatak örtüsüne devasa pembe gül desenleri serpiştirilmişti, perdeler ve halı birbiriyle uyumluydu. Karşı duvar beyaz bir gömme dolaptı, birer komodin yatağın her iki yanında. Kapıdan taraftaki komodinin üzerinde bir fotoğraf çerçevesi, bir tüp el kremi ve bir kutu kâğıt mendil duruyordu. Diğer komodin üzerindeki "01.35"i gösteren kırmızı ışıklı çalar saat hariç boştu. Paul bira kutusunu kenara koydu, beni belimden kavrayıp yatağın üzerine ittikten sonra üstüme çıkarak öpmeye başladı.

Suya ihtiyacım vardı. Çok susamıştım.

Kemerinin tokası kalçama batıyordu. Ciğerlerimdeki bütün havanın boşaldığını hissediyor ve ciğerlerimi tekrar dolduramıyordum. Tişörtünü başının üzerinden çekip çıkardı. Göğsü geniş, koyu renkli, kalın kıllarla kaplıydı. Kemerini açtı, terliklerini ayaklarından fırlattı ve sadece baksırıyla kaldığında bana doğru gelip elbisemi aşağı çekti. Beni yüzükoyun çevirdi; boynumu arkamdan doğru öpüyor, ellerini bedenimin her yanında hareket ettiriyor, bir yandan kulağıma bana yapacaklarını ve benim ona neler yapmamı istediğini fısıldıyordu.

"Sok..." (*Emmie, bir erkek sütü bedavaya alabilecekken niçin inek satın alsın ki?*) "...şuraya... şimdi." (*Kızlar ve erkekler için durum farklı.*)

"...hoşuma gidiyor..." (*Daha hanımefendi gibi davran.*)

"...hoşuna gidiyor, değil mi?..." (*Üstüne başına çekidüzen ver, Emmie, Tanrı aşkına.*) "...seni küçük sürtük..."

(O kelime hoşuma gitmedi...)

O kelimeyi kullanma, bekle. Hayır.

(...fakat hiçbir şey demedim.)

Suratımı gül desenli yorgana bastırduğunda içimde yeniden titrek, zayıf bir telaş yükseldi ve çiçek suratımı yiyormuş gibi hissettim. Kalkmaya çalıştım.

“Ne var?” dedi. “Senin sorunun ne?”

“Belki de biz...” Yutkunmayı denedim ama ağzım fazla kuruydu. “Paul, belki de partiye geri dönmeliyiz.”

“Saçmalama,” dedi. (Onu buraya ben getirdim. Bu benim fikrimdi.) “Gösterip de vermemek olmaz.”

“Bekle,” dedim güçlkle. “Bekle, pek iyi his—”

Fakat o beni yeniden yüzükoyun itti, külotumu kenara çekti, bir anda içimdeydi ve ben buna hazır değildim, canım acıdı; iyi hissetmiyordum ve prezervatif kullandığını da sanmıyordum; onu durdurmalıydım, onu durdurmalı ve prezervatif kullanmasını söylemeliydim. Cüzdanımda bir tane vardı. Ama bunu söylersem tam bir sürtük olduğumu düşünecekti fakat dergilerde mutlaka korunun deniyordu hep ama artık çok geçti; iyi hissetmiyordum ve artık onu durdurmanın bir anlamı var mıydı emin değildim, bilmiyordum, bilmiyordum. Artık zaten çok geçti.

(Önemi yoktu, önemi yoktu, sorun edilecek bir şey değildi ve kimin umurundaydı, kimin umurundaydı ki zaten?)

Saçımın bir kısmını yumruğunun etrafına dolayıp başımı geriye çekti. Komodinin üzerinde duran fotoğrafın John Junior’a ait olduğunu görebiliyordum. Çocuk âdeta Sean’ın küçüklüğü gibiydi; kızıl sarı saçları karman çorman bukleler hâlindeydi, kısa paçalı tulumundan sıyrılmış, topraklı dizleri görünüyordu. Onca yıl önce, bir çamur çukuru tarafından canlı canlı yutulmak, birinin yardımı için seslenmek ama nefes alamamak, ağzın pislikle dolduğu için nefes alamamak nasıl bir histi merak ettim. Paul omzumu ısırdı, sertçe ve acıdı, *çok acıdı* ve ona durmasını söylemek istedim ancak yaptığı şeyi istediğimi sandığını anlayabiliyordum, bu yaptığının zevk almam gereken bir şey olduğunu (diğer kızlar bundan hoşlanıyorlar mıydı?), bu nedenle inledim, bundan her zaman hoşlanırlardı; bu, işlerinin çabuk bitmesini sağlardı, yeniden üzerime doğru abanıp kulağımı ısırdı, bana

bir sürtük olduğumu ve bunu istediğimi bildiğini söyledi, *bunu sen de istiyorsun, Emma*, daha sert bindiriyor, bedeni bedenime çarpıyordu. Nihayet sona ulaştı, parmak uçları kalça kemiğimi oymuştu ve geri çekilip içimden çıktı, belime sıcak bir ıslaklık saçılırken uzun, azgın bir inleme koyuverdi. Yanıma yığıldı, nefes alıp veriş hızla ve derindi.

Başım ondan öteye çevrilmiş, hiç kımldamadan yüzükoyun yattım. Dışarıda kahkaha atan insanlar, mırıldanılan sohbetler duyuluyordu, birisi iPod'dan şarkıyı değiştirirken bir an için sessizlik oldu ve ardından yeniden alçak sesli müzik vızıltısı yükseldi.

"Siktir, muhteşemdi," dedi bir süre sonra. "Boşaldın mı?"

"Evet, tabii ki."

Başımın arkasını okşadı. "Temizlensen iyi olacak."

Ebeveyn banyosu sıkış tıktı; sadece bir lavabo ve klozet için yer vardı. Külotumu çektim, rezervuarın üzerindeki pembe beyaz pötikareli sepetten bir el havlusu alıp akan suyun altına tuttuktan sonra kurumaya başlayan yapışkanlığı üzerimden sildim. Lavabonun üzerindeki banyo dolabına baktım, diş macunu, basur kremi, jöle, gargara ve ilaç şişeleri arasında lastik bir toka aradım. Saçımı yukarıdan bir topuz yapıp, matlaşmış uçları topuzun içine sakladım. Susuzluktan dilim şişmiş gibiydi, musluğu açıp ağzımı dayadım. Doğrulduğumda aynaya bakıp ağzımı sildim. Her nedense farklı görünüyordum, sanki suratımdaki kemikler yer değiştirmişti. Çenem tuhaf bir açıyla çıkık gibiydi, gözbebeklerim öyle büyüktü ki gözlerim simsiyah görünüyordu ama aynadaki kişi yine de bendim, *Emma O'Donovan, benim adım Emma O'Donovan, ben Emma, Emma, Emma*. Bir baş dönmesi sertçe çarptı ve yüzümü soğuk cama dayadım.

"Tanrım, Susan." Paul'ün sesi öfkeli ve sertti. Kapıyı açmak için ses kesilene kadar bekledim. Paul yatakta uzanmıştı, kıyafetlerinin hepsi üzerindeydi.

"Kız arkadaş sorunları mı?" Arkamdan kapattığım kapıya yaslanıp kendimi sergiledim.

“Öyle de denebilir,” deyip yatakta yanına hafifçe vurarak işaret etti.

“Manyak kaltaklar,” dedim, onun yanına uzanırken ve elleri bedenimde dolaşmaya başladı, sanki bedenim üzerinde hak iddia etmeye çalışıyormuş gibi. Sanki bana sahip olmak istiyormuş gibi. “Derdi ne?”

“Evlenmek istiyor,” dedi, elleri hareketsizleşirken.

“Ama daha yaşın kaç? Yirmi sekiz mi?”

“Aine ve Ben neredeyse o noktaya geldi. Hatta Ben bir yüzük aldı bile.” Ben hiçbir şey dememişim gibi anlatmaya devam etti. “Ve takımdaki birkaç kişi daha aynı şekilde. Susan ve ben altı yıldır birlikteyiz. Artık ‘bir sonraki adımın zamanı geldi’ diyor. Siktiğimin kadınları.”

“Ben asla evlenmek istemiyorum,” dedim. “İğrenç.”

“Elbette istemiyorsun.” Bedenimi kendine doğru çekip bir bacağı benimkilerin üzerine attı. “Sen diğer kızlar gibi değilsin, öyle değil mi?”

Telefonu çalmaya başladı ve onu sessize alıp John Junior’ın fotoğrafının olduğu çerçevenin yanına doğru attı. Öpüştük, dili ağzımı doldurdu. Telefonu tekrar çaldı, ahşabın üzerinde titriyordu. Küfrederek benden uzaklaştı ve çağrıyla sonlandırdı.

“Söyle bakalım,” dedi, “telefon numaran neydi?”

“Niye ki? Bu sadece tek gecelik bir şey.” Erkekler telefonumu istediğinde hep bunu söyledim.

“Hadi ama.” Suratıma bakmıyor, sadece elini bedenimde bir aşağı bir yukarı gezdiriyordu. “Susan çok seyahat ediyor,” dedi ve ben de güldüm.

“Hadi ama,” dedi tekrar. “Seni pek tabii yeniden becermek isterim.”

İyiydin demek ki; beni yeniden görmek istediğine göre hoşuna gitmiş olmalıydı.

Telefon numaramı ona söyledim ve ânında beni aradı, telefonumun ışığı yandıktan hemen sonra söndü ve “Artık sende de benim numaram var,” dedi.

“O zaman bakalım burada ne varmış.”

Yataktan fırlayıp yatak örtüsünü de beraberimde götürerek bir çığlık attım, Paul de ayağa kalktı. Laura ve arkadaşları kapının önünden geçti ve külotum hariç çıplak bir şekilde yorgana sarınmış olarak çömelmiş hâlde yatağın altında elbisemi aradığımı görünce donup kaldılar. Dylan ve Paul öylece durmuş beni izliyorlardı.

“Lanet kapıyı kapatır mısın?” Elbisemi üstüme giydim.

“Beyler.” Sean içeri daldı, Paul ve Dylan’ı enselerinden kavradı. Hıçkırdı. “Eğlendiniz mi?” Bana bakıp gülümsemeye çalıştı. “Ya sen, Emma?”

“Lütfen kapıyı kapatır mısın?” diye yalvardım. “Nasıl içeri girdin ki sen? Kilitlediğimi sanmıştım.”

Paul bir “tüh” ifadesiyle, “Şey, gösteriş yapmamak için fazla seksisin,” dedi. Elimi tutup beni ayağa kaldırdı. “Şuna bakın.”

Güzelliğimin bedeli buydu ve bunu ödemeye razıydım. Razıydım.

Dylan burnundan güldü (ama kimin umurundaydı – o Jamie’den hoşlanıyordu; bazı oğlanların Asyalı kızlara karşı bir şeyi vardı, bu bir şey ifade etmiyordu).

Paul’ün beni kolumdan tutup çektiği yer acıyor olmasına rağmen gülümsedim. Yatağın üzerine oturdum. “Ee, hikâye nedir?”

“Pek bir şey yok,” dedi Dylan, plastik kola şişesinden bir yudum alıp Paul’e vermeden önce. “Jamie nerede?” Önemsiz bir şey sormuş gibi görünmeye çalışsa da başaramamıştı. “Eve mi gitti?”

“Dylan, bu asla olmayacak. O ilgilenmiyor.”

“Ben siktiğimin ilgisinden mi bahsettim?” Başını çevirdi. “Sa-dece bir soru sordum.” Kola şişesini Paul’dan geri alıp bir yudum aldı. “Dinle, kasabada başka bir parti olduğunu duydum. Var mısınız?” Kola şişesini Paul’e uzattı ama Sean atılıp şişeyi ondan almak için hamle yaptı ve elinden düşürdü.

“Siktir.”

“Casey.” Dylan tiksintiyle ellerini havaya kaldırdı. “İçecek başka bir şeyim kalmadı.”

Gitmek üzere arkasını döndü, eli kapı kolundaydı ki Sean arkasından seslendi, “Bekle. Bekle. Şimdi hatırladım. Annemin bir şeyleri var.”

“Ne gibi ‘şeyleri’?”

Sean fotoğraf çerçevesinin köşesini tuttu. Fotoğrafı yüzüstü kapatıp komodinin çekmecelerini açtı ve krem rengi pamuklu bir çamaşır torbası bulana kadar çekmeceyi karıştırdı. Torbanın fermuarını açtı, içinde ilaç dolu beş kadar şişe vardı.

“Bak, bak, bak.” Paul ayağa kalkıp kapıyı yeniden kilitlemeye koyuldu. Çamaşır torbasını Sean’ın elinden aldı, bir şeyler mırıldanarak içine baktı. Dylan elini uzattı, Paul’ün ona verdiği küçük mavi hapı yutuverdi.

“Al.” Bir tane de bana uzattı Paul. “Senin için, güzelim.”

İsteyip istemediğimden emin değildim.

“Hadi ama,” dedi tereddüt ettiğimde. “Gitmeden önce hadi bunları alalım.”

Dylan kıkırdadı, sanki Emma O’Donovan’ın reçeteli dahi olsa asla hap almayacağını bilirmiş gibi. Beni tanıdığını sanıyordu. Benim sıkıcı, geleneksel ve iyi bir kız olduğumu, üniversiteye gidebilmeme yarayacak lise diplomasını alabilmek için sıkı çalışacağımı, iyi bir iş bulup akla uygun birisiyle (*Tüm bu romantik aşk söylemleri, annem iç çekmişti. Önemli olan benzer değerlerinizin ve inançlarınızın olması, aynı kültürden gelmeniz, farklı olmaktan çok benzer olmanız. Başarılı bir ilişkinin sırrı bu*) evleneceğimi ve çocuk sahibi olup anneme benzeyeceğimi sanıyordu. Tıpkı annem gibi olacaktım.

Bu siktüğimin aptal kasabasındaki herkesin ne yapıp ne yapmayacağını bildiğini sanmasından bıkmıştım.

Uzanıp hapi aldım ve yuttum, susuz yutmaktan dolayı ağızımda bıraktığı buruk tatla öğürdüm.

“Eee” -Dylan’a sıırttım- “birisi bir başka parti hakkında bir şey mi demişti?”

Pazar

"Emmie. Emmie!"

Okula gitmek için kalkmak istemiyorum, anne. Kendimi iyi hissetmiyorum. Kalkmaya çalıştım ama bitkinlik başımı suyun altında tutmayı bırakmıyordu. Nefes alamıyordum. Nefes...

Hava.

"Denis, yardım et. Tanrı aşkına, bana yardım eder misin? Onu içeri sokmalıyız."

Kolumun altında bir çimdik hissettim, iyice sıkı. Çok sıkı.

Canımı yakıyorsun.

"Emma, rezil oluyorsun. Kalk. Kalk diyorum sana."

Sesi çok yüksekti.

Suratıma dokunuyor, öfkeyle fısıldıyordu, *uyan, Emma, uyan uyan uyan*. Uğraşıp gözkapaklarımı kaldırmaya çalıştım ama olmuyordu, deri katlanarak kapanırken birbirine sürtüyordu.

"Alev alev yanıyor. Şu kabaııklıklara bak." Annemin sesi panik içindeydi. "Alnına dokun, Denis. *Denis, alnını kontrol et, dedim.* Cildi berbat olacak."

Babacığım? Babacığım bana yardım et, demek istedim ama dilim âdeta acıyla kesilmiş gibiydi.

Babam sessizdi. Ön kapının açıldığını duydum, menteşeler gıcırdadı ve annem ona bir koşu termometreyi getirmesini söyledi. Belimden tutan eller beni yerde sürüklüyordu, elbisemin kumaşı cildimdeki hassas noktalara sürtününce neredeyse çığlık atacaktım. Her taraf yeniden kırmızı ete dönüşmeden önce açık kapıyı, koridoru ve verandanın çatısını gördüm ve sonra yer sarsılmaya başladı, sarsıldı ve ben de onunla birlikte sarsıldım, ellerimin ve dizlerimin üzerine düşüp beton zeminin cildimi sıyrışını hissettim. Ellerimi ileri doğru uzatınca sıyrıklar içindeki beyaz tenimdeki çizgi çizgi kanların avucumun içinde iz yaptığını ve altımdaki betona damlamasını izledim.

“Denis. Orada aptal gibi durmayı kesip bana *yardım* eder misin?”

Babam göründü ve suratında tuhaf bir ifade vardı. Kelimeler boğazımdan tuhaf, ıslak bir hırıltıyla çıktı. Babam benden bir adım uzaklaştı.

“Denis, tut onu. Tanrı aşkına, hareket eder misin?”

Babam beni kollarına alıp eşikten içeri taşıdı; annem *haliya dikkat etmesini* söyledi. Antreye girince yere yattım, nefesimdeki kusmuk tadını alabiliyordum.

“Ne halt?..”

Bryan merdivenlerde belirdi, gözlerinden uyku akıyordu. Jen yanında duruyordu, üzerinde Bryan’ın eski Ballintoom forması vardı ve uzun bacakları çıplaktı. Ağzı korkuyla bir karış açık kaldığında bir şeylerin çok çok yanlış olduğunu anladım.

“Lütfen üstüne bir şeyler giy, Jennifer,” diye tısladı annem.

“Onunla böyle konuşma,” dedi Bryan, Jen’i görüş açısından gizlemek için merdivenlerde bir adım geri çıkarken. “Niçin eve erken geldiniz ki siz?”

“Saat öğleden sonra dört.” Annem merdivenlerin dibinde durmuş, tırabzanı öyle sıkıyordu ki parmak eklemleri bembeyaz olmuştu.

“Bu geceye kadar dönmeyeceğinizi söylediğinizi sanıyordum.”

Gözlerimi yeniden kapattım.

“Evet, böyle sandığımı görebiliyorum.” Neredeyse bağıırıyordu artık. “Sana bir görev verdim. *Tek bir* görev. Kız kardeşine göz kulak olmak.” Topukları üzerinde bana doğru dönerken ayak-kabıllarının ahşap zeminde gıcırdamasını duydum. “Ve ona bak. Onun şu hâline bak.”

“O on sekiz yaşında, anne.”

“Kaç yaşında olduğu umurumda değıl. Burası *saygıdeğer* bir ev ve benim çatımın altındayken benim kurallarına uymanı bekliyorum. Pazar ayinine de gitmedin herhalde, değıl mi?” Bryan bunu duyunca alayla burnundan gülmüştü –pek de zekice bir davranış değıldi bence– ve annem ona bağıırdı: “*Sakin* bana güleyim deme.”

Lütfen sessiz olun, lütfen sessiz olun, lütfen sessiz olun.

“Denis! Orada öylece durup benimle böyle konuşmasma izin mi vereceksin?” Babam bir şeyler mırıldanıp ağırlığını bir ayağından diğetine vererek olduğu yerde sallandı. “Bunun cidden komik olduğunu mu düşünüyorsun?” Annem devam etti. Kusacak gibi hissediyordum.

Kusma, kusma, kusma, kusma.

“Ona göz kulak olman gerekiyordu, oysa eve geliyoruz ve onu verandada baygın buluyoruz. Onun öldüğünü sandım –öldüğünü, beni duyuyor musun?” Oturmaya çalıştığım da oda atlıkarınca gibi dönmeye başladı. “Sorumluluğu sana bıraktık.” Ah, siktir, gelişini hissedebiliyordum, içimde yükseliyor, boğazımdan yukarı tırmanıyordu ve durdurmaya çalıştım ama ayağı kalkmak için ellerimin ve dizlerimin üzerine doğruduğum da (tuvalete gitmem gerekiyordu, biri tuvalete gitmeme yardım etsin) duvarlar ve zemin birbirine geçti ve ben düşmeye başladım, *aşağı, aşağı, aşağı...*

“Sana güvenebileceğimizi düşünmüştüm, Bryan, sandım ki...”

Ve öğürdüm, safra ağzımdan püskürüp annemin alçak kalın topuklu sandaletlerine çarptı ve haliya da bulaştı. Böyle olsun istemedim ve üzgünüm. Çok üzgünüm.

Ses vardı ve karanlık ve ben ikisine de gömüldüm.

Pazartesi

Gözlerim başıma âdeta gömülüyordu, sanki bataklıkta yok oluyorlar gibiydi. Çok aydınlıktı. (Günlerden neydi?) Perdeler açıldı, güneş ışığı pencereden içeri hücum ediyor, beynimi oyuyordu. Toz zerrecikleri havada uçuşuyordu. Cildim gergindi, kemiklerimin etrafına sarılı streç film gibi hissettiriyordu. Uğraşarak doğruldum, kafamın için saman dolu gibiydi. (Saat kaçtı?)

Arkama geri yaslandım.

“Aptallık ettin, değil mi çocuğum?” Doktor Fitzpatrick’in su-ratı önümde belirdi, Fitzzy’nin daha sert hatlısıydı, yıllarca oynadığı ragbi maçlarında defalarca kırılıp yapılan dümdüz burnu hariç. Annem de oradaydı, SouthDoc’un bekleme odasındaki diğer hastalara gülümsemeye çalışıyordu.

“Sadece bir ufak bir güneş çarpması diye tahmin ediyorum,” dedi annem, çenesindeki benden kıllar uzayan, parmakları artrit nedeniyle eğri büğrü olmuş yaşlıca bir kadın olan Bayan Ryan’a. “Dışarıda uyuyakalmış. *Bu* havada.” Annem “ah, bugünkü çocuklar” der gibi gözlerini devirdi. Bayan Ryan, “Ah, bilmez miyim, yapış yapış hava,” diye katıldı anneme. “Yine de şikâyet etmemeliyiz herhalde. Yeterince yağmur yağıyor.” Oturduğum yerde sallanıyordum, annem devrilmemem için beni parmak uç-

larıyla tutuyordu. Dr. Fitzpatrick beni muayenehanesine çağırdı, kalkıp ona doğru ilerlediğimi, dizlerimin bağının çözüldüğünü ve tekrar yere düştüğümü görebiliyordum. Yer karolarının üzerinde kayan sandalyeler –çekilin, geri çekilin ve nefes alabilmesi için yer açın– ve sonrası sadece hiçlik.

Vücudumun ön yüzü boydan boya güneş yanıyordu; kollarım ve bacaklarımı dolandırıyor, ardından bembeyaz tenimde kayboluyordu. Göğsümün üzerine bir elimi koydum, sonra yanaklarıma, tenim dokunulmayacak kadar alev almıştı sanki. Bir bacağıma yataktan çıkarıp savurduğumda bir bardak suyu devirince küfrederek ıslanmadığından emin olmak için iPhone’umu kaptım. Bir yeni mesaj vardı.

Bryan: Cidden, Emma. SİKTİR.

Telefonu yere koydum, boğazımda bulantı bir solucan gibi ilerliyordu. Belki de bakmazsam, yok olur giderdi.

Telefonu elime aldım.

Bryan: Annem ve babam seni yüzden bana patladı. Haftağımı kestiler ve arabayı iki aylığına benden aldılar. Sıçtırtma, aklını başına topla.

Mesajı tekrar okudum. Bir biçimde kelimeler kulağa yanlış geliyordu, sanki bir araya gelmiş bu harflerin hiçbir anlamı yokmuş gibiydi.

Diğer mesajlar benim önceki akşam kızlara yolladıklarımı. Eksik harfler ve tamamen yanlış yazılmış kelimeler, Jamie’ye defalarca atılan mesajlar ki hepsi boştu. Fakat hiçbirisine bir cevap gelmemişti.

Niçin cevap vermemişlerdi? Bana bozuklar mıydı?

Bir düzine bildirim vardı ama onları açacak enerjim yoktu.

Kızlar niçin bir mesajıma bile cevap yazmamışlardı?

Hatırlamaya çalıştım. Cumartesi gecesine ait bir şeyler hatırlamaya çalıştım ama hatıralarım benden kaçıyorlardı.

Bunun bir anlamı yoktu. Sadece çok fazla içmiştim. *Eve nasıl geldim?* O kadar çok içmemeliydim. *Niçin bu kadar güneş yanığı oldum?* Ve Paul'den o paketi almak aptalcaydı; niçin yapmıştım bunu? *Niçin hiçbir şey hatırlayamıyorum?* Bir torba hap gördüm, mavi haplar, sarı haplar ve pembe haplar, hayır, bir dakika, ne? Rüyalarım anılarımla karışıyor gibiydi, onları bulandırıyor ve ben ikisini birbirinden ayıramıyordum, hangisi hangisi bilemiyordum.

Sesler. Kahkahalar. Beni muncıklayan eller, gecenin kapkaranlık keşesinden geçiyor gibi, beden yok, yüz yok, sadece eller, karanlığın içinde kireç gibi beyaz eller. *Neler olmuştu?*

"Ah elbette, bakın kim gelmiş." Sheila Heffernan mutfak tezgâhında oturuyor, kısa, jöleli parlak kırmızı saçları dimdik duruyordu. İkisi Çin porseleni fincanlardan çaylarını yudumluyor, annemin yaptığı Madeire kekinden yarısı yenmiş bir dilim ortalarında duruyordu. Sheila pudralı yanağını öpmem için bana doğru uzattı ama ben burnuma dolan parfümünün kokusundan ötürü daha fazla yaklaşacak durumda değildim.

"Niçin hâlâ pijamalarınlasın?" diye sordu annem.

"Kendimi iyi hissetmiyorum."

"Evet, annen de tam SouthDoc'a yaptığınız ziyareti anlatıyordu." Sheila başını iki yana salladı, takı kursunda yaptığı şekilsiz boncuk küpelerinin uçları boynuna çarptı. "Ne yaptın *yahu*?"

"Söyledim sana, Sheila," dedi annem. "Güneşleniyordu ve dışarıda uyuyakalmış." Keki işaret etti. "Biraz alsana, Emma. Bu sabah taze pişirdim."

Arkamı dönüp derin bir nefes adım. Annem eğer Sheila'nın önünde mutfağın orta yerine kusarsam bir daha benimle asla konuşmazdı. "Ya da Cath Kidston kutusunda granola var." Sheila'ya gülümsedi. "Elbette ev yapımı."

"Aç değilim."

"Olmaz öyle, Emma." Sheila bana doğru bir parmağını salladı. "Kahvaltı günün en önemli öğünüdür. Siz genç kızların görünüşünüze önem verdiğinizi biliyorum, *şükürler olsun ki* benim

Caroline'ımla öyle bir sıkıntım yok, o her zaman sıırım gibi oldu, kime çektiği..."

"Aa, Emma'nın kilosuyla asla problemi olmadı," diye araya girdi annem benden tarafa bakarak, gerçi bakışları başımın birkaç santim üzerine doğru odaklanmış gibiydi. "Neyse ki o da doğuştan ince yapılı, hepimiz gibi." Sheila, bir çatal dolusu kek parçasını tam ağzına doğru götürürken durdu ve yavaşça tabağa geri bıraktı.

"Gitmeliyiz Nora," dedi turkuaz renkli tuniğini düzeltirken. "Ders yirmi dakikaya başlayacak ve Bernadette Quirke'in ön sırayı kapmasından bıktım. Ve -sana anlatmış mıydım?- geçen hafta onu kilise çiçeklerini yapacak vaktim olmadığını söylemek için aradığımda bana ters davrandı. Hem de Aidan'ın soğuk algınlığından bahsetmiş olmama rağmen. İki ayağım bir pabuca girmişti."

"Biliyorum, Sheila, çok meşguldün."

"Okula gidebileceğimi sanmıyorum," dedim. "Cidden pek iyi hissetmiyorum."

"Okula gidiyorsun," dedi annem, sol gözü belli belirsiz seğirmeye başlamıştı. "Maggie nerede? Şimdiye gelmiş olmalıydı."

Telefonumu tekrar kontrol ettim ama hiçbir şey yoktu. Onlardan uzaklaştım, sırtım mutfığa dönük şekilde kapının eşiğinde durdum. Maggie'yi aramayı denedim, sonra Ali'yi ve son çare olarak da Jamie'yi. Tekrar Maggie'yi, Ali'yi ve sonra yeniden Maggie'yi ve tekrar, tekrar, terkar denedim ama hâlâ hiçbiri cevap vermiyordu.

"Bir sorun mu var?" Sheila arkamdan sessizce yaklaşmıştı.

"Sanırım telefonumun şebekesinde bir sorun var," diye yalan söyledim ondan bir adım uzaklaşırken.

"Aa." Nuh nebiden kalma Nokia'sına baktı. "Benimki tam çekiyor."

"Anne" -ona doğru döndüm- "lütfen. İyi hissetmiyorum. Evde kalabilir miyim?"

“Niye hâlâ bu konuyu konuşuyoruz?” Dudakları sıkılmaktan öyle incelmışti ki onları tamamen yutmuş gibi görünüyordu. Sheila’ya koridorda önümüzde yürümesi için işaret ederken zoraki bir tebessüm etti. “Arabanın kapısı açık olacak, ben de hemen geliyorum.” Annem, onun görüşümüzden çıkmasını bekledikten sonra bana tısladı, “Maggie nerede acaba?”

“Telefonuna cevap vermiyor.”

“Muhtemelen cumartesi gecesi yaptıklarından ötürü senden tiksiniyordur ve bunun için onu suçlayamam.”

“Lütfen anne, yalvarıyorum, iyi değilim...”

“Okul üniformanı giyip arabaya binmek için iki dakikan var. Derhal, Emma.”

İrlandaca sınıfının kapısını açtığımda herkes bir anda nefesini tuttu. Sınıfın her iki yanında üç sıra masa vardı, ortalarında da öğretmenin dolaşıp bizlere göz kulak olabilmesi için dar bir koridor; her sıradaki her kız öğrenci gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Ellerimi ne yaparsın gibisinden kaldırıp güldüm, güneş yanığı suratımı *Vogue* dergisinin kapağındaymışım gibi ellerime gömüp, “Selam, üçüncü dereceden yanık şu sıralar çok moda,” dedim fakat gülen olmadı. Aisling Leahy, Catherine Whyte’ı dürterek oral seks yapıyormuş gibi göstermek için dilini yanağının iç tarafına dayadı ve ikisi birden kıkırdamaya başladı.

“*Bi ciuin!*” diye çıkıştı ikisine Bay O’Leary. Cezamı beklerken, yıpranmış haliya gözlerimi diktim.

“Ve bu saat kaç oluyor?” O’Leary sandalyesine geri oturup yarım ay gözlüğünün üzerinden baktı. Beyaz tahtanın üzerinde asılı olan saate imalı bir şekilde bakıyordu.

“Özür dilerim, Bay O’Leary, ben...”

“Bahaneler için vaktim yok. Öğle tatili cezan için gelirsin.”

“Ama...”

* (İr.) Sessiz ol! -çn

“Karşı çıkma okul sonrası cezasına da kalmak için harika bir yöntem tabii, Bayan Ní Dhonnabháin.” Parmaklarını sıraları işaret ederek şaklattı. “*Suigh síos.*”

Ali, Maggie ve Jamie, sol tarafta en arka sırada oturuyorlardı, bu derste her zaman oturduğumuz yerde ama pencere tarafına en yakın yer, *benim* yerim, boş değildi. Chloe Hegarty oturmuş, pencereden dışarı, halı sahanın yapay yeşil suni çimlerinden yansıyan güneş ışınlarına bakıyordu.

“Sağır mısın, Emma?” Bay O’Leary sandalyesinden kalkıp rahat hissettiğimden daha yakın bir mesafede dikildi, yanaklarında ve burnunda belirgin şekilde görülen damarlar kıl kurtlarını andırıyordu. “Sana oturmanı söylediğimi sanıyorsun.”

“Yerim dolu,” dedim doğruca kızlara bakarak.

“Umurumda değil.” Kelimeleri yavaşça söyledi.

“Ama...”

“*Oturun yerinize. Değerli scrudu vaktini çalılıyorsunuz.*”

“Test mi?” *Siktir, siktir, siktir, siktir.* “Ne testi?”

“Siz, eh, sabrımın son damlasını *test* ediyorsunuz, Bayan Ní Dhonnabháin. Bugün bir dilbilgisi testiniz var. Yaz dönemi sınavlarınızın yüzde otuz beşi yerine geçecek. Cuma günü söylemiş olduğumu hatırlıyorum, öyle değil mi? Şimdi. Bir. Yere. Oturun.”

Sadece bir boş yer vardı; en ön sırada, beden eğitimi dersi için üzerlerimizi değiştirirken bizi izlediğinden herkesin lezbiyen olduğunu bildiği Josephine Hurley’nin yanında. Geçen sene okul gezisiyle Roma’ya gittiğimizde Chloe, onunla aynı odayı paylaşmak zorunda kalmış ve Josephine’in o duştayken sürekli “yanlışlıkla” banyoya daldığını söylemişti. Genellikle bir gülme dalgası yaratacak abartılı bir iç çekmeyle oturdum fakat tık yoktu ve Josephine bile sandalyesini diğer taraftaki Lisa Keane’in kulağına bir şeyler fısıldayarak benden öteye itmişti. Adımın fısıldandığını ve ikisinin kıkırtılarını bastırmaya çalıştıklarını duyabiliyordum. Nefesimi düzenlemeye çalışarak duvardaki İrlanda posterine

* (İr.) Otur. -çn

diktım gözlerimi; nehirler, sıradağlar ve göller farklı renklerle belirtilmişti.

Ben Emma O'Donovan'ım.

Ben Emma O'Donovan'ım.

Ben Emma O'Donovan'ım.

Ben Emma O'Donovan'ım.

Zil çaldığında boş bir test kitapçığı teslim etmek zorunda kalmıştım.

"Unutmayın, Bayan Ní Dhonnabháin," dedi O'Leary tahta kalemlerini ve kitaplarını toplarlarken, "ceza ögle teneffüsünde. Ve lütfen benim dersime bir daha geç kalmayın. *A dhéanann tú a thuiscint?*"

"Evet, Bay O'Leary, anladım." Benim de İrlandaca konuşmam için suratını buruşturdu. "Pardon. *Tuigim...*" demek istedim."

Sınıftan çıktı; daha alt seviye İngilizce dersinde olan birkaç kız da onun peşinden bir sonraki derslerine yetişmek için sınıftan çıktı. Kapı arkalarından çarparak kapandı. Josephine'in kalem kutusuna çarpıp düşürerek ayağa kalktım, şikâyet ederce cırlamasını duymazdan geldim. Aptal sürtük, onu yerden kendisi alabilirdi.

"Baksanıza." Arka sıradaki kızların karşısında dikildim. "Bu sabah neredeydiniz? Hepinizi milyon kez aradım."

Maggie'nin başı önüne eğildi ama Jamie bana bakıyordu. Ali hâlâ başını kaldırıp bakmamıştı.

"Herhalde Eli'ı da aramışsındır, değil mi?" dedi Jamie.

"Eli mı? Onu neden arayacakmışım?"

"Cumartesi gecesi onunla epey sıkı fıkı gibiydiniz?"

"Jamie." Maggie bir anda başını kaldırdı. "Unut gitsin."

"Unut gitsin mi?" dedi Jamie. "Senin sözde en yakın arkadaşının senin erkek arkadaşını öptüğünü unutmamızı mı istiyorsun?"

Öpmek mi? Eli'ı mı öpmüştüm? *Hasssssstiktir.*

* (İr.) Anlaşıldı mı? -çn

** (İr.) Anladım. -çn

“Yapmadım... Yapmadım...” (Yapmış mıydım? Hatırlayamıyordum.) “Tanrı aşkına, J, hepimizin kafası iyiydi. Sadece biraz şakalaşıyorduk, o kadar. Maggie de bunu biliyor. Öyle değil mi, Mags?”

Bikkın bir hâlde bana baktı. “Biliyorum, Em. Bir anlamı yoktu. Öpüşme bile denemez zaten.”

“Maggie!” Jamie ona dehşet içinde baktı. “Yine de o senin *erkek arkadaşındı*. Kız senin erkek arkadaşını öptü.”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Niçin benim *onu* öptüğümü düşünüyorsunuz? Belki de Eli bana yürümüştür.”

“Emma.” Maggie’nin sesinde bıçak gibi keskin bir tını duyuldu. “Başlama. Eli senden hoşlanmıyor.”

(Ne?)

(Nedenmiş o?)

“Bunu biliyorum,” dedim. “Benden hoşlandığını asla söylemedim.”

“Herkesin senden hoşlanması *gerek*, öyle değil mi Emma?” diye söylendi Jamie. “Tek bir oğlan senin için asla yeterli değil.” Önümüzdeki sıradan biri kıkırdadı.

“Bunu niçin büyütüyorsunuz?” diye sordum ona. “Maggie’nin umurunda değil, senin neden umurunda o zaman?”

“Sanki bilmiyormuşsun gibi,” dedi sıkıığı dişlerinin arasından Jamie. “*Sanki*, Emma.”

“Bilmiyorum,” dedim ve kendimi içimden *ben Emma O’Donovan’ım* diye hatırlatırken buldum ve o Emma O’Donovan asla Jamie Murphy gibi sürtüklerden korkup geri adım atmadı. Dimdik durdum. “Bak, J, derdin ne bilmiyorum ama bok gibi birkaç gün geçirdim ve bana karşı tam bir sürtük gibi davranmandan hoşnut değilim. Benim evimde olmanın nasıl olduğunu biliyor musun mesela? Annem ve babam...”

“Annenle babana sıçayım, ikisi de umurumda değil.” Maggie, onu sakinleştirmek için Jamie’nin ön kolunu tuttu ama o silkinip kolunu kurtardı.

“Hayır, Maggie. İşleri düzeltmeye uğraşmayı kes. Seni ilk kez

harcamıyor. Mesela, ah! Siktiğimin Volvo'suna ne dersin? Bunun için asla özür dilemedi, değil mi?"

"Bunun seninle hiçbir alakası yok. Ve Maggie'den özür dile-dim." Artık sınıftaki bütün kızlar ağızları açık bizi izliyordu.

"Diledin sanırım." Maggie dudağını ısırdı. "Ama başım epey derde girdi, Em ve sen her şey sanki bir şakadan ibaretmiş gibi davrandın. Seni almamı istememiş olsaydın o havada asla dışarı çıkmazdım."

"Seni buna zorlamadım, değil mi? Aaron'ın evinde mahsur kal-mıştım, selden ötürü hiçbir taksi de gelmiyordu ve annem beni arayıp duruyordu. Başka ne yapabilirdim ki?"

Ali nihayet başını yukarı kaldırdı ve dosdoğru gözlerimin içi-ne baktı. "Yani, belki de daha az orospu olmayı deneyebilirsiniz, Emma. Sadece bir fikir."

Sözleri mideme inen birer yumruk gibi nefesimi kesmişti. "Ne?" Başım dönüyordu. Ali mi demişti bunu bana? Ali? "Sana o zaman Aaron'la yatmadığımı söylemiştim, onun sonrasında an-lattığının aksine. Biz sadece..."

"Ah, yalan söylemeyi kes." Ali yumruğunu masaya indirdi ve hem Maggie hem de Jamie yerlerinden sıçradı. "Tüm yaptığın bu," dedi, "yalan, yalan, yalan, yalan."

"Niye böyle davranıyorsun?" Kelimeler ağzımdan ağlamaklı bir fısıltı olarak dökülmüştü. "Bu kadar kötü ne yaptım, Ali?"

"Ah, bilmiyorum. Mesela bana o River Island'dan aldığın kır-mızı üstü esnetirim diye vermek istemediğin sefere ne dersin? Ya da annemin ne kadar güzel olduğunu anlattığın bir saatin ardın-dan on dakika sonra laf arasında öylesine, ona benzememiş olma-mın çok yazık olduğunu söylediğin zamana? Peki ya Maggie'ye Eli'nin sana yürüyüp durduğunu söylemene ne demeli? Neredey-se ayrılıklarına sebep olacaktın. Ya da..."

"Peki," dedim, gözlerimin ardında artmaya başlayan basıncı hissediyordum. "Anladım. Sürtüğün tekiyim. Dünyadaki en kötü arkadaş benim. Bu defa bunu bu kadar sorun etmenizden nedeni ne?"

“Onunla yattın,” diye fısıldadı Ali ve gözyaşlarını savuşturdu.

“Aaron’la mı?” Aklım karışmıştı. “Ah, bir dakika, *Paul O’Brien*’la mı? Sana ne?”

“*Paul*’le değil. Gerçi onun bir kız arkadaşı olduğu gerçeği sanırım önemsiz. Emma O’Donovan her zaman istediğini alır.” Sesi titriyordu. “*Sean*’la yattığına inanamıyorum.”

“*Sean* mı?” Neredeyse suratına bir kahkaha patlatacaktım. “*Sean Casey* mi? Neden bahsediyorsun be?”

“Of, kapa çeneni, Emma.” Kendini toparlamak için bir anlığına pencereden dışarı baktı, sonra yeniden bana döndüğünde sanki hiç tanımadığım birisine bakıyor gibiydim. “Resmen mide bulandırıcısın, biliyor musun? Bir gecede dört erkek? Kendine hiç saygın yok mu senin, Emma?” Orada öylece durdum. Birinin beni savunmasını bekledim. Fakat hiç kimse yapmadı bunu. Son derece neşelilerdi, sanki son on sekiz senedir bu ânın gelmesini bekliyorlardı da geç bile kalmıştı. “Sanki *Paul* senin için yeterli değilmiş gibi,” diye devam etti Ali. “*Sean*’ı da becermen gerekiyordu ve *Dylan Walsh*’ı da, senin sorunun ne, Emma? Hastasın sen. Cidden *hastasın*.”

“*Julie* ağzına sıçacak,” diye ekledi Sarah Swallows önümüzdeki sıradan destek atarak. “Sadece bil istedim.”

“*Hiçbirinizin* ne boktan bahsettiğini anlamıyorum.” Masanın kenarını parmak uçlarımla sımsıkı kavradım.

“*Maggie*.” Sesim titredi ve bundan ötürü kendimden nefret ettim. “*Maggie*. Lütfen.”

Elini elimin üzerine koydu. “Emma.” Başımı kaldırıp ona bakana kadar bekledi, gözlerimde yaşlar birikmişti ama ağlayamadım, tüm bu insanların önünde olmazdı. “Dinle beni, partide bir şeyler mi aldın?”

“Elbette öyle yaptı.” Jamie gözlerini devirdi. “Onun hâlini görmedin mi? Kafası dumanlıydı.”

“J,” *Maggie* onu ikaz ettikten sonra parmaklarımı hafifçe sıktı. “Emma, hadi, söyle bana – bir şey mi almıştın?”

“Hayır, elbette...”

“Lütfen, Emma.” Elini geri çekti ve şakaklarına masaj yapmaya başladı. “Lütfen. Sadece doğruyu söyle. Bütün bunları yapmanın nedeni bu muydu? Kafan dumanlı diye miydi?”

“Ama bir şey almadım. Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Bu...”

“Bunu inkâr etmenin bir anlamı yok.” Maggie’nin sabrı tükeniyordu. (Benden bıkmıştı.) (Hepsi benden bıkmıştı.) “Eli bana anlattı. Yalan söyleyerek sadece işleri kötüleştiriyorsun.”

“Ama yalan söylemiyorum. Paul’le yattığımı kabul ediyorum ama...”

“Kes şunu. Onun bir kız arkadaşı var. Ayrıca, Ali’nin Sean için neler hissettiğini biliyordun. O, bunu hak etmiyor.”

“Ama onunla yatmadım. Ve Sean’ın Ali’den hoşlanmaması benim suçum değil. Yani demek istediğim, ona söyledim...” Tam vaktinde kendimi durdurmuştum.

“Ona ne söyledin?” Ali’nin ifadesi ıstıraplıydı. “Sean’a ne anlattın, Emma? Ona benimle ilgili ne söyledin?” Bakışlarımı başka yöne çevirdim. “Ona, ondan hoşlandığımı söyledin, öyle mi?” dedi. Bunu inkâr etmedim. Ali, beni öldürmek istiyormuş gibi duruyordu.

“Pekâlâ, belki ben de gidip ona cinsel yolla bulaşan hastalıklar için acilen test yaptırmasını söylemeliyim,” dedi. “Klamidya son zamanlarda *çok* kolay tedavi ediliyor, değil mi ama?”

Bunu söylediği anda gözlerinde pişmanlık ifadesini gördüğümü sandım ama sonra o ifade yok oldu. Belki de aslında hiç orada değildi.

“Canınız cehenneme,” diye tısladım, sınıf hep bir ağızdan keyif içinde bir ses çıkardığında. İnsanların çantalarında telefonlarını aradıklarını, mesaj yazarken tuşların çıkardığı sesleri duyabiliyordum. Lisa Keane, iPhone’unu çıkarıp bize doğrultmuştu. “Eğer bunu kayda alıyorsan seni lime lime doğrarım.” Ona doğru atıldım ama o kahkaha atmakla yetindi. Lisa Keane *bana* gülüyordu.

“Rahatla, Emma,” dedi Jamie, ardından keyifle gülümsedi.

“Evet, Rahat Emma. İyi bir benzetmeyi severim. Neredeyse Sarah Swallows’ kadar iyi.”

“Baksana,” dedi Sarah. “Beni bu boktan durumun içine çekmeyin.”

Derin bir nefes aldım. “İsim takmanın yardımcı olacağını sanmıyorum,” dedim, Hannah’ın terapist tavrını takınmayı deneyerek. “Sakin bir yere gidip bunu aramızda konuşabilir miyiz?”

“Hayır.” Ali’yi daha önce asla bu kadar kararlı görmemiştim ve aniden çok korkmuş hissettim. “Sean için ne hissettiğimi biliyordun ama bu önemsizdi. Emma O’Donovan ne isterse onu alır, değil mi?”

“Ama ben yapmadım...”

“Ondan başka herkesin *her zaman* seni tercih ediyor olması yeterli değildi.” Dudakları titremeye başladığında Jamie onun beline sarıldı. “Sean’ın da seni daha çok beğendiğini kanıtlamak zorundaydın.”

Onunla göz göze gelecek şekilde çömeldim. “Ali...”

“Siktir git ve bizi yalnız bırak,” dedi Jamie.

“Ama ben...”

“Emma.” Maggie’nin sesi açıldı. “Sanırım artık gitsen iyi olacak.”

“Of, her neyse,” dedim ayağa kalkıp sınıfın önündeki yeni yerime doğru ilerlerken. “Umurumda değil zaten. Sean’ın senden hoşlanmaması benim suçum değil. Muhtemelen *devlerle* ilgilenmiyor.”

Kimse gülmemişti. Herkes benim şakalarım gülerdi.

“Benden hoşlanmadığını öğrendiğime memnunum,” dedi Ali. “Ne de olsa ona artık bulaşan bulaşmıştır.”

“Sana söyledim,” dedim. (Bu da kimdi böyle? Ali asla böyle şeyler söylemezdi, hele de bana. Ali iyi, kibar ve sadık birisiydi.) Yapmadım... Cumartesi gecesi ne bok olduğunu bile hatırlamıyorum ama kesinlikle onunla yatmadım...”

* (İng.) Yutmak -çn

“Ne demeye çalışıyorsun, Emma?” Jamie gözlerini kısmış bana bakıyordu.

Oda sessizleşti, sesler boğuklaşmıştı, hani bir sabah uyanırsınız ve önceki gece kar yağmış olduğunu bir biçimde hissedersiniz ya, aynen o şekilde.

Bilmiyordum. Ne demeye çalıştığımı bilmiyordum.

“Aynen öyle,” dedi Jamie. “En iyisi hiçbir şey söylememek. Yaygara koparan bir kızı hiç kimse sevmez, değil mi?”

10:00

Saatler gibi gelen bir süre bekledikten sonra duvardaki saate yeniden baktım.

10:04

Ara teneffüste zil çaldı ve Maggie ile Jamie, gözleri kıpkırmızı Ali’nin etrafında koruyucu bir çember oluşturdular. O kurbandı.

“Teneffüs esnasında sınıfta kalmanıza izin olmadığını biliyorsunuz,” Bayan O’Regan açık kapıdan bana seslendi. “Çıkın dışarı.”

Kantine yalnız yürüdüm. Ne diye telefonumu unutmuştum ki, Sean ve Dylan’a mesaj atıp herkese neler anlattıklarını ve neden yalan yanlış şeyler anlattıklarını sormam gerekiyordu. (Fakat hatırlamıyordum, hatırlamıyordum.) Kantin kocaman, karanlık bir yerdi, zemin eski model kahverengi linolyum kaplıydı ve meşe kaplamalı duvarlar ışığın tamamını emiyordu. Salonun ortasında formika masalar duruyordu, üst katta camekânlı bir sıcak yiyecek tezgâhı vardı ve yüz kadar kız orada sıraya girmiş, sohbet ediyor, gülüşüyor, tartışıyordu.

Yiyecek bir şeyler için sıraya girdim, önümdeki iki ikinci sınıf bana bakmak için döndü ve gülücükleri yüzlerinde dondu. Bir başka arkadaşlarını dürttüler, saçları Afrika örgülü tombul bir kızı. “Ne var?” dedi kız, iki arkadaşı başlarıyla arkalarına doğru beni işaret ettiklerinde kızın gözleri kocaman açıldı. Önce tepsilerin yanındaki sepetten bir elma alıp kasaya doğru ilerledim. Bay

O'Flynn nöbetçiydi, herhangi bir yorum yapmadan ona bir euro-luk bozuk parayı uzattım.

"Hafta sonu biraz güneşlenmişsin, görüyorum ki?" diye takıldı bana para üstümü verirken.

"Hımm." Bugün flört edecek havamda değildim.

Aşağıdaki büyük salona doğru döndüm, tüm masalar beş karış açık kalmış ağızlar, beni işaret eden parmaklar ve fısıltıları saklayan ellerle dolu gibiydi. Ali, Maggie ve Jamie, bana bakmıyan yegâne üçlüydü.

"Selam." En yakındaki masaya oturup çantamı ayağımın dibine bıraktım ve eteğimin kenarıyla elmamı temizlemeye başladım. "Tanrım, İrlandaca sınavında batırdım. Unuttuğuma inanmıyor--"

"Burada oturamazsın," dedi Chloe Hegarty, ay parçası suratını kötü bir şey koklamışçasına buruşturmuştu.

"Ne?"

Chloe Hegarty beni haftada en az üç kez arar ve duşta olduğum için telefonuna "yetişememiş" olmama inanırdı. Chloe Hegarty onu partime davet etmiş olmamama rağmen bana on sekizinci yaş günümde doğum günü hediyesi almıştı. Chloe Hegarty her Noel'de, kıymalı Noel turtasından nefret ettiğimi bildiği için bana minik elmalı turtalar pişirirdi. Chloe Hegarty bir keresinde bana, beni en yakın arkadaşı olarak gördüğünü söylemişti.

"Üzgünüm," dedi, "ama burada oturamazsın."

Nasıl yaptım bilmiyorum ama ayağa kalktım ve oradan uzaklaştım.

Ben Emma O'Donovan'ım, dedim kendime tekrar tekrar ve tekrar, zilin çalmasını bekleyerek tuvalet kabiniinde oturmuş elmamı yemeye çalışırken.

Gün geçmek bilmiyordu. Dersler esnasında öğretmenlere odaklanabiliyordum ve onlar sınıftayken herkes sessizdi, hiç kimse *kaşar, yalancı, kaltak, sürtük, orospu* gibi şeyler fısıldayamıyordu.

Ama sonra öğretmenler gidiyordu.

Bir sonraki öğretmenin derse gelmesini beklerken ya da bir sı-
nıftan diğerine doğru koridorda ilerlemem gerektiğinde omuzlar
birbiri ardında bana çarpıyor, kitaplarım masadan düşürülüyor-
du... Fısıltılar. Tek duyabildiğim fısıldaşmalardı.

Kaşar, yalancı, kaltak, sürtük, orospu...

Coğrafya öğretmenin sınıfa gelmesini bekliyorduk. Günün
son dersiydi. Ondan sonra eve dönebilirdim. Yatağıma kıvrılıp
dış dünyayı susturmak için başımı yastığımın altına gömebilir-
dim. Uykuya dalıp günü tamamen unutabilirdim. Yarın her şey
normale dönecekti. Sean ve Dylan yalan söylediklerini itiraf ede-
cek, Eli da Maggie'ye anlatacaktı ve o da benden özür dilemek
için arayacak, Ali ile Jamie'nin de özür dilemesini sağlayacaktı
ve herkes üzülecekti. O günkü ders için yazmamız gereken ik-
lim değişikliği konulu makaleye bakar gibi yapıyordum. Bayan
Coughlan nerede kalmıştı? Bir kere de geç kalmasa olmaz mıy-
dı? Burada olsaydı herkes sessiz olacak, fısıldaşmayı kesecekti
ve ben de etrafımdaki yükselip alçalan, kahkahalarla çınlayan,
ardından bir anlık sessizliğe dönüşüp sadece adımı duymama
neden olan dalga dalga sesleri duymazdan gelmeye uğraşmaya-
caktım. *Emma O'Donovan mı?* Bir şaşkınlık ifadesi, tutulan nefes-
ler, tepkimi görmek için benden tarafa dönen başlar ve ardından
dinmek bilmeyen gergin kıkırtılar.

Bana gülüyorlardı.

Hepsi bana gülüyordu.

Ve ayağa kalkıp koştum, koştum, koştum; hepsinden uzağa
koştum, konuşmalardan, kahkahalardan ve gürültüden, kori-
dorda koştum, *Emma O'Donovan mı? Emma O'Donovan mı? Emma
O'Donovan mı?* sözleri kemiklerimi dövüyordu. Klozete otur-
dum, avuçlarımin altına gözlerime bastırıp nasıl nefes alındığını
hatırlamaya çalıştım.

Hatırlamaya çalıştım. (Hatırlayamıyordum, hatırlayamıyordum.)

*Emma O'Donovan mı? Emma O'Donovan mı? Emma O'Donovan
mı?*

Tuvalet kabininin kapısını açtığımda beni orada bekliyordu, kabarık kırmızı saçları geriye doğru özensiz bir atkuyruğu yapılmıştı.

“Julie...”

“Kendine sakla.” Üstüme doğru gelip beni tuvalet kabini-ne geri itekledi, öyle sert itti ki beni klozete yapıştırdı. Üzerime doğru eğildi, suratı benimkinden sadece birkaç santim ötedeydi. “Dylan bana olanları anlattı.”

“Ama söylüyorum sana, yapmadım...”

“Bittin sen, duydun mu beni? Bittin.” Her iki elini de omuz-larıma koydu ve tırnaklarını batırarak sertçe sıktı. Kalkmaya ça-lıştım ama beni geri itip tükürdü. “Sana konuşmamız bitti dedim mi ben?”

“Sen... sen... benimle böyle konuşamazsın.” Yaşadığım şok-tan ötürü nefesim kesilmişti ama o suratıma bir kahkaha patlattı.

“Yoksa ne olur? Ne yaparsın?”

Eğer bu bir önceki hafta olmuş olsaydı, kızlar burada benimle olurlardı; Julie’yi üzerimden alırlar ve kendine gelmesini söyler-lerdi. Eğer bu önceki hafta olmuş olsaydı, burada yalnız başıma olmazdım.

“Julie, Dylan sana ne anlattı bilmiyorum ama sandığın...”

“Of, kapa çeneni.” Sakinliğini kaybetmişti. “Bana sakın yalan söyleyeyim deme. Snapchat’i gördüm...”

“Bir sorun mu var burada?” Bayan Coughlan başını kapıdan içeri sokmuştu, dudakları büzülmüştü.

“Hayır, efendim,” dedi Julie. “Emma midesi bulanınca sınıf-tan fırladı çıktı. Ben de iyi olduğuna emin olmak istedim.”

“Ve bunun için ona bağırman gerekti, öyle mi?” Bayan Cough-lan, Julie’ye şüpheyle baktı. “Her şey yolunda mı, Emma?”

“Evet, Bayan Coughlan.” Gülümsemeye çalıştım. “İyiyim.”

Okuldan sonra Maggie’nin Fiesta’sının, egzozundan siyah duman çıkararak otoparktan çıkışını kaldırımdan izledim. Birisi Maggie’nin niçin beni eve bırakmadığını soracak olursa ne derim

diye düşündüm. *Canım yürümek istedi, derdim. Biraz temiz havaya ihtiyacım vardı.*

Fakat kimse sormadı.

İçlerindeki kitapların ağırlıklarından ötürü geriye devrilme tehlikesi olan renkli sırt çantalarının askılarını tutan kalabalık daha küçük kız öğrenci gruplarının arasından çıkışa doğru yürüdüm. Merhaba demelerini bekledim, saçlarıyla ya da cildimin nasıl bu kadar pürüzsüz olduğu konusunda ilgili nasihat istemelerini ya da bana, *Model olmalısın, çok güzelsin*, demelerini. Fakat bugün bunların hiçbiri olmadı, sadece çevremde ölü bir kalabalık vardı.

Geçen arabalardan birinden adımın seslenildiğini duydum. Bana doğru gelen şeyi gördüm, bir füze gibi ancak yine de yolumdan çekilmedim. Gelmesini bekledim, tutulmayan bir söz gibi bana çarpışının ağırlığını. Açılmamış kutu kola yere düştü. Julie Clancy, Sarah'nun koyu yeşil Yaris marka otomobilinden sarkıp araba tekerlekleri ciyaklayarak uzaklaşırken bana doğru ortaparmasını kaldırarak hareket çekti.

"Saat kaç haberin var mı? Bir saat önce evde olmalıydın. Seni arayıp durdum. Telefonuna niye cevap vermiyorsun?" dedi anem, ben ön kapıdan içeri girince. Merdivenlerin son basamağında oturmuş beni bekliyordu.

"Telefonumu unuttum."

"Umurumda değil. Sana özellikle okuldan sonra hemen eve dönmeni söylemiştim." Gözlerimi paspasa ve tüylü halıdaki sararmış yeni lekeye diktim. "Suratına ne oldu?"

"Kapısı açık bir okul dolabına çarptım. Kazaydı."

"Ve kıyafetlerin neden ıslak?"

"Yağmur yağıyor." Göstermek için sokak kapısını açtım, çisentinin yarattığı puslu hava verandamızın ötesindeki her şeyi bulanıklaştırıyordu. "Gördün mü?"

Bizimkinin yanındaki garaj yoluna bir araba park etti, başının üzerinde bir gazete tutan Conor'ın annesi el sallayarak aceleyle eve koştu.

“Hava nihayet patladı, Dymphna,” diye seslendi annem, kadın kapıyı arkasından kapatana kadar ona gülümseyerek. “Nasıl oluyor da Maggie’nin arabasından verandaya kadar bu şekilde ıslandın? Ben aptal değilim, Emma. Belli ki okuldan sonra Connolly Gardens’a gittin, hem de ben sana doğruca eve gelmeni söylemişken.” Bir şey söylemem için bekledi, sonra kolumu tuttu. “Ee?”

Parmakları güneş yanığı tenimi deliyordu, silkinerek kolumu kurtardım. “Yürüdüm.”

“Okuldan buraya kadar bütün yolu mu?” Kaşları öyle kalktı ki neredeyse saç çizgisine karıştılar. “Ama bu havada ne diye onca yolu yürüyesin ki? Emma, sana ne olduğunu anlamıyorum; bu yaptıkların hiç sen gibi değil. Tüm bu olanlardan ne denli hayal kırıklığına uğradığımı...”

Arkamdan, *Hemen buraya geri gel, küçükhanım, hâlâ seninle konuşuyorum*, diye bağırırken merdivenleri yavaşça tırmandım.

Sırılsıklam olup tenime yapışmış üniformayı üstümden çıkardım ve Ali’nin bana, gittiği Japonya gezisinden komiklik olsun diye getirdiği Hello Kitty desenli kirli sepetine attım. Cumartesi gecesi giydiğim elbisenin üzerine indi. Elbiseyi sepetten aldım. Paralanmıştı, her yanı kusmuktu. Yatağımın yanındaki çöp kutusuna attım. Bir daha asla o elbiseyi giymek istemiyordum. Odamın içindeki banyoya girip kapıyı arkamdan kapattım ve duşun yanındaki duvarda asılı boy aynasının önünde çırlıçıplak dikildim. Vücudumun önü öyle çok yanmıştı ki neredeyse morarmıştı, saç çizgimin sınırında ve ellerimde su kabarcıkları oluşmaya başlamıştı. Aynaya daha yakından baktım. Güneş yanığının altında boynumda ve kalçamda gölgeler, morluklar belirmeye başlamıştı. Klozete oturdum, çişimi yaparken acıyla irkildim. Hâlâ yanıyordu, hatta belki önceki günden de kötüydü. İşim bitince vücudumun alt kısmını aynaya yaklaştırıp öne doğru eğildim aynadaki yansımaya baktım. Tahriş olmuştu, kıpkırmızıydı, aynı morarma izleri iç bacağımda da görünüyordu.

Paul sert davranmaktan hoşlanıyor olmalıydı.

Su gergin tenime çarptı. Saçlarımı şampuanladım, kafatasının etrafında oluşmaya başlayan basıncı masaj yaparak hafifletmeye çalıştım. Hindistancevizi kokusunu içime çektim, gözlerimi kırpıştırarak suyu gözlerimden uzaklaştırdım.

Paul ile seks yapmıştım.

Ağzımı açtım, su damlacıkları dilimden aşağı akıyordu.

Niçin hatırlayamıyordum? Hatırlasana be, Emma.

Gözyuvarlarım üzerinde buz parçaları. İçimi köpürtüyordu. Kemiklerimi âdeta beni daha ufaltmak istercesine bedenimin ortasına doğru iten eller. *Çocuklar, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Kahkahalar, tenime ıslak bir şeyin yayılışı.*

Duştan çıkarken telefonum çaldı.

"Alo?" dedim, iPhone'umun ekranına dokunup ve saçlarımı kurulamak için yatağımın üzerine otururken aramayı hoparlöre aldım.

"Ne bok yediğini sanıyorsun, Emma?"

"Bryan?" Havluyla ellerimi kuruladım, hoparlörü kapatıp telefonu kulağıma yapıştırdım. "Sen misin?"

"Evet, tabii ki benim. Numaramın çıktığını düşünüyorum."

"Hey." Gözlerim kaşındığı için birkaç kez sertçe gözlerimi kırpıştırdım. "Senin derdin ne? Annemle babama partiye gitmemle bir alakan olmadığını, Ali'ye yatıya gittiğimi söylediğimi anlattım."

"O konu sikimde değil. Facebook'una hiç baktın mı?"

"Hayır. Telefonumu..."

"Hadi bak. Hemen." Kapattığını sandım ama sonra, "Ömrümde hiç bu kadar utanmamıştım," dedi.

Sessizleşen telefonun titreyen parmaklarımın arasından düşmesine izin verdim, önce yatak örtümün üzerine sekişini sonra da bir patırtıyla yere çarpışını izledim. Ayağa kalktım, havlum düştü. Masama oturup dizüstü bilgisayarımı açtım.

630 bildirim. Nefes alıp verişimi duyabiliyordum, al ve ver, ta ki oda yok olup benim nefesime karışana kadar, al, ver, al, ver, al, ver, al, ver ve var olan her şey buydu. *Al. Ver. Al. Ver.*

Açılan sayfa daha önce hiç görmediğim bir tanesiydi ama profil fotoğrafında ben vardım. Geçen senenin GAA* balosunda çekilmiş ve *Ballinatoon Opinion*'ın kapağında kullanılmıştı, kasabanın girişindeki kocaman billboardda ocak ayında bir hafta boyunca yer almıştı kapak. Güzel görünüyordum. (*Ben saçımı açık tercih ediyorum, Emma, diye huysuzlanmıştı annem. Böyle kulakların biraz kepçe görünüyor.*)

Sayfanın yüzlerce beğenisi ve "Rahat Emma" adı altında beş küçük yıldız vardı. Tüm fotoğraflarda etiketlenmiştim.

Göğüs kafesim sanki midemin içine doğru kaçmaya çalışıyordu. Bir başka beğeni ve bir başkası ve bir başkası daha fotoğraflardan birinde belirdi. 234 beğeni sadece bir fotoğraf için. Daha önce hiç bu kadar çok beğeni almamıştım, Côte d'Azur'da çekilmiş bikinili bir fotoğrafımı yüklediğimde bile. "Emma O'Donovan adındaki şu Beden'i bir an için durup hepimiz takdir edebilir miyiz?" Eli bu yorumu beğenmişti. (Ve bunun ne demek olduğunu merak etmeden duramamıştım.)

345 beğeni.

Fotoğrafa tıkladım.

Soluk tenli uzuvlar, uzun saçlar, yastıkta geriye doğru atılmış baş. Fotoğraflar kafadan başlıyor ve aşağı doğru iniyor, gül desenli çarşafaların üzerindeki çıplak bedende oyalanıyorlardı.

Bu, ben değilim.

Dylan o kızın üzerinde (*ben, ben, ben olamazdım, ben değildim o*) elleri (*benim – hayır, onun*) suratında sanki onu gizlemeye çalışıyor gibi. Kızın suratı yoktu. Sadece bir bedendi, gerçek boyutlu oyuncak bir bebek.

Kız bir nesneydi. Kız bir eşyaydı sadece. (*ben, ben, ben, ben, ben*)

Hatırlamıyordum. Ben...

Dylan kameraya doğru iki elinin başparmaklarını havaya kaldırmıştı. Sonraki fotoğraflarda parmakları bedeninin içindeydi, o kız (*ben, ben, ah, Tanrım, midem bulanıyordu*) fakat kız hareket

* Glasgow Athletics Association: Glasgow Sporcular Birliği –çn

etmiyordu. Başı ve omuzları yatağın kenarından aşağıya doğru sarkmıştı. Kızın bacaklarını iki yana ayırıp kameranın yaklaşması için işaret etti, sonraki birkaç fotoğraf pembe et görüntüsüydü ve yüzlerce beğeniyi düşündüm, bunu gören tüm o insanları, o kızı bu şekilde görenleri.

Ben.

Nefesim hızlandı.

Fotoğrafları çeken kimdi?

Fitzzy, sanıyordum ki sen... Odanın girişinde durmuştu, surat ifadesi kusacak gibiydi (*neden elinde bir kutu vardı, araba kullanacaktı?*). Paul kızın bacağına kaldırmış, ikisini de havada tutuyordu, bu esnada Dylan da başını bacakların arasına yerleştirmişti. Bir sonraki fotoğrafta kameraya bakıyordu, kız kötü kokuyormuş gibi, *ben* kötü kokuyormuşum gibi yüzünü ekşitmişti, *bendim o* (*ben olamazdım*) ve fotoğrafın altına yapılmış yorumları okurken içimi bir utancın kapladığını, beni paramparça ettiğini hissediyordum.

Sonra görünen Sean'dı. (*Al, sana bir Sevgililer Günü kartı yaptım, demişti bana utanarak, iki ön dişi eksikti, saçları inek yalamış gibi dimdikti. Sadece sekiz yaşındaydık ve bana, büyüdüğünde benimle evlenmek istediğini söylemişti ve sonra Conor'la kavga etmişlerdi çünkü Conor da benimle evlenmek istiyordu. Ve annem beni kucaklamış, bana çok can yakacağımı ve tüm oğlanların benim peşimde koşacağını söylemişti. Beni sevdiğini söylemişti.*) Sean düşmüştü, tökezlediği bir fotoğraf, sonraki yerde yatarken, sonraki ayağa kalkarken, gül desenli çarşafı tutarken, suratında mahmur bakışlı bir tebessüm. Ve sonra yatağa çıkıp...

Hayır. Hayır. Kapat şunu, Emma. Kapat.

Biri iç organlarımı ardı ardına bıçaklıyor gibi hissediyordum.

Sean'ın suratının feci hâlde ekşidiği bir fotoğraf, ardından suratıma kustuğu ve hepsi saçlarıma akmıştı; herkes kahkahalara boğulmuştu. Bir sonraki fotoğrafta üzerimden inmişti ve yatağın yanında elleri ile ayakları üzerinde hâlâ kusuyordu. Fitzzy fotoğraf makinesine doğru ilerlemişti, sonraki fotoğraf, makineye uza-

nan eliydi ve sonraki de kazağının yakın çekimi. Sonra Sean'ın yüzükoyun bayılmış bir fotoğrafı, Paul ve Dylan, yanında gülmekten yerdeydiler.

Matt Reynolds fotoğrafın altına yorum yapmıştı: "Görünüşe bakılırsa Nirvana'nın 'Rape Me'si gecenin şarkısıymış." Yirmi kişi beğenmişti yorumu. İsimler arasında kimler var baktım. Ve hepsini tanıyordum. Snapchatlerin ekran görüntüleri, birbiri ardına.

Birlikte oradan ayrıldıkları bir fotoğraf, arka planda Caseyle-
rin çiftlik evi, şafak sökmeye başlarken hava puslu bir mavi.

Bir sonraki fotoğrafta kız yerde. Öylece yatıyor. Bir fotoğraf daha. Dylan kızın üzerinde duruyor, çukü elinde, kızın kafasına oğlandan ince sarı bir sıvı akıyor.

Birisi fotoğrafın altına yorum bırakmış: "Bazı insanlar üzerlerine işenmeyi hak eder." Beş kişi yorumu beğenmişti. Altı. Hayır, on, on iki, on beş. Yirmi. Yirmi beş.

"Emmie?" Bir kadının sesi, yatak odamın dışından bana seslendiğinde kataleptik hâlimden bir anda çıktım ve annem kapının kulpunu tam çevirirken dizüstü bilgisayarı pat diye kapattım. "Neden odanın kapısı kilitli?"

"Duştan sonra giyiniyordum." Sesim çok normaldi. Hiçbir şey değişmemiş gibi çıkmıştı.

"Çabuk aşağı gel. Yemek hazır."

"Aç değilim."

Annem içini çekti ama itiraz etmedi. "İyi."

Merdivendeki hafif ayak seslerini, sonra da koridorun ahşap zeminindeki topuk seslerini duyana kadar bekledim.

Dertop olup kıvrıldım ve olanları durdurmak için bir yol düşündüm.

Salı

“Of, bugün bok gibi görünüyorum.”

“Görünmüyorsun tatlım, gerçekten, eğer...”

“Tanrım, bana yalan söylemene gerek yok, nasıl görüldüğümü biliyorum...”

“Eğer bok gibi görünen biri varsa o da benim. Şu lekeler geçmezse...”

“Yemin ederim biraz önce Lucy’nin bana baktığını gördüm ama yani, Lucy’den bahsediyorum, bugün berbat görüldüğümü biliyorum, dün gece uyuyamadım, ne var yani şeklindeydim ve o da, Neden bahsediyorsun sen ya, sana bakmıyordum bile, moduna girdi ama yani bana baktığı *öyle* barizdi ki. Yani umurumda olmadı, sonuçta konuşacak durumda değil. Hâlini gördün mü ya...”

“Selam.” Üçüncü bir ses. Yaklaşan ayak sesleri, yan kabinin kapısının açılma sesi, çişin suya çarparken çıkardığı belli belirsiz tıslama. Çantasını açarken cırt cırtın sesi duyuldu, çantasını karıştırırken hışırtılar ve sonra alçak sesli bir küfür. “Tamponu olan var mı? Reglim erken başladı.”

“Geç olmasından iyidir.”

“Onun düşüncesi bile kötü. İngiltere’ye giden ilk gemide falan olurdum.”

Lavabonun başındaki kızlardan biri kabinlere doğru gelip benim bulunduğum kabinin önünde kısa bir süreliğine tereddüt etti. Kısa gri çoraplarını ve Dubarry ayakkabılarını görebiliyordum. Bacaklarımı yukarı topladım ve ayaklarımı pembe tahta kalemle çizilmiş bir penis resmini kapatacak şekilde sunta kapıya bastırdım, öğle yemeği çantam kucağımdaydı. "Hangi kabinde-sin?"

"Burada." Bir güm sesi. "Ayağımı dışarı çıkarıyorum."

"Tamamdır, al bakalım."

Birkaç dakika sonra sifon çekildi, kabinin kapısı açıldı ve musluk yeniden aktı.

"Olay ne?"

"Pek bir şey yok," dedi ilk ses, el kurutma makinesinin üzerinden duyurabilmek için sesini yükselterek. "Sadece Lucy Dineen'in yeni saç kesiminden konuşuyorduk." Kahkahalar. "Et-kileyici, değil mi?"

"O memelerle sanki saçlarına bakan olacak da. Kafası kadar-lar resmen."

"Onunkiler gibi memelerim olsaydı burka falan giyerdim. Cumartesi gecesi giydiği bluzu *gördünüz* mü?"

"Evet, ya." Burundan çıkan bir kahkaha. "Yani, peki Lucy, oldum, on beş yaşında değiliz ve artık Attic Disco'ya gitmiyoruz."

"Çocukların hiçbiri gözlerini ondan alamadılar gerçi."

"Her neyse. Tam bir kaşar."

"Kaşarlardan konu açılmışken," dedi ilk konuşan, "sen on birinci sınıftaki Emma O'Donovan'la arkadaşsın, öyle değil mi?" Kalbim gümbürdemeye başladı. Tuvaletin sifonunu mu çekmeliydim? Dışarı çıkıp adımı duymamış gibi yaparak ellerimi mi yıkamalıyıldım? Ama o zaman öğle yemeğimi tuvalette tek başıma yediğimi anlarlardı. Kimse benimle oturmuyordu.

(Bizimle oturamazsın.)

"Arkadaşız diyemem," dedi yeni ses. "Annelerimiz çok yakın arkadaş." Ve kızın sesinin niçin tanıdık geldiğini anladım. Caroline Heffernan'dı, Sheila'nın kızı. Eskiden annelerimiz kahve içip

Bernadette Quirke'i çekiştirirken biz de onunla oynardık. Caroli- ne geldiği an Conor'ı bir kenara bırakır, Barbielerle oynayacak bir kız geldiği için heyecanlanırdım. Sonra o yedinci sınıfa başladı, ben o esnada h    altıncı sınıftaydım ve onun için daha alt d  - nemden biriyle takılmak pek havalı değildi.

"Fotoğrafları gördün m  ?" diye sordu ikinci kız.

"Kızım, lütfen ya," dedi ilk kız. "O fotoğrafları görmeyen mi kaldı."

  ne doğru eğilip yüzümü elime gömdüm. *Bunlar yaşanmıyor, bunlar yaşanmıyor, bunlar yaşanmıyor, bunlar yaşanmıyor, bunlar ya- şanmıyor.* Kelimeleri, gerçekleşmelerini umarak tekrarlayıp dur- dum.

"Ne s  rt  k ama."

"Aynen. Yani, iğrenç cidden. Kim yapar ki bunu? Cidden kim   yle boktan şeyler yapar ki? Bir de *kayda* almalarına izin verir?"

"Belli ki kafası dumanlıymış," dedi ilk kız. "Dün gece Olivia anlatıyordu; o partide Emma O'Donovan, Paul'  n tepesinden in- memiş, adam kız arkadaşı olduğunu söylemesine rağmen yani, resmen kız onu yatmaya *zorlamış*. Tanrım, çok güzel olduğunu düşünüyor. Geçen seneki GAA balosunu hatırlıyor musunuz? Yani, boktan bir *onuncu sınıfın* davet edilmiş olması yeterince kötü değilmiş gibi, oradaki her çocuğa yürümüştü."

"Yani, kız güzel, hakkını yemeyelim."

"Evet ve bunun farkında da."

"O partide Paul O'Brien'in ne işi varmış ki?" diye sordu Caro- line. "Oradaki herkesten en az on yaş daha büyük olmalı."

"Olivia dedi ki..."

"Olivia nasıl bu kadar çok şey biliyor?" Caroline kızın lafını kesti.

"Kız kardeşi Mia partideymiş," dedi ilk kız sakince. "Ve regl olduğunun farkındayım ama bana terslenmenin anlamı yok."

"  zg  n  m," dedi Caroline. "Sanırım..." Tereddüt etti. "Yani, o fotoğraflar biraz tuhaf, öyle değil mi? Emma tamamen baygın görünüyor. Uyuyor muydu ki?"

“Bilmiyorum,” dedi ikinci kız.

“Evet, ben de bilmiyorum. Fakat Olivia dedi ki, Mia’nın dediğine göre Emma iyice dağıtmış, kesin bir şeyler almış olmalıymış. Saatlerce dans etmiş ve elbisesi bir ara düşmüş ve yaklaşık beş dakika falan öyle üstsüz olarak dans etmiş ta ki Maggie Bennett fark edip kızın elbisesini yukarı çekene kadar.” İçimde bir şeyler çatırdadı. Her şeyi paramparça etti. “Ve sonra Paul’ü Sean Casey’nin anne babasının odasına sürüklemiş.”

“Iyy. *Anne babasının odasına mı? Bu çok iğrenç.*”

“Bence de.”

“Evet.” Caroline’ın sesi hâlâ tereddütlü çıkıyordu. “Ama ya kendinden geçmişse?”

“Car.” İlk konuşan kızın sabrı tükenmek üzereydi. “Hadi ama. Kimse boğazından aşağı içkileri dökmeyi ya da bir bok almaya zorlamadı. Ve kendisine tabakta sunulan şeyi hangi erkek geri çevirir ki?” Kız kahkaha attı. “Kendi istemiştir işte.”

Yemek çantamı yere koyup ayağa kalktım, ayağımı yere ola bildiğince güçlü vurdum, klozet kapağını çarparak kapattım ve sifonu çektim. Üç kızın da bir anda sesleri kesildikten sonra fısıltıyla konuşmaları duyuldu. Aceleyle uzaklaşan ayak sesleri, güvenle dışarı çıktıklarında bir kahkaha. Nereye gidersem gideyim kahkahalar benim peşimdeydi.

Bundan yorulmuştum. Çok yorgundum.

Uykuya dalmaktan korkuyordum. Rüyalarımдан korkuyordum. Gölgelelerdeki suratlar, eller; öyle çok el vardı ki. (Bu hoşuna gidiyor.) (Bu kadar ödlele olma.) O fotoğraflar ve o yorumlar ve daha çok yorum ve daha fazlası. (*Bazı insanlar üzerlerine işenmeyi hak eder.*)

Bu sabah anneme okula gitmek istemediğimi söylemiştim. Kahvaltıya pijamalarım ile inmiştim. Babam çoktan işe gitmişti. Uçup gitmeye çalışıyormuşum gibi hissediyordum, bedenimi geride bırakıp başımın üzerinde süzölmeye çalışıyormuşum gibi ve beni yerde tutması için sandalyemin arkasına tutunmam gerekiyordu. *Hastayım*, demiştim ona. *Hasta gibi görünüyorsun*, demişti

annem de, suratıma düşen bir tutam saç geriye doğru iterken bakışları endişeliydi ve çocukken saçlarımı tararken parmaklarını suratımda dolaştırışını, bana güzel olduğumu söylerken sesindeki neşeyi hatırladım. Bunu en son ne zaman yapmıştı?

Lütfen olanları düzelt, anne, demek istedim. Lütfen sorunları al götür.

Fakat, *Yani, bu senin suçun, değil mi? Hazırlan. Okula gidiyorsun,* derken sesi sertleşmişti.

Ve bana yardım edemeyeceğini biliyordum.

Yemek çantamı okul çantama geri koydum; yenmemiş keçi peynirli ve rokalı sandviç, küçük bir salkım üzüm, organik ahududu yoğurdu ve kaşık – hepsi düzenli bir şekilde yerleştirilmiş ve üstleri birkaç peçete ile kapatılmıştı. (Aç değildim.) Telefonumu kontrol ettim. Son yarım saattir bir düzine daha cevapsız arama, hepsi de bilinmeyen numaralardan. Telesekreter mesajlarını dinlemedim. Facebook ve Twitter’da, profil resimleri olmayan ve XYZ89u4 gibi isimleri olan hesaplardan çok sayıda yeni arkadaşlık daveti vardı.

Kaşar... Sürtük... Kaltak... Orospu...

Ne olduğunu biliyoruz...

Kaşar... Sürtük... Kaltak... Orospu...

Ne yaptığını biliyoruz.

Annemden hâlâ hasta hissedip hissetmediğimi soran bir mesaj gelmişti. Bryan’dan hiçbir şey yoktu. Rehberimde kayıtlı olmayan bir numaradan bir mesaj vardı ve okumadan sil tuşuna baktım.

Zil çaldı, tuvaletin kapısı açılıp kapandı, açılıp kapandı, yarımdaki kabinden bulimia hastası birinin öğle yemeğini kusmasının sesi yükseldi, sifonlar çekildi, musluklar açılıp kapandı, bir kız öğrenci bir diğerinden dudak parlatıcısı dilendi, panik içindeki sesler matematik testinden konuştular, *Aman Tanrım, senden kopya çekebilir miyim? Dün gece çalışacak vaktim olmadı, yarım yamalak yapılmış bir ödev, Almandada sadece kırk beş verdiği için Bayan Harrington’ın ne biçim bir kaltak olduğuna dair homurdanan bir kız, Babam beni öldürecek, özellikle de Almanya’daki o*

yaz kampını ödedikten sonra, ardından sessizlik. Kabinden çıktım ve lavaboların önünde dikildim. Rahat Emma sayfasından fotoğraflar aynada kendilerini gösteriyor, pembe et, bacaklar, beden parçalarından bir koleksiyon (bazı insanlar üzerlerine işenmeyi hak eder) ve ayna boyunca âdeta dans ediyordu. Ellerimi yıkadım ve tekrar tekrar parmaklarımı sabunladım, yıkadım, yıkadım ve yıkadım.

“Bize katılmanız ne hoş,” dedi Bayan O’Regan ben sınıfa girip oturacak boş bir yer ararken. Genç ve güzeldi, sarı saçları tepeden derli toplu bir atkuyruğu yapılmıştı. Bir cevap bekledi. “Pekâlâ. Orada öylece durma.”

Sıralar dolusu ifadesiz surat. Gözleri parlak bozuk paralamış gibi bana dikilmişti, ağızlar sımsıkı kapalıydı.

Bundan, ilgi odağı olmaktan bir zamanlar keyif mi alıyordum?

“Oturabileceğim bir yer yok, efendim.”

İki tarafta dizilmiş sıraların arasında ileri geri yürüdü.

“Haklısın.” Şaşkın görünüyordu. “Bir masa eksik gibi duruyor.” Sınıfa döndü. “Biriniz masalardan birinin yerini mi değiştirirsiniz? Bu sınıfta her zaman yirmi dört kişilik yer vardı. Altı sıra, her sırada dört masa.” Hiç kimse ses çıkarmadı. “Hadi ama, kızlar, burada ileri seviye matematik dersindeyiz. Altı sıra, her sırada dört masa, yirmi dört masa yapar. Yalnızca yirmi üç görüyorum.” Aldığı karşılık sessizlikti. “Peki. Emma, lütfen koridordan gidip bir sandalye alıp olabildiğince çabuk gel. Yeterince vakit kaybettin zaten.”

Kapının yan tarafındaki dar pencereden Bayan McCarthy’nin suratını gördüğümde elim tam kapı kulpundaydı.

“Dersinizi böldüğüm için üzgünüm, Bayan O’Regan,” dedi Bayan McCarthy kapıyı açtığımda, “ama Emma O’Donovan’a izin vermenizi rica edeceğim?”

Normalde yapacakları gibi hiç kimse, Ooooo, demedi.

Bayan O’Regan başıyla onayladı, ikisi de birbirini neredeyse tanıımıyormuş gibi davranıyordu, oysa hepimiz aynı evi paylaştıklarını biliyorduk. Herkes ikisinin Bayan Coughlan ile her cuma gecesi içki dükkânına gidip üç şişe beyaz şarap, bir Pinot Grigio ve iki şişe de Sauvignon Blanc aldıktan sonra Ahoy Matey’s’e

gidip panelenmiş iki morina balığı, iki büyük porsiyon patates kızartması ve bezelye püresi paket siparişi verdiklerini biliyordu ama Bayan Coughlan herhangi bir şey sipariş etmiyordu zira o, Sarah Swallows'un annesiyle Weight Watchers' diyeti yapıyordu ve cumartesi sabahları tartılıyorlardı. Bayan Coughlan'ın ekim ayma kadar yedi kilo kadar vermesi gerekiyordu çünkü kız kardeşinin düğününde nedime olacaktı ve onun için alınan elbise bir Vera Wang'dı, gerçi elbiseyi eBay'den aldıkları için sadece otuz altı bedeni vardı, kız kardeşi de elbiseye girebilmesi için kilo vermesi konusunda ısrarcı olmuştu.

"Hadi, Emma," dedi Bayan McCarthy ve sınıftaki diğer bütün kızların benimle aynı şekilde düşündüklerini görebiliyordum. Fotoğrafları görmüştü (pembe et) ve yorumları (*bazı insanlar üzerlerine işenmesini hak eder*) ve okuldan atıldığımı, kötü bir örnek olduğumu, benim gibi Kaşar... Sürtük... Kaltak... Orospu... birisinin St Brigid'de yeri olmadığını söylemeye gelmişti. Sınıftaki havanın ağırlaştığı, ben Bayan McCarthy'nin peşinden dışarı çıkarken içeride sessiz bir enerjinin oluşmaya başladığı neredeyse hissediliyordu.

Sola döndü, okul binasının bu kısmından çıkarak spor salonuna doğru giden beş basamağı indi ve eğilerek sağdaki ibadet odasına girdi. Yedinci sınıftayken, duvarda bir haç ve ışık açma kapama düğmesinin orada içinde kutsal su bulunan kap dururdu ama artık hiçbir yoktu. Kırmızı sandalyelerden bir daire, birkaç armut koltuk, kare şeklindeki üç pencerenin altında radyatör boyunca dar bir ahşap bank vardı. Bankın üzerinde dünyanın dört bir yanındaki farklı dinlere ait bir dizi kitap ve eski püskü bir CD çalar ile bir deste meditasyon rehberi ve rahatlama egzersizleri için berbat bir pan-flüt müziği içeren CD'ler duruyordu. Diğer üç duvar elişleri; ırkçılık, insanlığa karşı tolerans ve merhamet üzerine hazırlanmış proje ödevleri ve yanlarında balon harflerle yazılmış yazılar olan, dergilerden kesilmiş resimlerle kaplıydı.

* Yiyeceklere renk kodu vererek hiçbir yiyeceği yasaklamayan, puan toplama esasına dayalı bir diyet. -yhn

“Otur,” dedi Bayan McCarthy. Koyu renkli kıvrıkcık saçları pembe bir saç tokasıyla arkada toplanmıştı ve pembe ucuz ceke-tiyle uyum içerisindeydi. Oturup yanındaki sandalyeyi işaret etti. Gözlerini dikmiş bana bakıyordu, renkli lensleri gözlerini tuhaf, puslu bir maviye çevirmişti. “Rahat mısın?” diye sordu. “İçecek bir şey ister misin? Eğer istersen öğretmenler odasına gidip bir fincan çay getirebilirim.” Sesi normalden daha alçak çıkıyordu, normalde çok belirgin olan Cork City aksanı bir şekilde bastırılmıştı.

“İyiym.” Avuç içlerimin terlemeye başladığını hissedebiliyordum. Bir an evvel sadede gelip buna bir son vermesini dilerdim.

“Emin misin?” Bir elini omzuma koydu. “Çünkü eğer bir sorun varsa bana söyleyebilirsin, biliyorsun. Bana güvenebilirsin.”

“İyiym,” dedim tekrar, gözlerimi üzerinde “Zayıf Olmak için Ölüyor musunuz?” yazan, çok zayıf mankenlerin fotoğraflarının bulunduğu bir postere dikerek.

“Emma.” Genzini temizledikten sonra kendinden daha emin bir şekilde konuştu, “Emma. İki dokuzuncu sınıf öğrencisini Facebook’ta uygunsuz bazı fotoğraflara bakarken yakaladım,” dedi. İskeletimdeki kemikler yer değiştiriyor, kalbimin etrafında bir kafes oluşturuyor, akciğerlerimi sıkıştırarak havayı dışarı atıyorlardı. “Neden bahsettiğimi biliyor musun?”

Bütün duvarlar yıkılıyordu. Paramparça oluyorlardı.

(pembe et) (iki yana ayrılmış bacaklar)

Bedenim artık bana ait değildi. Her yanına isimlerini damgalamışlardı.

Rahat Emma.

“Evet.” Bu kelime sanki dilimde şişman ve ıslak bir sümüksü-böcek varmış gibi hissettirmişti.

“Niçin endişelendiğimi anlayabiliyor musun?”

Neden söylememekte direndiğini anlamıyordum; beni okuldan atıyorlardı, bitirme sınavım için şehirdeki mahalle lisele-rinden birine gitmek zorunda kalacaktım ve muhtemelen ora-da da barınamayacaktım çünkü birisinin arkadaşının arkadaşı Ballinatoon’dan olacaktı ve tüm o fotoğraflarla her saniye gide-

rek artan tüm o yorumların olduğu sayfanın, *o sayfanın*, linkini onlara yollayacaktı. Önü alınamayan bir yangındı, kontrolden çıkmıştı ve yolunun üzerinde olan ben de yanıyordum. *Okumayın onları, okumayın onları.* (Bazı insanlar üzerlerine işenmesini hak eder.) Yeni okulda bir sınıfa girdiğimde yine aynı sessizlik olacaktı; aynı sıralar dolusu bakış beni izleyecekti; bir masanın yanından geçtiğimde aynı suskunluk, oradan geçip gittiğimde aynı kahkaha tufanı. Bunun düşüncesi yere uzanıp uykuya dalmayı ve bir daha hiç uyanmamayı istememe neden oluyordu.

“Emma?”

“Kimse benimle konuşmuyor.”

“Kimse seninle konuşmuyor mu?”

“Öğle yemeklerinde yanlarına oturmama izin vermiyorlar ve sınıfta da kimse benimle oturmak istemiyor. Sandviçimi tuvalette tek başıma yemek zorunda kaldım. Ve yanlarından her geçişimde insanların fısıldaştıklarını duyabiliyorum ve bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum, efendim, gerçekten sanmıyorum.”

“Peki.” Doğru kelimeleri arıyormuş gibi görünüyordu. “Pekâlâ. Bu senin için zor olmalı. Ama konuşmak istediğin *başka* bir şey var mı?”

Eteğimin mükemmel biçimde ütülenmiş pililerinden biriyle oynuyor, ağlamamak için kendimi tutuyordum.

“Fotoğraflara geri dönersek...” İşaretparmağının etrafına doladığı lülelerinden birini çözmeye çalışırken irkildi. “Benimle konuşabileceğini bilmeni isterim. Burası güvenli bir yer.” Bir şey söylemem için bekledi. Keşke ne dememi istediğini bilseydim.

“Okuldan atılacak mıyım?”

Suratlarımız neredeyse birbirine değene kadar öne doğru eğildi. Nefesindeki tonbalığı kokusunu alabiliyordum. “Hayır. Tanrım, Emma, elbette hayır. Hayır.”

Biriken adrenalinin boşalmasıyla bacaklarım titredi.

“Dosyanı kontrol ettim. On sekiz yaşındasın, değil mi?”

Doğum günüm iki hafta önceydi. Uyandığımda annemle babam ayakucumda oturuyor, babam kaç yaşında olursam olayım

her zaman onun küçük kızı olacağımı söylüyordu. Annem bana yabancımersinli pankek yapmış ve onları kırıntılarının fare basmasına neden olacağı konusunda söylenmeden yatağında yememe izin vermiş, doğduğum günle ilgili hikâyeler anlatmış, ebe bir kızı olduğunu söylediğinde ne mutlu olduğunu çünkü hem bir erkek hem bir kız çocuğu ile artık ailesinin mükemmel bir şekilde tamamlandığını düşündüğünü söylemişti. Yıldızlı kâğıda sarılı küçük bir kutu uzatmıştı bana. *Beğendin mi?* diye sormuştu, ben Nana'nın altın kolyesini elimde tutarken. *Bayıldım*, demiştim ve bir kez olsun doğruyu söylüyordum. Bir kez olsun o ne kadar değerbilmez olduğum hakkında söylenirken ben hediye değiştirme kartını aranmıyordum. Bir kez olsun belki de benim kim olduğumu anladığını düşünüyordum. Yatağımın ayakucunda hediye kutuları duruyordu, pembe beyaz çizgili kâğıtla kaplanmış kare kutuda, sahip olmak için eriyip bittiğim Jeffrey Campbell ayakkabılar, Bryan'dan içinde 20 euroluk telefon kredisi bulunan bir zarf, Londra'daki teyzem Beth'ten 500 euroluk Topshop hediye çeki. Maggie ve Ali beni o akşam yedide evden almışlardı. *Jamie nerede?* diye sormuştum. *Ah, o gelemedi*, diye yanıtlamıştı Maggie, *çalışması gerekiyor*; ben de hayal kırıklığına uğraşmışım gibi yapmıştım. Üzerlerinde on sekiz yazan iki helyum balonu ve Auntie Nellie'nin şeker dükkânından alınmış kocaman bir sepet tutuyorlardı. Süslenip püslenip akşam yemeği için Corleone's İtalyan restoranına gitmiştik, iki pizzayı bölüşmüş ve "On Sekizin Yaşın Kutlu Olsun!" yazan kuşağım ve tacımı yaşımın kanıtı olarak kullanılarak, bize servis yapan garsonu tatlı dille bize şişeler dolusu şarap getirmeye ikna etmiştik. Maggie'nin arabasını şehir merkezinde bırakıp Main Caddesi'nden yukarı sallana sallana çıkmıştık ama yanında kimliği olan bir tek ben olduğum için bizi Voodoo'ya almamışlardı; bu nedenle arka tarafa dolanmış, iki buçuk metrelik duvarı tırmanıp sigara içilen alana elimizde topuklularımızla inmiştik. Birkaç dakika sonra etrafımızı oğlanlar çevrelemişti, daha doğrusu erkekler, hepsi ya yirmilerinin sönlerinde ya da otuzlarının başlarındaydı. Plastik tacımı ve kuşağımı

denemelerine izin vermiş, bize tekila *shot* ısmarlamalarına ses çıkarmamış, biz gelmeden önce sohbet ettikleri ve “Attic Disco’ya geri dönmemiz gerektiği” konusunda söylenip duran kadınları görmezden gelmiştik. Ertesi sabah uyandığımda başım komodin e yaslanmış şekilde kendi yastıklarımın üzerinde uyanmıştım. Maggie ve Ali de yatakta birbirlerinin ayakucunda uyuyorlardı. Annem mutfaktan seslenmiş, kızartmanın hazır olduğunu ama arzu edersem yumurtalı ekmek ya da pankek veya frittata yapabileceğini söylemişti. Ve kendimi mutlu hissetmiştim.

“Evet,” dedim Bayan McCarthy’ye. “On sekizim.”

Suratını ekşitti. “Yani, yasal olarak o zaman... Ben sadece, Emma... Bak o fotoğraflar beni cidden endişelendirdi. Niçin endişelendiğimi anlıyor musun?”

Uzun bir sessizlik. Saatin tık taklarını duyabiliyordum. Bayan McCarthy’nin başının üzerine doğru, solumdaki duvarda yer alan kolağların üzerinde onu bulana kadar bakındım. Bembeyaz bir saatti, kolları ve rakamları simsiyahtı. Saniyeleri gösteren kolun dönüp durmasını, dönüp durmasını ve tekrar dönmesini izledim.

“Bunun sebebi...” Genzini temizledi. “Endişelenmemin sebebi şu ki fotoğraflarda sen sanki” –duraksadı– “tepkisiz gibisin.”

Avuç içlerimi gizlice sandalyemin kenarlarına sildim.

“Neler olduğunu hatırlıyor musun, Emma?”

Hatırlamıyorum.

Hatırlamıyorum.

Hatırlamıyorum.

Hatırlamak istemiyorum.

“Bu konuda konuşmak istemiyorum.”

“Buna saygı duyuyorum,” dedi. “Fakat öğrencilerime karşı bir görevim var, onların güvende olduğundan emin olmalıyım.”

“Okulda olmadı, öyle değil mi?”

“Niçin üzgün olduğunu anlayabiliyorum.”

“Anlayabiliyorum, anlayabiliyorum, anlayabiliyorum deyip durmayı kesin. Size böyle söylemenizi mi öğretiyorlar? Bunu boktan bir el kitabından mı okuyorsunuz?”

Küfrettiğimde elim sanki geri alabilirmişim gibi bir anda ağzıma kapandı. “Özür dilerim,” diye fısıldadım. Bana bağırmaya başlamasını bekledim ama öyle yapmadı.

“Emma, içeceğine bir şey katılmış olma ihtimali var mı?”

Evet, içkime daha çok içki katılmış. Ali’nin geçen sene bizim dönemden bir kızın kendisine sakinleştirici verildiği iddiasından sonra dalga geçişini duyabiliyordum.

“Hayır.”

“Peki. Sana inanıyorum, Emma ve sana saygı duyuyorum. Sadece, o fotoğraflarda, şey, sen...”

O fotoğraflar hakkında konuşmayı kes. (İki yana ayrılmış bacaklar.) (Pembe et.)

“Numara yapıyordum.”

“Numara mı yapıyordun?”

“Evet.” Kapıya doğru omzumun üzerinden baktım. “Uyuyormuş gibi yapıyordum. Bu bir şakaydı.”

İkimiz de bir şey söylemedik. Oturduğum sandalyenin kenarlarına sımsıkı yapışmıştım, yarışa başlamak için ateşlenecek silahın sesini duymayı bekliyormuşum gibi parmak uçlarımdaydım. Tanrım lütfen, lütfen zil çalsın ki evimdeki yatağıma gidebileyim, marketteki bağış kutusuna beş euro atacağım eğer bunu yaparsan. *Lütfen, lütfen, lütfen.*

“Peki, Emma. İstersen çıkabilirsin.”

Bir şey hatırladığımda kapıdaydım.

“Efendim?”

“Evet?” Sandalyesinde dönüp bana doğru baktı.

“Bu aramızda kalabilir mi?”

“O Facebook sayfası herkese açık,” dedi. “Sanırım bunun için artık geç.”

Ancak annem ve babam Facebook kullanmayı bilmiyor, diye düşündüm içimden ve ısrar ettim. “Evet ama başkasına bundan bahsetmenin gereği yok, değil mi?”

“Emma, buna söz veremem. Bunu biliyorsun.”

Babamın o fotoğrafları gördüğünü, yaşadığı şoku ve ardından

tiksintiyi düşündüm. (Bana öğrenerek bakardı.) Bana sırtını dönerdi. Bir daha o fotoğraflar gözünün önüne gelmeden bana asla bakamazdı. (İki yana ayrılmış bacaklar.) (Pembe et.) Beni bir daha asla görmek istemezdi.

Bundan daha iyi olduğunu düşünmüştüm, derdi. Doğru ile yanlış arasındaki farkı bildiğini sanmıştım.

"Lütfen, efendim." Ayaklarının yanına çömeldim. "Anne babama söylemenin ne anlamı olacak ki?"

"Korkarım ki, Emma, o konu benim kararına bağlı değil. Yasadışı bir suistimal söz konusuysa görevim gereği bunu AİS'ye raporlamak zorundayım." Anlamamış gibi görünmüş olmalıydım ki "Atanmış İrtibat Sorumlusu. Okulumuzdaki yetkili Bay Griffin."

Bay Griffin mi? Bay Griffin'e mi söyleyecekti? O fotoğrafları Bay Griffin'e mi gösterecekti?

"Lütfen, efendim, size yalvarıyorum. Her şeyi yaparım ama Bay Griffin'e söyleyemezsiniz ya da ona fotoğrafları gösteremezsiniz." Başım fena hâlde derde girecekti.

"Başka şansım yok." Az önce söylediğini tekrar etti. "Zaten biliyor. Anne ve babanla iletişime geçti bildiğim kadarıyla. Sanırım polisin dahil olması gerekecek, Emma."

Bir an için dehşete düştüğümü unutup neredeyse kahkahayı basacaktım. Lanet olası polisler mi? Polisler ne diye gençlerin sarhoş olup sevişmeleriyle ilgilenecekti ki?

"Geçin bunları, efendim."

"Başka. Şansım. Yok." Her kelimeyi sakın ve açık bir biçimde söyledi. "Bunun tecavüz olması ihtimali söz konusuysa başka şansım yok."

Tecavüz.

Omurgamda bir kırbaç şaklamış gibiydi.

Kelimenin ağırlığı odayı doldurdu, ta ki başka bir şey kalma-

* İngilizcesi Designated Liaison Person olan, İrlanda'da okullarda çocuk güvenliği konusunda atanmış bulunan ve gerekli durumlarda yetkili mercilerle ve kurumla irtibatı ve iletişimi sağlayan kişi. -çn

yana ve tüm soluyabildiğim o kelime (tecavüz) ve tüm işitebildiğim o kelime (tecavüz) ve tüm tadabildiğim o kelime (tecavüz) olana kadar.

“Hayır.” O kelimenin beynimde tekrar, tekrar ve tekrar yankılanmasına, içimde gümbürdemesine engel olabilmek için başımı iki yana salladım. “Siz neden bahsediyorsunuz?”

Ve yere yığıldım. (Duvarlar yıkılıyordu. Paramparça oluyordular.)

“İyi misin? Temiz havaya ihtiyacın var mı? Sana bir bardak su getirmemi ister misin?” Yanıma çömelip sırtımı sıvazladı.

“Siz, siz...” Söyleyeceklerimi unuttum, Rahat Emma sayfasındaki tüm görseller beynimin, ağzımın ve göğsümün içine dolmuşlardı, nefes alacak yer yoktu.

(Pembe et.) (İki yana ayrılmış bacaklar.)

“Böyle şeyler söyleyemezsiniz. Bunu anne babama da söylediniz mi?”

“Neyi söyledim mi, Emma?”

Kelimeyi tekrar edemezdim.

Sandalyesine geri oturup dizlerini kendine doğru çekti; öylesine gençti ki onu bitirme sınavı için burada olan bir öğrenci sanabilirdiniz. “Üzgünüm,” dedi. “Gerçekten üzgünüm. Ama okul protokolünü uygulamak zorundayım. AİS’ye haber verilmek zorunda ve o da sağlık müdürlüğüyle iletişime geçecek. Ve bunun ardından, eğer sağlık müdürlüğü gerekli görürse dediğim gibi polise bildirilecek.” Dudağını ısırды. “Ve Emma, seninle dürüst konuşmalıyım. Bence polislere bildirilmesi gerekecek.”

Daha önce çıkardığımı hiç duymadığım alçak, ağlar gibi bir ses midemin derinliklerinden kopup geldi. Bayan McCarthy *nefes almamı, sakinleşip derin nefes almaya çalışmamı* söyledi ama suratı gözlerimin önünde yok oluyordu. Ebeveynlerim ne diyecekti ve polisler, *polisler*, peki ya Paul, onunla iletişime geçecekler miydi, *bunu* onun yaptığını benim söylediğimi sanacaktı ve ben söylememiştim, ben söylemedim ama bana inanmayacaktı, kimse benim suçum yok dediğimde bana inanmayacaktı, asla öyle oldu...

o kelime... demedim ve babam, Senin iyi bir kız olduğunu sanırdım, diyecekti ve ben bunları istemiyordum, Bayan McCarthy'den nefret ediyordum, ondan öylesine nefret ediyordum ki onun o aptal saç tokasını boğazından aşağı sokmak ve çenesini kapatmak istiyordum; niçin o fotoğrafları görmesi gerekiyordu ki, niçin o kadar sarhoş olmuştum ve niçin Jamie'yle eve gitmemiştim ki? İyi bir arkadaş olup onunla eve gitmeliydim (ve bana Dylan'la olanları anlatmaya çalıştığında ve o kelimeyi kullandığında ya da en azından ima ettiğinde, ben de ona böyle dememesini söylemiştim, O kelime ağzından bir kere çıktı mı geri alamazsın, J, demiştim ona, dikkat etmelisin), şimdi Jamie bana ne diyecekti?

"Hadi, Emma." Bayan McCarthy elini yukarı doğru kaldırıp tekrar indirdi, bir yandan da abartılı derin nefesler alıyordu. "Ha gayret. Derin nefes al, aferin sana, hadi. Nefes al" –ve içine bir nefes çekti– "ve şimdi nefes ver." Ve o da nefesini bıraktı. "Hadi, yapabilirsin. Ha gayret."

Kolunu belime dolayıp beni geri sandalyenin üstüne doğru çekti. Dizlerimin üzerine kapanıp ayak bileklerimin arkasını tuttum.

Geçen sene annemin yumurtalıklarında kansere dönebilecek birkaç hücre bulmuşlardı ve doktorlar erken teşhis edilmiş olmasının ne kadar büyük şans olduğunu söyleyip durmuşlardı. Hemencecik kesip alabilirlerdi, kolay bir ameliyattı; kimse bir şey bilmek zorunda değildi, o kadar basitti. *Erken teşhisin en harika yanı bu*, demişti annem bize akşam yemeğinde, babamın tabağına bir parça kremalı ıspanak koyarken. *Bunu en iyi sen bilirsin, Dymphna*. Ona bağışlamak, kemoterapiye bile ihtiyacı yokken kendi durumunu Dymphna'nınkiyle karşılaştırmaktan vazgeçmesini söylemek istemiştim. (Annemin öldüğünü düşünmüştüm, cenazeye ne giyeceğimi, olayın trajedisinin yaratacağı şöhreti. Sadece ben, babam ve Bryan kalsak hayatın ne kadar daha kolay olacağını.) Dymphna ve Conor bizimle yemek yiyorlardı, Dymphna'nun kel kafası ipek bir eşarpı ile örtülüydü, Conor bana endişeli kaçamak bakışlar atıyordu ve annesi bu denli hastayken hâlâ nasıl

oluyor da benim için endişelenebiliyordu bilmiyordum. *Doktor kontrol altına alabileceklerini ve yayılmadan önce temizleyebileceklerini söyledi. Bir kere diğer organlara yayılmaya başlarsa...* ve annem boğazını keser gibi bir el hareketi yapmıştı. İçinde bulunduğum an tam da öyle hissettiriyordu, yayılan bir kanser gibi ve durdurmak için hiçbir şey yapamıyordum. Üzerinde hiçbir kontrolüm yoktu.

Bayan McCarthy ayağa kalkmama yardımcı oldu, ibadet odasından ayrılırken bir kolu hâlâ belime dolanmış vaziyetteydi. Birkaç basamak çıkıp matematik sınıfımın önünden geçerken ondan destek aldım. Cam bölmeden onları görebiliyordum, ön sıradaki Josephine bir soruya cevap verebilmek için elini deli gibi sallıyordu, diğerleri esnemelerini gizlemeye çalışıyordu. Hepsinden sıkılmışlardı, zamanın akıp gitmesini umuyorlardı, annemin deyimiyle, *hayatlarının akıp gitmesini*. Ve sonra Bayan McCarthy beni koridorda müdürün odasına doğru yönlendirirken gözden kayboldular.

Ve onları gördüm. Ebeveynlerimi.

“Sizi karakolda bekliyor olacaklar,” dediğini duydum Bay Griffin’in Midlands bölgesine ait aksarıyla.

“Ve olaya karışan çocuklar?” diye sordu annem.

“Ah, işte geldi,” dedi Bay Griffin, kürek gibi elleri göbeğindeydi. Babama döndüm, özür dilemek ya da onu rahatlatmak isteyerek, bilemiyordum. Fakat o bana bakmadı. Orada öylece durmuş ayaklarına bakıyordu, omuzları çökmüştü.

“O zaman, evet... Umarım aramızda sorun yoktur çünkü elbette tüm bu olanla benim bir ilgim yok. Peki. Şey, fırsatın olunca beni ara. Tamam. Bay bay.” Telefonu kapattım. Okuldan eve geldiğimden beri Paul O’Brien’in telefonuna bıraktığım beşinci mesajdı bu; Dylan, Fitzzy ve Sean’a bıraktığım mesajların az çok aynıydı. Hiçbirisi yazdığım düzinelerce mesaja cevap vermemişti ve bu durumu düzeltmeliydim, bu durumu acilen düzeltmem gerekiyordu.

Müdürün odasında ilkokul binasına ve onun ötesindeki denize bakan devasa bir pencere vardı. Annem ve ben, Bay Griffin'in karşısında, yıpranmış çam masanın diğer tarafındaki plastik sandalyelerde oturuyorduk, babam arkamızda ayakta duruyor, parmaklarını annemin sandalyesinin arkasına vuruyordu. *Anlamıyorum, dedi babam. Hiç anlamıyorum bunu. Niçin fotoğrafları öylece silemiyorlar?* Bay Griffin içini çekti. *İşler pek bu şekilde yürümüyor, Bay O'Donovan.*

Polis karakolu. (Aklına getirme. Aklına getirme.) Sonrasında eve doğru sessiz geçen araba yolculuğu. Arkada oturdum, parmaklarım penceredeki yansımada tombul ve kısa görünüyorlardı. Manzara çok güzeldi ama şimdi artık o da yanlış geliyordu, sanki *o kelime* cam gibi denize sızmış, onu kan kırmızıya boyamıştı. Babam dikiz aynasından bana bakıyordu, onu ne zaman bunu yaparken yakalasam bakışları yola geri dönüyordu. Annemin vücudu gergindi, öne doğru çökmüştü, parmak eklemleri diz hizasındaki bej rengi eteğini ucundan sımsıkı tutmaktan beyazlaşmıştı; ağzından rasgele kelimeler ve yarım yamalak cümleler çıkıyordu. *Ben... Rızası olmadan... İyi aileler... Ethan'ın kızlarla o şekilde ilgilenmediğini sanmıyordum...* Bunu en az beş kez söylemişti, asla "gey" kelimesini kullanmadan, oysa düşündüğünün bu olduğu açıktı. Genellikle ne kadar iyi giyindiğinden ve ne kadar güzel konuştuğundan bahseder, bana onun bir kız arkadaşı olup olmadığını, spor yapıp yapmadığını ya da "sadece sanatla" mı ilgilendiğini sorardı. Parmaklarının arasında kumaşı dürüp dururken kendi kendine söylenip durdu, ta ki babam onun sesini boğmak için radyoyu açana kadar. Tek sıra hâlinde garaj yolumuzda yürüdük, annem Dymphna O'Callaghan'a gülümseyip, "Havanın bozması ne üzücü. Yine de şikâyet edemeyiz, bunca zaman harikaydı," dedi. Babam ön kapıyı açtığı gibi çalışma odasına gitti. Kapısını kapattı. Annem mutfaka girdi ve kapıyı ardından kapattı.

Ve ben öylece yalnız bırakıldım.

Kapımın çaldığını duydum, sonra da annemin sesini: "Bir ziyaretçinin var." Kapıyı hızla açtım. Maggie miydi? Ali? Hatta belki

Sean Casey bana tüm bu olanların bir yanlış anlaşılma olduğunu söylemeye gelmişti?

Ah.

“Selam.” Conor hâlâ okul forması içindeydi, beyaz gömleğinin üstteki açık üç düğmesinden boynundaki kıpkırmızı kızarıklık görülüyordu. Gergin olduğunda hep böyle kızarır, kız kardeşinin Barbielerinin saçlarını kesenin biz olmadığımızı söylediğimizde ya da annemin yaşlılar evi için yaptığı ıslak keki son dilimine kadar yediğimizde ya da komşularımıza telefon şakası yapmak için onları aradığımızda foyamızı meydana çıkarırdı.

Yatağa geri yürüdüm, aynada kendimi fark edince irkildim. Saçlarım darmadağın bir atkuyruğuydu, suratım ağlamaktan ve güneş yanığından hâlâ kıpkırmızıydı, Bryan’ın odasından aldığım, üstüme büyük gelen UL kapüşonlusu pek de göz kamaştırıcı değildi.

“Berbat hâldeyim.”

Tüm bu olanlardan önce, bana güzel olduğumu söylediği zamanlarda yaptığının aksine, hiçbir şey demedi. Erkekler hep bana güzel olduğumu söylerdi, gözleri bedenimde aç kurtlar gibi, bayraklarını saplayacağı bir yer ararmış gibi gezinirdi. Conor bana ne zaman bunu söylese hep gözlerimin içine bakardı, sanki bir çeşit yemin edermiş gibi.

“Dün gelmek istedim,” dedi. “Facebook sayfasını görür görmez ama bunu isteyip istemeyeceğinden emin değildim.”

“Sayfayı gördün mü?”

Biz küçükken Conor’la ben birlikte banyo yapardık ve onun çocuk vücudunu en az kendiminki kadar iyi tanırdım. Sonra bunun için fazla büyümüş, fazla yetişkin olmuştuk.

(Beni çıplak görmüştü.)

İkimiz de bir şey söylemedik. İkimiz de o sayfayı herkesin gördüğünü biliyorduk. Tanıdığım herkesi düşündüm ve Ballina-toom’daki herkesi, onların Facebook’taki arkadaşlarını, arkadaşlarının arkadaşlarının bana bakıp (pembe et)-(iki yana ayrılmış bacaklar) tüm o yorumları okuduklarını ve bana

kaşar, sürtük, orospu dediklerini. Yatağın kenarına oturup parmağım la yatak örtüsünün desenlerini takip ettim. Yaruma oturdu.

“İyi misin?”

“Sence?” Sesimin olabildiğince sakın çıkması için çabaladım ama titredi, yine vücudumun bir başka parçası bana ihanet ediyordu.

“Ne diyeceğimi bilemiyorum.”

“Büyütecek bir şey yok.”

“Polis dahil olmadı mı?”

“Sen bunu nereden biliyorsun?” Nefes alıp verişimin hızlandığını hissedebiliyordum. “Kim söyledi sana bunu?” Cevap vermedi. “Sana kim söyledi, Conor?”

“Fitzzy aradı.” Conor biraz daha gevşetmek için gömleğinin yakasını çekti. “Komiser muavini Sutton birkaç gün içinde sorgulanması için karakola çağrılacağını haber vermek için aramış onu.”

“Bunu yapmalarına izin verilmediğini sanıyordum.”

“Yani, işte bilirsin. Dr. Fitzpatrick’le arkadaşlar...” Dudağını ısırdı. “Onun suratına kapattım, Emmie. Ona, onunla bir daha asla konuşmak istemediğimi söyledim, sana yaptıklarından sonra...”

“Fitzzy bir şey yapmadı aslında. Sadece oradaydı.”

“Tanrı aşkına, Emma, fotoğrafları gördüm. Sana neler yaptıklarını biliyorum.”

Ve artık olanları durdurmanın hiçbir yolu olmadığını anladım. Artık bunu durduramazdım.

Bunu bilmenin içimi parçalayan acısıyla öne doğru eğildim, tek farkında olduğum şey göğsümde biriken hıçkırıklar, gözlerimin arkasındaki yakıcı basınçtı ve ileri geri sallanıyordum. Dipsiz bir keder. Bir karadelik. Boşluk. Düşüyordum, düşüyordum, düşüyordum.

Yavaşça bedenime, odama geri döndüm; mumlarımdan yükselen vanilya ve hindistancevizi kokusunu alabiliyordum, bir de sabun ile elma şampuanı kokusu alıyordum (ben elma şampuanı

kullanmazdım ki?) ve sonra Conor'ın orada benimle olduğunu hatırladım, hâlâ yarımdaydı, elleri belimi sıvazlıyordu, başı benimkine doğru eğilmişti, dudakları kafamın arkasında, saçlarıma doğru fısıldıyordu, *geçti, geçti, geçti*.

"Özür dilerim." Dik oturup ondan öteye döndüm ki berbat olmuş suratımı görmesin. Saçımın arkasını okşamaya devam etti ve yeniden dört yaşındaydım, babam bana sımsıkı sarılmış, *benim onun küçük prensesi olduğumu, küçük kızı olduğumu* söylüyordu ve beni sonsuza dek seveceğini.

"Geçti," dedi Conor tekrar, beni kendine doğru çekerek. "Ben buradayım. Sana bakacağım." Kendimi ona bıraktım, yüzümü göğsüne gömdüm; eskimiş yün okul kazağı tenime sürtüyordu. O, benim başıma yasladığı dudaklarıyla şşş, şşş diye mırıldarken onun kalp atışlarını dinledim; düzenli ve sakin. Bana karşı çok iyiydi. Bana karşı her zaman çok iyiydi ve buna karşılık benden asla bir şey görmemişti. (*Sana iyi bir kız olacağın konusunda güvenebiliriz sanmıştık, Emma. Seni bundan daha iyi yetiştirdiğimizi sanıyorduk.*) Babamın surati gözümün önüne geldi, bana bakış şeklinden ötürü paramparça oldum ve bunu düşünemezdim, bunu düşünmeye dayanamıyordum. Conor'ın sırtındaki sağ elimi oynatıp beline koydum, diğer elim de dizine indi, parmak uçlarımla iç bacağından yukarı doğru küçük daireler çizmeye başladım. Vücudu bir anda kaskatı oldu ve benden uzaklaştı.

"Sorun ne?"

"Gitsem iyi olacak," dedi dosdoğru karşıya bakarak.

Başımı omzuna yaslayıp hıçkırığımı bastırdım. "Ağlama, Emmie," dedi ve kolunu yeniden bana doladı. Rahatladığını hissettim ve dudaklarım adım adım boynuna yaklaşacak şekilde hareket ettim. İstemsiz bir inilti çıkardı. Bunu yapabiliirdim. Bunu yapabileceğimi biliyordum. Yıllardır beklediği şeyi ona vermeye hazır bir şekilde gözlerimi teninde kırıştıtarak öpücükler konurdum ve dudaklarına doğru indim. Parmaklarım uyluğunda yukarı çıktı. Bileğimi yakalayıp uzaklaştırdı ve ayağa kalkarak toparlanmak için arkasını döndü.

“Conor” –ona doğru uzandım– “gerilmene sebep yok.” Okul pantolonunun düğmesini açtım. Eğer içime girerse her şeyi unutmamı sağlayabileceğini, beni temizleyebileceğini biliyordum. O çok iyiydi ve beni iyileştirebilirdi. Beni durdurmak için iki elimi de tuttu.

“Utangaç olmaya gerek yok.” Başım la sertleşen aletini işaret ettim. “Senin de istediğ in oldukça açık.” Kızardı. “Ne var?” dedim. “Birin in geleceğ inden m i korkuyorsun? Kapıyı kilitleyebilirim.”

Benimle göz göze gelebilmek için yere çömeldi. “Emma. Buna gerek yok.”

“Biliyorum,” dedim. “Ama istiyorum. Benimle olmak istemiyor musun?”

Elbette benimle olmak istiyordu. *İstemeliydi.*

Ellerini omuzlarıma koyarak beni nazikçe kendinden uzaklaştırdı.

“Senin neyin var be?” Kelimeleri tükürür gibi çıkarmıştım ağzımdan.

“Ben sadece...” Çekinerek gözlerimin içine bakmadan önce yere baktı. “Bunu yapmak zorundaymışsın gibi hissetmeni istemiyorum.”

“Bunu yapmak ‘zorundaymış’ gibi hissetmiyorum, Conor. Bunu yapmak istiyorum. Senin de bunu istediğ ini düşünmüştüm.”

“Ben sadece... ben sadece...”

“Ben sadece... ben sadece...” diye onunla dalga geçtim ama tepki vermedi.

“Ben sadece sana yardım etmek istiyorum. Seni korumak istiyorum, Emma.”

Ve suratıma düşen bir tutam saç ı geriye doğru itti. Bana bu şekilde baktığını daha önce hiç görmemişim. Bu acımaydı. Benim için üzü lüyordu. (Buna dayanamazdım.)

“Git sadece,” dedim.

“Emma...”

“Kahretsin, beni yalnız bırak, olur mu?”

Ve öyle yaptı.

Ve ben onun gidişini izledim.

BU SENE

Perşembe

Uyanıktım. Ve sonra hatırladım.

Uyanıktım ve ânında uyanmamış olmayı diledim.

(Hayatları altüst eden.)

(Onların hayatlarını altüst etmiştim.)

Suçluluk duygusu kendisini tenime işliyordu. Ona bulanmış-
tım.

Sabah, perdelerin altından beni avlamak için geliyormuşçası-
na içeri sızıyordu. Gün ışığı bile farklıydı sanki artık. Daha griy-
di, beni boğmak isteyen gölgelerin şeklini alıyordu.

Susamıştım. Dilimi kireç gibi bir kalıntı kaplamıştı. Odada
etrafıma bakındım, aynaya, masaya ve pencerelere. Sivri yerleri
ve sert köşeleri görebiliyordum, kendimi kesebileceğim parçaları.

Komodininin üzerinde eski model bir radyolu çalar saat var-
dı, annemin iPhone’um yerine verdiği ucuz plastik bir kutu. iP-
hone’umu kullanmamam gerekiyordu. Dizüstü bilgisayarımı da
artık odamda tutmamalıydım.

x x x

08:51

On saat ve on beş dakika uyumuştum.

Bu uzun bir süreydi. (Yeterince uzun değildi.)

Bol sabahlığa sarındım. Çalışma masasının sandalyesine oturdum, bir, iki, üç kere etrafımda döndüm. Çocukken gözlerimi kappar, babamın küresini bu şekilde döndürür, elimi üzerine koyar, küreyi durdururdum. Parmağım neredeyse müstakbel kocamın, gelecekteki evimin ve hayatımın orada olacağı konusunda ısrar ederdim. O zamanlar çok emindim. O kadar kolay olacağından çok emindim.

Sandalye durdu. Önce aynanın kenarlarına konsantre oldum, sökülen Polaroid fotoğrafların, kartpostalların, konser biletlerinin ardında bıraktıkları kalıntılara. Bakışlarımı yavaşça aynanın ortasına doğru kaydırdım ta ki o kızı görene kadar. Artık suratı daha toparlaktı, gözleri kâğıt hamurundan yapılma bir ayın yüzeyine yapıştırılmış mavi cam parçaları gibiydi.

Makyaj masasının üzerinden saç fırçasını aldım, saçımdaki düğümleri açmaya çalışırken gözlerim yaşardı (*saçlarını en son ne zaman fırçaladın, Emma?*) ve bir an için saçımda kusmuk parçalarını gördüğümü sandım, kusmukla kaplandığımı; *çok iğrenç, yani, Sean her yanına kusmuştu, o fotoğrafı gördünüz mü?*

İleri atılıp baktım.

Ama hiçbir şey yoktu.

08:57

Bu, kahvaltı için normal bir vakitti.

Merdivenin başında durup aşağıya baktım. Eğer düşersem... (Boyun kırılması? Beyin sarsıntısı?) İnsanlar merdivenlerden her zaman düşerlerdi.

Bir. İki. Üç.

Ayağım aşağıdaki yuvarlak paspasa değene kadar basamakların her birini saydım. Bu paspas yeniydi. En alt basamağa oturup ayak parmaklarımı zümrüt yeşili kumaşa gömdüm. Annem

eski paspastaki kusmuğu asla temizleyememişti. Bu, eskisi kadar güzel değildi. Sanırım daha ucuzdu.

Merkez Dublin aksanlı bir adamın, "Ah, işte, bu kadar basit, Ned," dediğini duydum mutfaktan. "Ben yargılayıcı biri değilim, hiç değilim. Ama eğer bu kız, o oğlanla birlikte yataktaydıysa ne bekliyordu ki?"

"Tecavüze uğramayı beklediğini sanmıyorum, Davey," diye çıkıştı genzinden konuşan birisi. Havalı. Dublin 4 bölgesinden. "Gerçi görünen o ki seninki popüler bir düşünce gibi duruyor. Sen de onunla aynı fikirdesin, değil mi Eileen?"

"Aynen öyle," dedi daha yaşlıca bir kadın. Devam etmeden önce, sigara içen birinin gireceği türden bir öksürük krizine girdi. "Cumartesi akşamları şehirde yarı çıplak dolaşan kızları görüyoruz, size diyeyim..."

"Öyle yapıyorlar..." diye araya girdi Davey ama kadın onu dinlemeden devam etti.

"Etekleri popolarına kadar ıkmiş ve üstlerindeki göbek deliklerine kadar açık; hepsi çok fazla içki içiyor, sokaklarda düşüp duruyorlar, resmen saldırılmak için davetiye çıkartıyorlar ve sonra başlarına bu geldiğinde de ağlayıp duruyorlar. Diğer adamının da dediği gibi, ne bekliyorlar ki?"

"Hımm," dedi sunucu. "Peki, saatlerimiz sabah 9 haberleri vaktini gösteriyor ama bizden ayrılmayın çünkü burada İrlanda FM'de haberlerin ardından Ballinatoon Olayı'nı konuşmaya devam edeceğiz."

Ned O'Dwyer Show'un tiz jenerik müziği çalmaya başlayınca ayağa kalktım. Ned O'Dwyer, kendini masumları savunmaya adanmış kişi. "Bu konuda konuşmamız çok önemli," dedi dinleyicilerine. "Bu konuyu ulusal düzeyde tartişmalıyız."

Keşke bu ulusal düzeyde tartişılması gereken konuyu başka bir kız açmış olsaydı.

Ned O'Dwyer'daki düzenli konu bendim. Adımı kullanamıyorlardı, bu nedenle bana Ballinatoonlu Kız diyorlardı. Yasal sebeplerle onların da isimlerini kullanamıyorlardı ama onların kim

olduğunu herkes biliyordu. Bu yüzden hayatları altüst olmuştu. Onların hayatlarını altüst etmişim.

Ballinatoonlu Kız. Hikâyesi, artık ona ait olmayana dek tekrar tekrar anlatılmıştı.

İddia etti. Talep etti. Söyledi.

Benim söyleyecek bir şeyim yoktu ama onlar yine de duymak istediler. Jezebel'den, xofane'den, *Guardian*'dan, *New York Times*'dan gazeteciler. Herkes hikâyemi anlatmamı istedi.

Benim bir hikâyem yoktu.

"Ballinatoon Olayı" ilk olarak *Ned O'Dwyer Show* sebebiyle ulusal, sonra da uluslararası haberlere çıkmıştı, binlerce insan benim hakkımda tweet atmıştı. #BallinatoonluKızAİnanıyorum

Bunun sanırım beni rahatlatması gerekiyordu.

"Aileye yakın" bir kaynak, programı yapımcılara bilgi vermek için aramıştı. (Kim? diye sorup durmuştu babam. Onlara tüm bu bilgiyi kim veriyordu? Ve içimize kapandık. Komşularla daha az konuşur olduk. İhanet edeni bulmak için herkesi yakından izledik.) Kaynak gizli kalmayı talep etmişti. "Burası küçük bir kasaba, herkes herkesi tanır," demişlerdi. "Kimse başkasını üzmemek istemez."

İnsanlar bunu hak ettiğimi söylemek için telefon ettiler. Kaşındığımı söylediler.

Benim hakkımda söyledikleri şeyleri duyduğumda ilk öncele-ri üzüldüm. Başlarda çok ağladım.

Muhtemelen dinlememeliydim. Fakat kimse bana hiçbir şey anlatmıyordu. Birkaç parçası eksik bir yapbozu bitirmeye çalışıyor gibiydim.

Mutfakta annem tezgâhın üzerine doğru eğilip radyoya doğru uzanmış, kırılmış anteniyle oynuyordu. Duygusuz bir kadın sesi, "İyi sabahlar. İşte günün haber başlıkları. Ballinatoon Olayı'nın üzerinden bir yıl geçti ve..."

Öksürdüm ve annem elini güm diye radyoya vurarak onu kapattı. Dinlemiyormuş gibi yapıyordu. Ben de duymamış gibi yaptım.

"Aşağı indiğini duymadım."

Annemin suratı kızarmıştı, gözleri şişip derisinin kırışıklıkları içinde kaybolmuştu. Rengi soluk görünüyordu, solgundu, yüz hatları belirsizdi. Arkasında dolaba dayanmış takvimi görebiliyordum, saksının içinde oturan bir Fransız buldoğunun resmi. Yıldönümü giderek yaklaşıyordu. İşaretlemek istiyordum, o tarihin üzerine koskocaman siyah bir çarpı atmak. Fakat hangi günü seçeceğimi tam olarak asla bilemiyordum. “İddia edilen saldırı pazar günü sabahın erken saatlerinde gerçekleşti,” demişti gazeteler, gerçi durup düşündüğümde, neler olduğunu hayal etmeye kendimi zorladığımda (neler olmuş olabileceğini – hatırlayamıyordum, hatırlayamıyordum, hatırlayamıyordum) hep cumartesi gecesi gibi düşünüyordum. Bir şeyi hatırlayamadığınız zaman (ve ben hatırlayamıyordum, hatırlayamadığımı onlara defalarca söylemişim) sanki hiç olmamış gibi oluyordu.

Fakat bu olmuştu. Bunu artık biliyordum.

“Okula geç kalıyorsun.” Annem sabahlığının kuşağını sıkılaştırdı; beyaz kuşak sararmaya başlamış, sabahlığın yakası çay lekeli olmuştu.

“Gitmiyorum.”

“Ama dün gece, bugün gideceğine söz vermiştin, Emma. Sınavların sadece bir ay sonra.”

“Belki yarın.”

Bu hep oynadığımız bir oyundu. Ben okula dönebilirmişim gibi yapıyordum. O da bana inanıyormuş gibi. Her ikimiz de haziran ayı geldiğinde bitirme sınavında oturuyor olacaktım gibi yapıyorduk. Artık rol yapmakta iyiydik.

Yemek masasına oturdum, bir kâseye müsli ardından da süt doldururken elimin titremesinin dinmesini diledim. Süt kahvaltılık gevreğin üzerine büyük kütleler hâlinde döküldü. Gözlerimi dikip baktım. Ayağa kalkmalıydım. Gevreği çöpe atmalı, kâseyi yıkamalıydım. Bu hareketlerin hepsini kafamın içinde geçirdim, bedenimin kolaymışçasına hareket edişini izledim.

“Süt...” Devam edemedim, sesim kesildi. Biraz su içtim. “Bozulmuş.”

“Kahretsin,” dedi annem. Kutuyu elimden aldı, kokladı ve suratını ekşitti. “Babana bundan bahsetme.” Berbat şeyi lavaboya attı, dolabı takırtıyla açıp bana yeni bir kâse ve bir kap da doğal yoğurt uzattı. “Gidip alışveriş yapma fırsatı bulana kadar bununla idare etmen gerekecek.”

Yeniden başladım. Bu bir süreçti ve her adım dikkatle ele alınmalıydı. Müsli kâseye. Yoğurt. Karıştır. Şu âna odaklanıyordum. Terapist buna farkındalık diyordu.

Eğer doğru yaparsam, eğer bu işlemin her adımını doğru gerçekleştirirsem belki de bugün iyi bir gün olurdu.

“Babam nerede?”

Annem bana arkasını döndü. Birkaç parça bulaşığı sudan geçirip makineye yerleştirdi.

“Babam nerede?” diye tekrar ettim, kendimi bir kaşık gevrek almaya zorlarken. Tutkal ve mukavva gibi tadı vardı ama yuttum. *Enerjini artırman lazım*, demişti doktor. Ve açlık, ölüm için uzun ve yavaş bir yoldu.

“İşe erken gitmesi gerekti,” dedi annem. Dolabın kapağını açıp en üstteki rafa yetiştirmek için parmaklarının ucuna yükseldi. “Ofiste sorunlar varmış.”

“Aa.”

Verandanın kapısından dışarı diktim bakışlarımı. Helen O’Shea, Ollie’yle Elliot’ı arabaya götürüyordu. Her ikisi de okul üniformasının üzerine yağmurluk giymiş, su birikintilerine atlıyor ve öylesine yüksek sesle keyif çığlıkları atıyorlardı ki onları kapalı camdan bile duyabiliyordum.

Onları yemek istedim. Onların masumiyetiyle beslenip şişmanlamak istedim.

Bu senin suçun değil, demişti terapist ama yanılıyordu.

“Babam telefonumu bıraktı mı?”

“Bunu konuştuğumuzu sanıyordum.”

“Snapchat’imi sildim. Numaramı da değiştirdim.” Sesim yükseldi. “Daha ne istiyorsun?”

Numaramı değiştirmek istememiştim. Çocuklardan birinin

fikrini değiştirip özür dilemek isteyeceğinden endişe etmiştim, belki suçunu itiraf etmeye karar verecekti ve tüm bunlarla uğraşmak zorunda kalmayacaktım, insanlar benim ilgi arayan bir orospu olmadığını anlayacaklardı, bunun benim suçum olmadığını anlayacaklardı.

(Kevin Brennan tweet atmıştı: *Pekâlâ, kızlar sarhoş olup kaşar-laşıyor, sonra da ertesi gün tecavüz diye ağlıyorlar. 136 kez beğenil-mişti.*)

“Ama telefon seni sadece üzüyor, Emma ve...”

“Bugün telefonumu istiyorum.”

“İyi,” dedi annem. “Kahvaltından sonra veririm.” Bir başka bardağı musluk suyuyla doldurup masaya getirdi ve önüme koydu. Avucunu uzattı; yeşil ve krem rengi çizgili bir hap ile yuvarlak küçük beyaz bir tanesi. Deniz kabuğu içindeki inciler gibiydiler, küçük ve kıymetli. Değerli. Onları ağzıma atıp suyla yuttum.

Elimdeki bardak titreyen elimden neredeyse düşecekken, “Hâlâ mı?” diye sordu. “Belki de Jimmy’ye tekrar gitmeli ve dozajı ayarlamasını istemelisin.”

“Dr. Manning.”

“Ne?”

“O artık Dr. Manning. Jimmy dedin.”

“Öyle mi yaptım?”

Sağ omzumu sıktı, rahatlatmak için yapılmış bir harekete göre biraz fazla sertti.

“Dilin?”

Dilimi dışarı çıkardım. Ona iyileşmeye niyetli olduğumu göstermem gerekiyordu, yeniden bir aptallık yapmayacağımı.

“Aferin sana.”

Mutfak çok sessizdi, komşulardan yükselen sesler hepsi işle-rine ve okullarına gidince kesilmişti. Onların hayatları normalde olduğu gibi devam ediyordu. Belki de anneme radyoyu yeniden açmasını söylemeliydim. Burada oturup o yabancıların bize neredede yanlış yaptığımızı söylemesini dinlerdik.

–Bilmesi gerekirdi.

–Kaşınmıştı.

–Ne beklemişti ki?

–... uğramamayı mı?

Uğramamak. O kelimeye uğramamak.

Sabahı oluşturan ritimleri dinledim; annemin kahvesinden aldığı minik yudumlar, porselen kâseye vuran kaşığın çıkardığı tıngırtı, cama vuran yağmurun patırtısı.

“Bu hava,” dedi annem camdan dışarı bakarak. “Tanrım, hatırlıyor musun?..”

Bir anda lafını yarıda bıraktı. *Geçen sene bu zamanları hatırlıyor musun?* demek üzereydi.

Geçen sene bu zamanlar hava güneşliydi. Geçen sene bu zamanlar bir sıcak hava dalgasının ortasındaydık, havanın bozmasını bekliyorduk.

“N’oluyor? Hay...” Havayı kokladığında alnı kırıştı. Sandalyesini geri itip hızla fırına koştu, fırının kapağını açtı ve yükselen siyah duman bulutunu savuşturdu.

“Muffinlerim,” diye ağlandı tepsiyi kurtarıp ocağın üstüne çarparken.

Annemin peşinden tezgâh tarafına gittim, yan yana durup fırın tepsisine diktik gözlerimizi.

“Çok da kötü değiller,” dedim. “Sadece kenarları yanmış, sorun yok.”

Ve zaten bir önemi yok, demek istedim ona.

“Pazara gidecek misin yine de?” dedim. “Cidden mi?”

“Evet.”

“Ama...”

“Benimle gelecek misin?” diye sordu kararmış parçaları temizlerken.

“Hayır.”

Kelime ağzımdan otomatik olarak çıkmıştı. *Hayır. Hayır. Hayır.* Bugünlerde tek söylediğim buydu. Bu kelimeyi söyleyemediğim zamanı telafi ediyormuş gibiydim. Bana bunu söyleme şansı verilmediği zamanı.

Hayır.

Annem, yumruk yaptığı elleri belinde bana döndü. "İki haftadır dışarı çıkmadın, Emma."

"Terapiye gittim."

"Onun dışında yanı."

Bir yıl oldu, Emma. Hayatına devam etmenin vakti geldi, Emma. Artık hepsini geride bırakmanın en iyisi olduğunu sen de düşünmüyormusun, Emma?

"Dışarı çıkmak sana iyi gelir, tatlım."

Bu evden tek başıma yedi hafta önce çıkmıştım. Annem bana arabasını ödünç vermiş, şehir merkezindeki marketten onun için bir şeyler almamı istemişti. Londis'te kasadaki kızla iletişimimiz tuhaftı, ikimiz de nasıl davranacağımızı bilememiştik. Sanki rolümü oynuyormuşum gibi hissetmişim, sanki her an gözyaşlarına boğulmalıyım, sanki gülümser ya da kahkaha atarsam bu aleyhimde kullanılabilirmiş gibi. Oğlanlar sorgulama için ilk kez alındıkları esnada, Bryan'la birlikte SüngerBob'un tekrarlarını seyretmekle ilgili bir tweet atmıştım. *Bi' dakika*, diye yanıt yazmıştı Sarah Swallows. "Tecavüze uğradığını" söylüyorsun ve sonra da keyifli saçmalıklarla ilgili tweet mi atıyorsun? #Anlamveremiyorum #Aptalsürtük (On dört kez paylaşılmıştı. Paul O'Brien da paylaşmıştı. Dylan Walsh da.)

Para üstümü verirken kıza teşekkür etmişim. Ardından Londis'ten çıkarken Paul ve iki arkadaşının iddia bayiinden ceplerine kuponlarını sokarak çıktıklarını görmüştüm. Dükkâna geri fırlamıştım ama beni görmüştü ve onu gördüğümün de farkındaydı. Arkadaşlarından birini dürtmüştü, beni fark edince çocuğun suratı kararmıştı. Kelimeyi söylerken dudaklarını okuyabiliyordum. *Kaşar*.

Artık dudak okuyabildiğim belli başlı kelimeler vardı. Onları çok iyi biliyordum.

Arkadaşları karşıdan karşıya geçerken Paul yerinde kalmış, yemek siparişini seslenerek onlara iletmişti. Onun benden uzak durması gerekiyordu. *Eğer onlardan herhangi birisi seni rahatsız etmeye,*

gözünü korkutmaya ya da tartaklamaya kalkışırsa, demişti Komiser Muavini Sutton sıkılmış bir ses tonuyla, hemen karakolu ara. Kafamın içinde bir ses yürümeye başlamam için bağınyordu, oradan olabildiğince çabuk uzaklaşmam için fakat hareket edememiştim. (Bedenim artık bana ait değildi.) "Ayyy," demişti arkadaşlarından biri bana sertçe çarptığında. Parmaklarım istemsizce gevşemiş ve elimdeki plastik torba yere düşmüştü, içindeki şişe betona vurduğunda bir şangırtı duyulmuştu. "Dikkat et, Timmy, muhtemelen senin de ona tecavüz ettiğini söyler," demişti diğer çocuk ve nefes alıp verişimin umutsuz bir hırıltıya dönüştüğünü hissetmiştim.

Ölmüyorsun, demişti terapist, ya da kalp krizi geçirmiyorsun. Bunlar sadece panik ataklar. Oldukça yaygındır. Onlarla başa çıkmayı öğrenmen gerekiyor, nefes alıp verişini atağı bastırarak kadar sakinleştirmeyi.

Ölebilmişim gibi hissettiriyordu. (Keşke, keşke, keşke.)

İkisi yanımdan geçip dükkâna girmiş, kızarmış tavuklu sandviç ve baharatlı elma dilimi patates sipariş edip ödeme yaparken kasadaki kızla flört etmişlerdi. Paul, Molly's Bar'ın camına yaslanmış sigara içiyor, dumanını halkalar hâlinde üflüyordu, bu esnada bakışlarını benden bir an bile ayırmamıştı. Kilo almıştı ama bu görebildiğim tek farktı. Orada durup beni, hayatını mahveden kızı izlemiş ve arkadaşlarının geri dönmesini beklemişti. Üçü Main Caddesi'nden yukarı doğru yürümeye başladığında o arkasını dönüp geri geri yürümüş ve bana gülümsemişti. Sanki o çoktan kazanmıştı ve bunu ikimiz de biliyorduk.

"Şarap nerede?" diye sormuştu annem eve döndüğümde. "Sana indirimden bir şişe Shiraz almanı söylemiştim."

*Ona anlatmak istemişim. Ama yapamamıştım. Ne oldu? diye sorardı. Sen ne dedin? Umarım tepki göstermedin, umarım vakur kaldın, umarım ona üzgün olduğunu belli etmedin. Umarım bundan keyif almasına izin vermedin. Sonra bir annenin nasıl davranması gerektiğini, terapistin ona nasıl davranması gerektiğini söylediğini, kendini hatırlardı. Kollarını bana dolar, başımı beni teselli etmesi gereken anlamsız, nazik kelimelerle okşardı ve ben de ona, *Bunu**

istemediğime inanıyor musun, bunun benim suçum olmadığına inanıyor musun? diye sormak isterdim. Fakat ona bunu soramazdım. Cevabını duymaktan korkuyordum. Bu nedenle yalan söylemiştim. “Unuttum,” demiştim. “Üzgünüm. Şarabı almayı unuttum.”

“Hayır,” dedim tekrar, sert bir biçimde. “Dışarı çıkmıyorum.”

Geçtiğimiz sene içinde dünyam giderek küçülmüş, evimizin içine sigacak hâle gelmişti.

Annem dudaklarını sıktı. “Pekâlâ ya benimle pazara gelirsin ya da okula gidersin. Hangisini tercih edersin?”

“Daha yakına gidemez miyiz?” dedim anneme yaya geçidindeki tüvit etekli yaşlı kadının karşıya geçmesini beklerken katedralin otoparkını işaret ettiğinde.

“Bugün pazar var,” diye cevap verdi annem. Boş bir park yerine girdi ve kontağı kapattı. “Başka hiçbir yerde park yeri bulamayız. Bütün şehir merkezi hıncahınç doludur.”

Yolculuk sessizdi, annem radyoyu açmaya cesaret edemiyordu. “İddia edildiğine göre... Talep etti... Ballinatoomlu Kız tüm dünyada manşetlerde yer aldı... Twitter’da trend oldu...” İki hafta önce annemin babama, arka planda ütünün saldığı buharın tıslamasının üzerinden, Özellikle bu davayla ilgili niçin bu kadar çok yaygara koptuğunu anlayamıyorum, dediğine kulak misafiri olmuş-tum. Konuşmalarını duyabilmek için televizyonu sessize almış-tım. İnsanlar sürekli ... uğrar. Bu tip şeyler hep olur. Babam cevap vermemişti. Üst kata çıkmış, Hannah’ın bu tip şeylerle tecrübesi olduğu için önerdiği bir kadın olan terapistimin almamda ısrarcı olduğu günlüğü açmış ve bir liste yapmış-tım.

İnsanların Ballinatoom Olayı’yla ilgilenme sebepleri:

1. Dört erkek, bir kız.
2. Günümüzde sosyal medyanın gençler üzerindeki etkileri

3. Gizliliğin değerini gençler ne zaman öğrenecekler?
4. Ballinatoon Olayı'nın fotoğrafları delil olarak sunulmalı mı?
5. İrlanda kültürünün Amerikanlaşması.
6. "Sporcu" kültürü, tecavüz kültürüne canak mı tutuyor?
7. "Tecavüz" kültürü diye bir şey var mı?
8. Üç tecavüz vakasından biri kurban alkollüyken gerçekleşiyor.
9. Rıza hakkında konuşmalıyız.

Bunlar sadece gazetelerde yer alan makalelerden başlıklardı. O kadar çoklardı ki. Ne zaman tekrar okumak istesem hızlıca bulabilmek için onları dizüstü bilgisayarında sık kullanılanlara eklemiştim. Terapistim bunun kötü bir fikir olduğunu düşünmüştü.

"Bana bir resim çizmeni istiyorum," dedi son seansımızda; ikimiz, Ballinatoon'dan yirmi beş kilometre kadar uzaklıktaki Kilgavan'da bir süpermarketin üst katındaki kutu gibi bir odaya tıklırmıştık. Duvarlar canlı bir sarıya boyanmıştı, iki mavi koltuk birbirine fazla yakın duruyordu, benim koltuğumun ayağının dibinde bir kutu mendil vardı. Duvarlarda çerçevelenmiş posterler asılıydı, zirveleri karla kaplanmış dağların ve sahillerde koşan atların resimlerinin üzerlerine "Asla vazgeçme!" ya da "Yaralarının seni olmadığın birisine dönüştürmelerine izin verme" gibisinden ilham verici sözler büyük harflerle yazılmıştı. Babamın ilk ve tek aile seansımızda yakından bakmayı talep ettiği birkaç da sertifikası asılıydı. Onları bir kere gördükten sonra tatmin olmuştu. Bu kadın uygundu. Beni düzeltebilirdi. Bizi baş başa bırakabilirdi. "Bana bedenle ilişkide olduğun bir resim çiz," demiş ve boş bir kâğıtla birkaç boya kalemi vermişti. "Bunlara neden sahipsiniz ki?" diye sormuştum. "Daha genç danışanlarım için." Gözlüğünü burnunun üzerine itmişti. "Oyun terapisi üzerine de eğitimim var." O daha genç danışanların niçin geldikleri merak etmiştim. Zorbalığa mı maruz kalıyorlardı? Ebeveynleri mi ölmüştü? Cin-

sel istimara mı uğruyorlardı? Terapiyi faydalı buluyorlar mıydı? Terapi onlardan birini iyileştirmiş miydi? Terapist kâğıdı işaret ederek genzini temizlemişti, ben de çizime başlamıştım. Bütün bunların suçlusu bedeni çizmiştim. (Silmek istedim. Silip yok etmek istedim.) “Ve sen neredesin?” diye sormuştu terapist. “Sen neredesin, Emma?” Sayfanın diğer ucuna, mümkün olduğunca uzağa küçük bir nokta çizmiştim ve terapist başını iki yana sallamıştı. Bedenimle yeniden iletişim kurmanın, ânda olmanın, bağlı hissetmenin öneminden bahsetmişti. Yoga, akupunktur ve masaj tavsiye etmişti. Düşüneceğimi söylemiştim.

Bu da başka bir yalandı. Ona birçok yalan söyledim. *(Bu ancak birbirimize karşı tamamen dürüst olursak işe yarar, Emma.)*

“Bedenimde olmak” istemiordum. Gölge gibiydim, insanların Emma dediği şeye hâlâ bağlıydım, onu nereye gitmek isterse takip ediyordum ama o bedenin sahip olduğu *şeyler* olmadan çok daha hafiftim artık, hatıralar, üzerine çektiği dikkat. Daha az önemli hissediyordum.

“Aa, Peder Michael, nasılsınız?” Annem arabanın bagajından içleri kekler, çörekler, muffinler ve ekmeklerle dolu iki büyük Tupperware kabı çıkarırken en kibar telefon konuşması sesini kullandı. “Berbat bir gün, değil mi?”

Rahip kutsal eşyaların tutulduğu odanın kapısını kapattı. Ufak tefek, tertipli bir adamdı, kel kafasının üzerine doğru üç ince tel yağlı saç taranmıştı, yanaklarında ve alnında yaşını belli eden pul pul döküntüler vardı. Gökyüzüne baktı. “Sadece biraz hafif bir yağmur, Nora. Tanrı’ya şükür.”

“Evet, haklısınız.” Annem ağır Tupperware kabı bagaja geri yerleştirerek ona katıldı. “Bir muffin ister misiniz? Fırından yeni çıktılar.”

“İstemem, Nora.” Bana doğru baktı ve ne düşündüğünü biliyordum, fotoğrafları görmüştü. Pembe et. İki yana ayrılmış bacaklar. (İyi bir kız olduğunu sanmıştım, Emma.)

Hatırlayamıyordum, bu nedenle o resimler ve yorumlar benim hatıralarım hâline gelmişlerdi.

Rahip bir elini çukur karnının üzerine koydu. “Oburluk ölüm-cül bir günah ya hanı. Tanrı seni kutsasın,” dedi ve uzaklaştı.

Peder Michael eskiden annemin keklerinin çok güzel olduğunu ve kendi kafesini açması gerektiğini, Cake Shack’i kısa sürede işsiz bırakabileceğini söylerdi. Hızla uzaklaşmasını, katedralin kapısının orada yaşlı bir çiftle konuşmak için duruşunu izledik.

“Hadi,” diye çıkıştı annem. “Acele eder misin, Tanrı aşkına? Neden hep böyle aşırı yavaşsın?” Duraksadı, derin bir nefes alıp yeniden denedi. “Affedersin, Emma. Sana çıkmak istememiş-tim, ben...”

Kapları katedralin duvarındaki küçük demir kapıdan dışarı taşıdık. Annem birkaç adım önde ilerliyordu. Yüzümü saklamak için çenemi göğsüme gömüp Main Caddesi’nde onu takip ettim.

İşte orada (fısıltılar, kaburgaya atılan bir dirsek), biliyorsun işte, şey olduğunu söyleyen kız... bilirsin işte.

Her zaman “O Kız” olacaktım artık.

“Baksana. Hey sen!”

Yağmurdan ve yeni olmasından ötürü parlayan kırmızı bir Toyota yanımda yavaşladı, bir erkek sesleniyordu. Gerildim, nefesim boğazımda tıkanmış ve anneme yetişmek için acele ettim.

“Sen. Lacivert kazaklı kız. Hu hu? Duyuyor musun?”

Yine bir grup oğlan pis pis bana bakacaktı. Parmaklarını V şeklinde kaldırıp ağzlarına götürecek ve dillerini parmaklarının arasından dışarı çıkaracak, kaç para istediğimi soracaklardı; iyi olduğumu duyduklarını söyleyecek, sert davranılmasından hoşlandığımı, sert sevdiğimi söyleyeceklerdi. Bana güleceklerdi. Ama öyle olmadı, genç bir çiftti, birinin elinde bir harita vardı. Bir an için her şeyi unutup gülümsedim. Kim hâlâ harita kullanırdı ki?

“Merhaba, Sheep’s Head’i arıyoruz,” dedi adam, kız arkadaşısı ya da eşi arabayı durdururken. Almanlar gibi konuşuyorlardı, birbirine eş lacivert parkaları içinde açık renk saçlı ve yanık tenliydiler.

“Bu da neydi?” diye sordu annem ona yetiştiğimde.

“Sadece Alman bir çift Sheep’s Head’in yolunu sordu.”

“Ah, umarım onlara yardımcı olmuşsundur. Yabancılar a sı-
cakkanlı davranmak çok önemli. Evlerine, kendi ülkelerine dö-
nüp de İrlandalıların kendilerine pek de iyi davranmadıklarını
anlatmalarını istemeyiz. Ne kadar turist olursa o kadar işimize
yarar.”

Ballinatoon eskiden turistlerin gözde mekânıydı. Olaydan
önce sıcakkanlı yerli halkı, yerel barı, güzel plajıyla bilinirdi. Bi-
zimki gibi kasabaların geçim kaynağı turizmdir.

İşlerin düştüğünü söylüyorlardı. Hiç kimse tatilini burası gibi
bir yerde geçirmek istemiyordu şimdilerde. Etrafta daha az para
akışı vardı. (Benim suçum.)

Pazarın kurulduğu Camden Yolu’na girdik. Annem elma
tezgâhındaki satıcıya, sokak arası çatısının altında yağmurdan
korunacağımız şekilde onun için de bir tezgâh kurduğu için te-
şekkür etti. Birbirine uyumsuz çiçekli tabakların üzerine fırında
pişirdiklerini koydu, tadımlık kek parçalarını kesip tezgâhın or-
tasına beyaz bir tabağın içine dizdi. Diğer satıcılar da yerleşiyor-
lardı; sebzeli burrito yapan adam ızgarasını yakıyor, beyaz ön-
lüğü ve yeşil lastik çizmelerinin içindeki balıkçı somon, morina
balıkları ve midyelerin üzerlerine taze kalmaları için buz yığıyor,
karatahtasına günün balıklarını bir parça kırık tebeşirle yazıyor,
boynunda gösterişli bir fuları olan bıyıklı bir adam gitarında folk
müziği melodileri tıngırdatıyordu. Az sonra müşteriler de gelme-
ye başladı. Bisküvi renkli kıyafetleri ve yeni yapılmış saçları yağ-
murdan bozulmasın diye kafalarına bağladıkları şeffaf torbalarla
yaşlı kadınlar, elmaların üzerindeki çürüklerden dert yandılar.
Fosforlu renkli yağmur çizmeleriyle küçük çocuklar etrafta koş-
turup su birikintilerine atlıyor, bebek arabalarını iterken bir yan-
dan da kendilerine dikkatli olmalarını söyleyen bezgin annelerini
duymazdan geliyorlardı. Şehir merkezinden daha iyi bir yaşam
kalitesi için buraya taşınmış, her zaman tekrar kullanılabilen pa-
zar çantaları taşıyan hipster çiftler, bebeklerini pamuklu bezden
ana kucağında göğüslerinde gururla taşıyan babalar. Şakalaşıyor

ve gülümsüyorlar, organik domuz çiftçisi birkaç domuz pirzolası gösterip etteki mozaik yapıya işaret ederek onlara “özel bir fiyat” sunarken başlarını aşağı yukarı sallayarak onaylıyorlardı. Onları evlerinde hayal ettim, çocuklarına karalahana cipsi yapıyorlardı, küçük şehir yaşantısına tam anlamıyla alıştıkları için kendilerinden hoşnuttular, oysa sadece davetsiz misafir olduklarının ve hep öyle kalacaklarının farkında bile değillerdi. Başka yabancılar da vardı, bir kavanoz yerel balın fiyatını soran bir Polonyalı, saçları karmakarışık örülmüş, kasapla aslında zaten başkasının istemeyeceği tuhaf et parçaları için pazarlık eden kadın. Mültecilerin nereden geldiklerini kimse tam olarak bilmiyor gibiydi; karatenleri, onları hem farklı olarak işaretliyor hem de hepsini ayırt edilmesi olanaksız bir bütünün bir parçası hâline getiriyordu.

Eli öyle değildi gerçi. O bizden biriydi.

Başımı iki yana salladım. Eli’i düşünmek istemiyordum.

Annem ve ben tezgâhımızın yanında dikilip insanların pazarıda dolanmasını izledik. Bazısı beni görünce duraksıyordu. Tezgâhımızda bir elmalı tart almak için duruyor, bir ellerini koluma koyuyorlardı. İrkildiğimde ise incinmiş görünüyorlardı. Diğerleri annemle kısık sesle konuşup dava durumunu, yargılanma ihtimali olup olmadığını soruyorlardı, *onları şehir merkezinde rahatça dolaşırken görebilirsiniz, dünya umurlarında değil, bu şey bir yüzkarası, tamamen yüzkarası*, olayın acıklı durumuyla gözleri fal taşı gibi açılıyordu. Küçük bir hayvanı uyutacak kadar ilaç almış olduğumu duymak istiyorlardı, tüm futbol takımı tarafından tartaklandığımı duymak istiyorlardı, üçüzlere hamile kaldığımı ve kürtaj için İngiltere’ye gitmek durumunda olduğumu duymak istiyorlardı, her gün, pazarları da iyi şans için iki kere kendimi öldürmeye çalıştığımı duymak istiyorlardı.

Genç bir çiftin benden tarafa baktığını gördüm, onları fark ettiğimi anladıklarında yanakları kıpkırmızı oldu. Tezgâhımıza yanaştılar, adam gür kahverengi sakallıydı, kadın da desenli bir şalvar pantolon giymişti. “Hamur işlerinizde agave şurubu kullanılıyor musunuz?” diye sordu kadın. “Ya da akçaağaç şurubu?”

“Eğer akçaagaç şurubu varsa en iyi kalite olmalı, yüzde yüz organik,” diye araya girdi eşi.

Annem onlara kullanmadığını, basit, geleneksel bir pastacı olduğunu söylediğinde suratlarını ekşittiler, ama yine de denemek isterler miydi? Annem onlara âdeta fare zehri ikram etmişçesine uzaklaştılar ancak hayal kırıklığına uğradıkları belli oluyordu, sanki bana olan desteklerini küçük bir şekilde de olsa göstermek istemişlerdi.

Gece yarısı uyandım. Hatırladım. Pembe ettim ben. İki yana ayrılmış bacaklardım. Tüm fotoğraflar, hepsi ama hepsi. Dizüstü bilgisayarımı açtım. Jezebel’deki, xoJane’deki, Journal’daki, *Guardian*’daki ve *New Statesman*’daki makaleleri okudum. Sonra yorumlara indim.

–O odaya girdi.

–Çok içti.

–Uyuşturucu almıştı.

–O odadakiler dışında hiç kimse neler olduğunu bilmiyor.

–Polislere tüm süre boyunca uyuyormuş gibi yaptığını söyledi.

–Olaydan bir ay sonra Dylan Walsh’un evindeki bir başka partiye gitti. Eğer gerçekten tecavüze uğramış olsaydı bunu yapar mıydı?

–Ertesi sabah Ethan Fitzgerald’a mesaj attığını biliyorum. Söylediği şey gerçekten olmuş olsaydı bunu yapmazdı.

–Hikâyesini değiştirdi.

–Erkekler öyledir.

Bu yorumları yapanlardan bazıları Ballinatoom’dan olduklarını, beni ve ailemi tanıdıklarını, benim her zaman başımı belaya sokmak için aranan bir kaşar olduğumu düşündüklerini, kararlarında hep hızlı olduğumu, ertesi sabah pişmanlık yaşadığımı ve tecavüz diye ortalığı galeyana getirdiğimi, oğlanların geleceklelerini mahvettiğimi, dikkatleri üstüme çekmeye çalışan biri olduğumu, kasaba için utanç kaynağı olduğumu, bütün olanları hak ettiğimi, AIDS kaptığımı ve öleceğimi umduklarını, benim pis bir kaşar olduğumu iddia ediyorlardı.

Pazarda dolaşan, alışveriş yapan, gitar çantasına bozuk para atan insanlara, gülümseyen sokak çalgıcısına baktım. O yorumları bu insanlardan biri mi yazmıştı? Hepsini mi yazmışlardı?

“Merhaba Karen,” dedi annem, bakışları ilerideki bir noktaya kenetlenmiş Karen Hennessy’ye, bizim tezgâhın önünden durmadan geçmeye çalışırken. Bir an için tereddüt ettikten sonra topukları üzerinde döndü.

“Nora! Emma!” dedi, gözlüğünü gevşek bir atkuyruğu yaptığı saçlarının üzerine doğru iterek. Makyajsızdı, pürüzsüz cildi gergin, alnı hafif yağlıydı. “Hâlimin kusuruna bakmayın,” dedi, Londra’ya her gidişinde topluca aldığı Lululemon marka yoga taytının içindeki sıkı vücuduna işaret ederek. “Şimdi Yogalates’ten çıktım.” Sebze dolu hasır sepetini bir kolundan diğerine geçirdi.

“Emma,” annem hafifçe azarladı beni, “Karen’a merhaba desene.”

“Merhaba Karen.”

“Merhaba Emma.” Bana doğru gülümsedi. “Nasılsın, tatlım? Bitkin görünüyorsun.”

(*Büyüleyicisin*, demişti. Mannequin’deydik. Aynanın önünde asla parasını ödeyemeyeceğim bir elbisenin içindeydim. *Manken olabilirsin*.)

Anılar beynime tıpkı gece kelebekleri gibi uçtu.

Manken olabilirsin. Manken olabilirsin. Manken olabilirsin.

Aklımı boşalttım. Artık o kız değildim. Ben artık O’ydum. Bir oyuncak bebeğin parçalarıydım, pembe etten, herkesin görmesi için iki yana ayrılmış bacaklardan ibarettim.

“Zavallı şey. Umarım kendine dikkat ediyorsundur.” Anne me döndü. “Niçin okulda değil? Tanrım, bugünlerde Ali’den tek duyduğum bitirme sınavı şöyle, bitirme sınavı böyle.”

“Şey,” dedi annem, “Emma bugün kendini pek iyi hissetmiyor ve sadece, yani, işler...”

“Evet,” dedi Karen annem lafına devam etmeyince, “anlıyo-

rum. Cidden çok kötü. Kendine dikkat et, Emma ve sen de, Nora. Hepinizin ne denli stresli olduğunu tahmin bile edemiyorum.”

Uzaklaşmaya başladı. “Bekle,” diye seslendi annem. “Bir şey almak ister misin?”

Karen tezgâha baktı. “Ah, alamam Nora, bu sıralar detoks yapıyorum. Belki haftaya.”

Bir saat geçti, sonra bir saat daha ve diğer satıcılar tezgâhlarını toplamaya başladı. “Bugün nasıldı, Bayan O’Donovan?” diye sordu elmacı adam, tezgâhımızı sökmeye geldiğinde.

“Normalden daha sakindi, Pat. Nasıl olduğunu bilirsin,” dedi annem. Aniden yaşlanmış görünüyordu ve çok zayıf. “Eve, Cathy ve kızlara biraz götürmek ister misin?”

“Bugün normalden sakin miydi?” diye sordum anneme arabaya geri döndüğümüzde.

“Of, haftaya hareketlenir, eminim.”

“Sence...”

Annem içini çekti. “Emma endişe etme, tamam mı? Bazı günler diğerlerinden iyidir, işler böyle yürür.”

Belki de annemin pastacılığı o kadar da iyi değildi.

Belki de benimle hiçbir alakası yoktu.

Annem arabayı Spar marketin dışında durdurdu, sonra Centra’nın ve sonra da SuperValu’nun, her birinin önündeki çöp kutularına kalanların bir kısmını attı, şuraya iki somun ekmek, buraya birkaç muffin.

Öylece ona baktım.

“Başlama.” Direksiyonu daha sıkı tuttu. “Hepsini bir çöp kutusuna atamam,” dedi. “İnsanlar fark eder. Dedikodu yaparlar.”

“Emma. Akşam yemeği vakti.”

Kanepede uzanıyordum. Perdeler kapalıydı. Karanlıktı. Bu şekilde daha çok hoşuma gidiyordu. Karanlık daha yumuşaktı. Ayağımı kanepenin kolçağına vuruyor, düşünmek zorunda kalmamak için beynimin içinde çalan müziğe ritim tutuyordum.

“Emma.” Televizyon odasının kapısı açıldı, koridordan yansıyan ışık yerde kare bir alan yarattı. Annem ışığı açtı. Gözlerimi kırıştırdım.

“Burada karanlıkta bir başına ne yapıyorsun? Yemek hazır.”

Uzaklaştı. Işık hâlâ açıktı. Mobilyaların hepsine göz attım. O bir kanepe. O bir koltuk. O bir lamba. Kelimeleri tekrar tekrar, ta ki anlamsızlaşana kadar söyledim. Doğrulmam gerekiyordu. Bu kanepeden kalkmam gerekiyordu. Odadan çıkarken ışığı söndürmem ve kapıyı arkamdan kapatmam gerekiyordu. Akşam yemeği için mutfaka gitmem gerekiyordu. Normal davranmam gerekiyordu.

Bunu düşünürken bile yorulmuştum.

Precious sehpanın ayağının dibine kakasını yapmıştı. Küçük sert topaklar. Kokusunu alabiliyordum.

“Emma, bir daha seslenmeyeceğim.” Annemin sesi mutfaktan duyuldu.

Halıyı çekip pisliğin üstünü örttüm.

Oda soğuktu. Annem yemek masasında oturuyordu, bir tabak buharı üzerinde tüten yemek ve bir kadeh şarap önündeydi.

“Bu da ne?”

“Tavuk sote. Kasapta ısıtmaya hazır yapıyorlar. Tatlı-ekşi soslu.”

“Benim için ne var?”

“Şu vejetaryen hazır yemeklerden attım mikrodalgaya.” Annem şarabından bir yudum aldı. “Paul şu Heather’la birlikte ne yapıyor bilmiyorum. Henüz Linda’yı unutmadığı çok açık, sence de öyle değil mi? En azından yeni eşinin yaşı biraz daha kendisine uygun gibi.” Çatalıyla işaret etti, tavuk parçaları çatalından masaya düşmüştü ama o pek farkında değil gibiydi. Hazır yemeği mikrodalga fırından çıkardım, plastik kapağı kaldırdım ve annemin yanına oturdum. Doğrudan kabın içinden yedim. Annemin bunu fark etmesini ve *en azından bir tabağa koymamı* talep etmesini bekledim.

Fakat hiçbir şey söylemedi. Tezgâh tarafına yürüdü, buzdolabının kapak tarafından şarap şişesini aldı ve kalanı bardağına boşalttı.

“Babam nerede?”

“İşten geç çıkacak.”

Çatalını bir tavuk parçasına sapladı, küçük parçalara böldükten sonra tabağında bir o yana bir bu yana oynadı. Yemeğimi olabildiğince hızlı bitirdim. Tadı ağzımda kül gibiydi.

“Ah.” Babam elinde hâlâ evrak çantası kapı aralığında dikiliyordu. “Şimdiye dek bitirmiş olursunuz sanmıştım.”

“Neden şaşırdın?” diye sordu annem. “Sanırım bir adamın ailesiyle yemek yemesi son derece normal. Akşam yemeğini bizimle yemek *istemez* misin?”

Odada çıt çıkmıyordu.

“Elbette akşam yemeğini sizinle yemek isterim,” dedi babam. Çantası yere çarpınca bir gümbürtü oldu. Bana henüz bakmamıştı. “İstediğimi biliyorsun.”

Annem yumuşadı ve onu yanağından öptü. İçgüdüsel olarak yanağındaki ruj izini silmek için harekete geçti fakat ruj izi falan yoktu.

“Her neyse, günün nasıldı?” diye sordu annem babamın yemeğini hazırlamak için tezgâh tarafına geçerken.

“Biraz...” derin bir nefes bıraktı, bedeni kendi ağırlığıyla çöktü, “stresliydi.”

“Ah, yapma ya,” dedi annem. “Neden?” Babam cevap vermedi. “Ve bu takım elbiseyle işe gittiğine inanamıyorum, resmen kırıış kırıış. Aklından ne geçiyordu, Denis? İnsanlar ne der?”

“Ama sen... Hatırlamıyor musun?..” Bıçağını eline aldı ve kaşlarını çattı. Bıçağa doğru bir nefes verip peçetesiyle sildi. Annem takım elbisesi ile ilgili önceki akşam da aynı şeyi söylemiş, sabah babam işe gitmeden önce takımı ütüleyeceğine söz vermişti.

“Neyi hatırlamıyor muyum?” diye sordu annem onun için tabağa biraz tavuk sote koyarken.

“Boş ver.”

Sandalyemi masadan uzaklaştırdım, yemeği çöpe attım. Koridorun kapısını açtığımda babamın sorusunu duydum: "Ee, sen bugün pazarda ne yaptın, Nora?"

"Ay, harikaydı," dedi annem. "Her şey satıldı."

Üst katta perdelerimi kapatıp yüzükoyun yatağa uzandım. Ellerimi başımın arkasına koyarak suratımı yastığa bastırdım ama yapamadım. Hava almak için nefes nefese başımı kaldırdım.

Komodinin üzerindeki telefonum titredi. Annem telefonumu geri almayı unutmuştu. Bugünlerde telefon kullanımımın sıkı takip edilmesi gerekliydi. *Seni korumak için*, demişti babam, *sadece seni korumak istiyoruz*.

Korunmam gereken zaman şimdi değildi.

Telefonumun tuş kilidini açıp bekledim.

Konu: Senin hikâyen

Konu: Sana inanıyoruz

Konu: Benim de başıma geldi

Konu: Yalancı

Konu: Pis Orospu

Konu: Siktiğimin Kaşarı

Konu: İntihar et.

Böylece devam edip gidiyordu. Hepsini sildim. Gelen kurtumda Conor'ın adını gördüm. Bana her gün e-posta yolluyor, hazırlık sınavlarından ya da Trinity'deki açık güne gittiğinden, oradaki tıp fakültesinden ne denli etkilendiğinden, kız kardeşi Gemma'nın onun yeni saç kesimi için yaptığı yorumdan (açıkçası nasıl görüldüğünü merak etmiştim ve onu görmek istemiştim), bir erkeğin radyoaktif bir örümcek tarafından ısırıldıktan sonra süpergüçler geliştirmesi ihtimalinin sıfır olduğunu söylediği için yeni çocuğun Bay Canniffe'e "göt" diyerek başını nasıl derde soktuğundan bahsediyordu. Eli'nin Maggie'yle ayrıldıktan sonra ne denli kötü hâlde olduğunu anlatıyordu. Bunu elbette biliyordum. Maggie ayrılıklarının hemen ardından şişmiş, kan çanağı

gibi gözlerle, ağlayarak gelmiş ve “Yapmak zorundaydım. Gidip polislerle konuşmayı ve onlara o gece partide neler olduğunu anlatmayı reddediyor, bilmediğini söylüyor, odada sizinle olmadığını söylüyor, öyleyse neler olduğunu nasıl biliyordu?” demişti.

Eli’in odada olduğunu söylemişti daha sonra birisi. Fitzy’nin araba kullanmasını engellemek için anahtarlarını almaya gelmişti. Alkollü araç kullanmak kötüdür, bize hep böyle söylenmişti. Alkollü araç kullanmak tehlikelidir. Alkollü araç kullanmak insanları öldürürdü, hayatları mahvederdi.

Hayatları mahvedecek başka yollar da vardı. Onlarla ilgili hiç uyarılmamıştık. (*Boahen’in oğlunun olanlarla bir ilgisi olmadığına emin misin?* diye öğrenmek istemişti babam en başta. Eğer bunları yapan Eli olsaydı, onun için anlaması daha kolay olacaktı.)

“Ondan ayrılmak zorundaydım.” Maggie bunu söylerken artık ağlıyordu. “Sen benim en yakın arkadaşısın.” Sanki bir şey söylememi bekliyormuş gibi gözlerini dikip bana bakmıştı. Onu tebrik etmemi mi istemişti? Teşekkür etmemi mi? Aptal olmamasını ve Eli’la barışmasını söylememi mi?

Öylece sessiz bir şekilde durup pencereden dışarı bakmıştım. *Bu manzara harika*, insanlar evime geldiklerinde böyle söylerlerdi. *Tüm körfezi görebiliyorsun. Çok şanslısın.*

İnsanlar şanslı olduğumu söylerlerdi.

Conor bana sadece komik hikâyeler anlatıyor ve aptal şakalar yapıyordu, asla cevap vermememe rağmen e-posta göndermeye devam ediyordu. Sean ya da Fitzy’den hiç bahsetmezdi. Dylan’ın okulu bırakıp yerel bir benzincide çalışmaya başlamak zorunda kaldığını söylemedi. *Baban artık oraya gitmeyi reddediyor*, diye anlatmıştı annem, *benzin almaya ta Kilgavan’a gidiyor*. Babamın bana olan sevgisini kanıtlamaya çalışıyormuş gibiydi, oysa aslında bu sadece bana gönül koyması için başka bir sebepti.

Conor bu e-postalar için ne denli minnettar olduğumun farkında mı acaba diye merak ettim. Günümün en iyi yanı olduklarını biliyor muydu acaba.

Merhaba Emmie, diye başıyordu her e-posta ve bu takma adı daha önceleri sinir bozucu bulduğuma inanamıyordum...

Geçen gün dizüstü bilgisayarımdaki eski fotoğraflara bakıyordum ve ikimizin birkaç fotoğrafını buldum. On birinci doğum günümde çekildiklerine hemen hemen eminim. Hatırlıyor musun? Annem bizi ilk *Iron Man* filmini izlemeye sinemaya götürmüştü ve sen öyle bir sinir nöbeti geçirmiştin ki annem eve döndüğümüzde kulaklarının hâlâ çınladığını söylemişti. Caoimhe diğer çocukları evlerine götürdüğünde, sen ve ben oturmuş, *Evde Tek Başına'yı* izleyip doğum günü pastasından kalanları yemiştik ve sen tekrar sadece ikimiz kaldığımız için memnun olduğunu söylemiştin.

Şimdi adını bile hatırlayamadığım başka bir filmi izlemek istemiştim, *Iron Man* oğlan çocukları için, diye dudak bükümüştüm ve Conor da fark etmeyeceğini, ben ne istersem onu izleyebileceğimizi söylemişti. Bu pek uzun sürmemiştii, Fitzzy ve Eli olay çıkarınca Dymphna grubu ikiye bölmüş, Conor'ın en büyük ablası Caoimhe beni alırken Dymphna da Eli ve Fitzzy'yi *Iron Man'e* sokmuştu. Conor, ben ve Caoimhe ile birlikte gelmişti. Doğum gününün ben orada olmasam aynı olmayacağını söylemişti.

Hani şu krem rengi, pembe ve sarı helezonların olduğu, senin erimiş Neapolitan dondurma gibi görüldüğünü söylediğin bizim o eski berbat kanepemizde yan yana oturduğumuz bir fotoğrafımıza bakıyorum, ağzımın her yanında çikolata kalıntıları var ve senin yanında tam bir bebek gibi duruyorum. O zaman bile çok güzeldin, Emmie. Bunu sana e-posta aracılığıyla, sana bakmazken söylemek daha kolay. Fakat öylesin işte. Sen hâlâ tanıdığım en güzel kızsın. Ve seni özlüyorum.

E-postayı silip iPhone'umu dikkatlice komodininin üzerine koydum. Bu tip e-postaları, yolladığı diğerleri kadar sevmiyordum. Güzel olduğumu söylediğinde sanki bu benim suçummuş gibi geliyordu, eğer böyle görünmüyor olsaydım o zaman belki de tüm bunlar başıma gelmezdi.

Işığı kapattım. Eskiden tavanımda karanlıkta parlayan yıldızlar vardı. Babam saatlerce uğraşıp onları en sevdiğim takımyıldızının şeklinde yapıştırmıştı. *Küçük prensesim nasıl isterse*, demişti.

Birkaç ay önce onları sökmüştüm. Her şeyin tertemiz olmasını istemiştım. Odam zifiri karanlık olduğunda, karanlık beni yutacak kadar yoğun olduğunda daha çok hoşuma gidiyor, içinde boğulabilirmişim gibi hissediyordum.

Annemden uyku ilacımı istemek için henüz çok erkendi. Gece on olmasını, saatin daha hızlı ilerlemesini arzuladım. Annemin yatmak için uygun bulunduğu saat oydu. Normal olan.

Yatma zamanı için yaşıyordum. Bazı günler tek düşünebildiğim buydu. Uyku ilaçlarının etki etmeye başladığı o mutluluk verici an, aklımın yavaş yavaş boşaldığını hissettiğim, kendi canımı yakabileceğim köşelerin kaybolduğu ve rahatlıkla rüyama dalabildiğim. O an için ölüyormuşum gibi yapabiliyordum, her şeyden vazgeçiyormuş, sonraki dünyaya kayıyormuş gibi, artık orası her neresiyse.

Ölümün böyle bir şey olduğuna inanmak istiyordum. Uykuya dalmak kadar kolay olacağına inanmak istiyordum.

Cuma

“Saatin kaç olduğundan haberin var mı?” diye bastırdı annem ben otururken. Yemek masası sallanıyordu. Babam bir bakacağı-nı söyleyip duruyordu. Bir sürü şeyi yapacağını söylerdi. Biraz müsliyi kâseye döktüm.

“Süt nerede?” diye sordum anneme.

“Almayı unuttum,” dedi. İç geçirdim ve kızdı. “Konumuz bu değil. Okula bir saat geç kaldın.”

“Gitmiyorum.” Tezgâha doğru yürüyüp ekmek sepetini karıştırdım. Dilimlenmiş tost ekmeğinin ucunu bularak ekmek kı-zartma makinesine attım, koca bir bardak su doldurup kafama diktim.

“Emma, okula gitmeye başlaman gerekecek. On ikinci sınıfta-sın, unuttun mu?”

Sınavlar. Notlar. Kitaplar. Ders çalışmak. Bunların hepsinin önemli gibi görüldüğü zamanı hatırlıyordum.

“O zaman beni niye uyandırmadın?”

“Ben... Ben, şey, ben...” Telaşlanmıştı. “Şey, esas mesele bu değil, öyle değil mi? Bayan McCarthy bu sabah tekrar aradı, ne-rede olduğunu öğrenmek istedi.”

Bayan McCarthy başlangıçta eve epey sık gelmişti. Kapı çalar-

dı ve üçümüz gerilirdik. Bazı problemler olmuştu. Telefon çağrıları. İsimsiz mektuplar. Ön verandaya köpek pisliği bırakılmıştı. Zararsız eşek şakaları, demişti polis. *Takip edin. Eğer dozu artarsa bize haber verin.* Gergindik. Birbirimize bakıyor, ilk çözölen kim olacak diye merak ediyorduk. Ben anneme, *Gelen her kimse evde olmadığımı söyle,* diye tıslayıp üst kata koşarken babam kendini zorlayarak sandalyesinden kalkardı. Gerçi konuşulanları duyabilmek için odanın kapısını hep açık bırakırdım, annem çay yapıp bisküvi ve kek ikram ederken duyulan alçak sesler. Devamında bırakılan ders notları ve UCC ile UL'nin kapağında kitaplarını kucaklamış, Amerikan stili beyaz dişli çocukların olduğu broşürleri bırakırdı.

"Ona ne söyledin?" dedim.

"Dersleri evden takip ettiğini söyledim."

Başım la onayladım. Bu söylenecek doğru şeydi.

"Beth'in aramasını da kaçırdın."

"Öyle mi?"

Teyzem her hafta arar, bana nasıl *halkın sempatisini kazanmam gerektiği ve bu sadece diğer insanların seni nasıl algıladığıyla ilgili, olayları doğru yöne çevirmen gerek* konulu moral konuşmaları yapardı. Ziyaret edeceğine dair sözler verirdi çünkü zavallı küçük vaftiz kızına sıkıca sarılmak istiyordu fakat hiç iyi bir zaman denk gelmezdi; işinin yoğunluğu, arkadaşları ve katılmayı kabul ettiğı Londra Maratonu vardı ve ona doğru düzgün hazırlanması gerekliydi çünkü koşu *Cork Tecavüze Uğrayanlar Destek Merkezi yararına, tatlım, bunu bilmeni istiyorum. Bunu senin için yapıyorum.*

Annem iki hapı bana uzatırken içini çekti.

Ekmek kızartma makinesi ekmeğı attı ve yerimden zıpladım.

"Sadece ekmek kızartma makinesi, Emma," dedi annem. "Derin nefes al, tamam mı?"

Kızarmış ekmek dilimini aldım, buzdolabından marmeladı kaptım ve masaya geri oturdum. Annem peşimdeydi. "Bekle. Göster bana, Emma."

Onu duymazdan gelip kavanozu açtım.

“Emma. Göster, dedim.”

Dilimi dışarı çıkardım. “Gördün mü? Yoklar.”

“Aferin sana.” Yanıma oturdu, ellerinin arasında hâlâ bir fincan vardı. Küt kesilmiş saçları kabarmış, saç diplerinde kuru, beyaz saçları çıkmaya başlamıştı. *Ah, artık her hafta gidip saçımı yaptırtmanın mânâsını göremiyorum, demişti birkaç ay önce bana. Kendim yapabiliyorken boşa para harcamak gibi geliyor bana.* Çayından gürültülü bir yudum aldı ve onun ne kadar iğrenç olduğuyla başa çıkamıyordum, *iğrençti*, elindeki fincana vurup atmak istedim.

(Annene ne çok benziyorsun, değil mi?)

(Ah, tıpkı kopyası gibisin!)

“Ve unutma,” dedi annem, “terapistinle randevun saat beşte.”

“Gitmiyorum.”

“Evet, gidiyorsun.” Gözlerinde karanlık bir şey vardı, belirmeye başlayan paniğin pırıltısı. “Randevun saat beşte. Ve sen orada olacaksın, Emma.”

Ebeveynlerim terapistte her hafta gitmem konusunda ısrarcıydılar. Bir şekilde sorunun kontrol altında tutulmasını sağladığını, o şeyin kendilerine ve hayatlarına dokunmasını engellediğini düşünüyorlardı. “*Nedir ‘o şey’?*” diye sordu terapist. *Kendi kelimeleriyle anlat.* O şey boşluktu. O şey sonsuza kadar uyuma arzusuydu. Ailem eğer ilaçları almayı bırakırsam, terapistte gitmeyi bırakırsam bunun yerine konuşmaya başlayabileceğimden korkuyordu. Hatırlamaya başlayabileceğimden.

Endişe etmelerine gerek yoktu.

Hatırlamıyorum. Hatırlamıyorum. Hatırlamıyorum.

“Ayrıca avukatla da saat ikide randevumuz var.”

“Ne anlamı var? Benim davamı alamaz ne de olsa.”

“Biliyorum, Emma ama Aidan bizimle yine de görüşeceğini söyledi. Sadece polislerden gelen yeni haberler hakkında konuşmak için.”

Konuşulacak ne vardı ki? Ben hayatları altüst eden biriydim.

“Bir uzman fikri almak önemli,” dedi annem. “Unutma, saat ikide.”

“Eğer okulda olmam gerekiyorsa niçin günün tam ortasına randevu aldın ki?” diye sordum. Pencereden dışarı dikti gözlerini. Bu gibi sorular sormamdan hoşlanmazdı, beklenenin dışına çıkmamdan. Annem okula gitmememden şikâyet ederdi, ben de bir sonraki hafta gidecekmiş gibi yapardım ve annem bir özel öğretmenden bahsederdi, ben de başımı sallayıp onaylardım ve annem Bayan McCarthy’nin yeni getirdiği üniversite broşürlerini verdiğinde onları alıp odama götürür, bakacağıma söz verir, sonra da onları çöpe atardım ve ertesi sabah çöp sepeti boşalmış olurdu ama annem atılan broşürlerden asla söz etmezdi; bu böyle sürüp gidiyordu, dünyam giderek küçülüyordu, giderek etrafıma sarılıyordu.

“Saat ikide,” dedi annem. “Hazır ol.”

“Nora. Ve Emma. Buyurun, gelin.” Aidan Heffernan eliyle işaret edip bizi ofisine alırken, kapısının dışındaki masada oturan orta yaşlı sekreterine göz kırptı. Babam, Aidan Heffernan’ı tutmakta kararlıydı. “O, Ballinatoom’daki en iyi avukat,” deyip durmuştu. “O’Brienlardan önce onu biz tutmalıyız.” Bunun bir önemi yoktu gerçi. “Onun davasını alamam, üzgünüm,” demişti Aidan bize ilk geldiğimizde, ben, annem ve babam ofisinde otururken. Pek de üzgün görünmüyordu, muhtemelen K Club’da Ciarán O’Brien’la oynadığı golf oyunlarından olacağından korkmuştu. “İrlanda kanunlarına göre Emma’nın yasal temsil hakkı yok. Başsavcı” –birdenbire durdu– “zanlıları mahkemeye çıkarır ve devlet adına dava açar. Bizatihi Emma’nın adına değil. Bir avukata sadece Emma’nın cinsel geçmişinin bahsinin açılması için bir başvuru yapılması durumunda ihtiyacınız olacaktır.”

“Bunu yapmazlar, öyle değil mi?” dedim ve babam kusacakmış gibi baktı. Annem gevelemeye başladı: “Bu konuda endişelenmemize gerek yok, Emmie iyi bir kızdır, biz onu iyi yetiştirdik.” Bir yandan günahlarımı saymaya çalışırken iyi bir kız gibi görünmeye uğraştım.

(Kaç oğlan vardı?)

(Ne giymiştiniz?)

(Ne kadar içmiştiniz?)

Babam sekreterin ikram ettiği kurabiyeleri görmezden gelerek tekrar konuştu. "Peki ya o oğlanlar?"

"Onlar kendi avukatlarını tutabilecekler," dedi Bay Hefferan. "Zanlının yasal temsil hakkı İrlanda Anayasası'nca korunur." Bunun ardından oradan ayrıldık. Bu danışmanlığın faturası hemen ertesi gün geldiğinde babam zarfı irkilerek açmıştı. Bir adamı pahalı kurabiyelerle beslemek pahalı olmalıydı.

"Bizi görmeyi kabul ettiğiniz için teşekkürler," dedi annem Aidan şarap rengi deri koltuğuna oturup bize de bir bilgisayarın durduğu, üzeri dosyalar ve kâğıtla kaplı meşe masanın diğer tarafındaki iki sandalyeyi işaret ederken. Koyu yeşil duvarlarda çerçevelenmiş sertifikalar asılıydı ve bir de tavandan yere kadar uzanan kocaman bir pencere ile onu kapatan bej renkli perde vardı.

"Harika renkler," dedi annem ve adam elini aman sen de diyen bir tavırla salladı. "İyi vakit geçirdiniz mi?"

"Üç hafta güneş ve Margaux*, ne kadar kötü olabilir." Bem-beyaz gömleğinin kol düğmeleriyle oynadı. "Siz bu sene bir tatil planı yaptınız mı?"

Annem bu soru karşısında, ailecek bir Maldivler tatili planlıyormuşuzcasına sırtıttı.

"Peki ya..." duraksadı, "Sheila da keyif aldı mı?"

"Ah, elbette," dedi Aidan. "Onun da bir molaya fena hâlde ihtiyacı vardı. Sizi aramadı mı?" Annem başını olumsuz anlamda iki yana salladı. "Ah. Aramak istediğine eminim. Aklımdan çıkmış olmalı." Tuhaf bir sessizlik oldu. "Her neyse." Masasının üzerinde duran krem rengi bir dosyayı açtı ve içindeki birkaç parça kâğıda baktı. "Görüyorum ki ben burada yokken birkaç gelişme olmuş. Başsavcı dava açmaya karar vermiş."

"Evet, polis bizimle geçen hafta iletişime geçti," dedi annem.

"Heyecanlanmış olmalısınız."

* Château Margaux, Margaux bölgesinde üretilen şaraba gönderme. -çn

Bu onların sicillerine kalıcı olarak işlenecekti. Fitzzy, Rhode Island'daki okula gidemeyecekti, *Ama o ne yaptı ki*, diyorlardı. *Bunda tam anlamıyla bir rolü yok*. Hatırlayamıyordum. Hayatları mahvolacaktı. (Ben hayatlarını mahvediyordum.)

"Ah, öyleyiz. Bundan çok memnunuz," dedi annem. "Yine de dürüst olmam gerekirse, bunun niçin bu kadar uzun sürdüğünü anlamış değilim."

"Nora, size böyle görüldüğüne eminim ama bir yıl pek de uzun bir süre değil, emin olun. Bunun kadar karmaşık bir davada özellikle. Ve elbette, tüm delilleri bir araya getirmede bazı güçlükler de vardı."

Polis o partide bulunan herkesin ortaya çıkmasını ve ifade vermesini istemişti. Kimse ortaya çıkmamıştı. Polisler telefonlarında ya da bilgisayarlarında o fotoğrafların kayıtlı bulunduğu herkesin onları karakola e-posta ile yollamalarını istemişti. Bunu da kimsenin yaptığını sanmıyordum, abim hariç; o, fotoğrafları bir flaş belleğe kaydetme öngörüsüne sahipti. *Şanslısınız*, demişti polis. *Bunu yaptığı için çok şanslısınız*. Şanslı. Bryan artık bana baktığında o fotoğrafları mı düşünüyordu. Pembe et ve iki yana ayrılmış bacaklar mı görüyordu? Onun hayatını da mahvetmiş miydim?

"Bu davanın mahkemede görülmeye başlanması iki yıl daha sürebilir. Bu pek de alışılmadık bir şey olmaz," dedi Aidan ve annemin rengi attı. "Emma'nın olay esnasında on sekiz yaşından büyük olması talihsizlik, aksi hâlde pedofilik resimler yaymaktan ve onları bulundurmaktan yargılanabilirlerdi. Rıza konusunu kanıtlamaktan çok daha kolay olurdu bu." (İşte yanlış yaptığım bir şey daha.) Dosyayı hızla okurken başını iki yana salladı. Dosyayı masasına bıraktı. "Ama her neyse. Başsavcının yasal takibatta bulunmaya karar vermesi iyi bir şey. Bunu pek de sık yapmıyorlar. Bu ülkede mahkûmiyet kararı oldukça düşük."

O zaman bunun anlamı neydi ki?

"Evet," diyerek bir kahkaha attı ve bunu sesli söylediğimi fark ettim. "Sanırım böyle de diyebiliriz." Annemin dudakları titre-

meye başladığında adam hızla, “Ama bu harika haber. Gelişmeler harika. Delil dosyası oldukça kabarık olmalı,” diye ekledi.

“Delil dosyası nedir?” diye sordu annem. Bunu ona ben de açıklayabilirdim. Tecavüze Uğrayanlar Destek Merkezi’ndeki kadın, oraya gittiğimde bana hepsini detaylıca anlatmıştı. *Senin suçun değil*, deyip durmuştu. Görüşmeden sonra beni annem almıştı ama nasıl geçtiğini ya da nasıl bir şey olduğunu ya da iyi olup olmadığımı, bana bir yardımı olduğunu düşünüp düşünmediğimi sormamıştı.

“Polis tarafından toplanan ve mahkemeye sunulmaya hazır hâle getirilen delil ve tutanakların hepsi,” diye açıklamıştı Aidan anneme. “Sanıkların neyle suçlandıkları, tanıkların listesi, ifade tutanakları ve mahkemeye sunulacak, bulunan her nevi delil ve onun gibi şeyler. Elbette normalde adli tıp kayıtları da olurdu ama Emma Cinsel İstismar Tedavi Birimine gitmeyi reddettiği için...”

Bu ta en baştaydı, bekleme odasındaki diğer kızlarla bir arada olmak istemediğim zamandı, *o kelimeye...* uğramış diğer kızlarla. Fotoğraflarda uyuyormuş gibi yaptığımı söyleyip durmuştum, hepsinin bir şaka olduğunu. O zaman hâlâ hepsi unutulup gidebilirdi diye düşünüyordum.

“Pekâlâ, bir sürü fiziksel delilimiz var.” Annem burnunu çekti. “Tüm o fotoğraflar.” O fotoğraflar benim tek gördüğüm şeydi. Benim düşüncelerim ve gündüz düşlerimdiler. Kâbuslarım ve hatıralarımdılar. “Hâkim onları gördüğünde hemen sonuçlanacak bir dava olacaktır elbette,” dedi annem.

“Şey,” dedi Aidan, “onların sunulup sunulmayacaklarını bilmiyoruz.”

“Ne?” Annemin başı bir anda yukarı kalktı. “Siz neden bahsediyorsunuz?”

Aidan parmaklarını açıp koyu renk ahşap masaya bastırdı. “Nora, bu daha önce karşılaşılmamış bir dava. Tamamen yeni bir dünya, tüm o kameralı telefonlar ve Facebook sayfaları ve dahası. Hâkimin buna izin verip vermeyeceğinden emin değilim.”

“Kontrol edemez misiniz? Şu bahsettiğiniz dosyaya bakıp fotoğraflar orada mı, değil mi kontrol edemez misiniz?”

“Üzgünüm, Nora.” Omuz silkti. “Sadece savcı, sanıklar ve onların avukatlarının o dosyayı görmesine izin verilir.”

“Ne? Ama bütün bunlar Emma ile ilgiliyken...”

“Üzgünüm.” Aidan annemin sözünü kesti. “İşler böyle yürüyor.”

Bana fazla bir şey söylenemezdi, destek merkezindeki kadın öyle açıklamıştı. *Mahkemede sunacağın deliller hakkında konuşamayız, demişti. Yoksa seni onları söylemen konusunda yönlendirdiğimizi iddia edebilirler.* Ama mahkemenin nasıl bir şey olacağını gözümde canlandırmaya çalışmadan duramıyordum. *Law and Order: SVU* dizisindeki gibi bir şey mi olacaktı? İncil’e el basarak yemin edip Paul, Sean, Fitzy ve Dylan ile onların aileleri önünde, onlar bana bakarken, benden nefret ederken, fısıltıyla *kaşar, yalancı, kaltak, sürtük, orospu* diye mırıldanırken dikilmem gerekecek miydi?

“Ne kadar alkol almıştınız?” diye soracaktı onların savunma avukatı, cevap verdiğimde jüri üyeleri şaşkınlıkla nefeslerini tutacaklardı. (Jüri olacak mıydı?)

“A Sınıfı yasadışı bir madde olan MDMA* aldığınıza dair raporlar var,” diyecekti adam (avukatın bir erkek olacağı kesindi, hiçbir kadın bu kadar acımasız olmazdı, değil mi?) “Buna ne diyebilirsiniz? Onu Bay O’Brien’in size verdiğini iddia etmişsiniz? Bay O’Brien’in, örnek bir vatandaş ve olaylardan önce Cork yetişkin takımında futbol oynama yolunda ilerleyen harikulade bir sporcunun size A Sınıfı bir uyuşturucu verdiğini mi söylemeye çalışıyorsunuz bize? Daha önce uyuşturucu madde kullanmış mıydınız? Yemin ettiğinizi unutmayın.” (Televizyonda hep böyle söylüyorlardı: *Yemin ettiğinizi unutmayın.*) “Sizi daha önce de yasadışı madde kullanırken gördüğüne yemin eden arkadaşlarınızın ifadeleri var elimizde. Ve Bay O’Brien ile isteyerek birlikte olduğunuzu da kabul ettiniz, öyle değil mi? Bunu kabul ediyor musunuz? Ve neden hikâyenizi değiştirdiniz? Polise verdiğiniz-

* Ekstazi -çn

niz ilk ifadede uyuyormuş numarası yaptığınızı söylediniz, bu doğru mu? İfadeniz burada. İfadenizde o oğlanların arkadaşınız olduğunu, onların asla böyle bir şey yapmayacağını, tüm bunların büyük bir yanlış anlaşılma olduğunu söylemişsiniz. Niçin ifadenizi değiştirdiniz? Korkmuştunuz, böyle söylüyorsunuz, öyle mi? Utanmıştınız? Bu nedenle mi ifadenizi aslında tecavüze uğradığınız yönünde değiştirdiniz? Yaptığınız şey yüzünden kendinizden utandınız mı? Fotoğraflar internete yayıldıktan sonra utandınız mı? Bana aklınız karışmış gibi geldi. Hatırlayamadığınızı söylüyorsunuz. Pekâlâ, ben size, olanların sizin rızanızla olduğunu, razı geldiğinizi ama şimdi bunu hatırlayamadığınızı söylesem. Bu size adil geliyor mu?”

Bir mahkeme salonu dolusu insanın önünde durduğumu ve her soruya, *Hatırlamıyorum*, dediğimi gözümün önüne getirdim. Basın üyelerinin orada olmalarına izin verilmiş olacaktı, destek merkezindeki kadın bana öyle demişti ve tanıklar da, ama kendisi bana destek vermek için orada olacaktı, bir saniye bile yanımdan ayrılmayacaktı. Zor olacağını itiraf etmişti ve ifadesi kasvetliydi. Cesur olmam gerekecekti.

Ve davanın mahkemede görülmeye başlanması iki sene daha sürebilirdi. Önümüzdeki iki sene boyunca her sabah uyanıp anne ve babamın endişe dolu suratlarına bakacaktım. Onların da hayatlarını mahvetmiştim.

Sandalyenin kolçağına sımsıkı yapıştım, ikram edilen kurabiye ve çayı Aidan Heffernan'ın tüylü halısının üzerine kusacak gibiydim.

“Nasıldı?”

Annem Kilgavan'daki süpermarketin dışına park etmişti, pastacılık ipuçları ve örgü motifleriyle dolu dergisini okuyarak terapi seansımın bitmesini bekliyordu. Bir elinde karton bardakta kahvesi ve kucağında da açılmış bir paket pembe gofret bisküvi kutusu vardı, eteğinin her yarı kırıntı olmuştu.

Berbat, demek istedim. Anlamsız.

Senin suçun değildi, deyip duruyordu terapist. Sen bir suçun kurbanısın, senin suçun değildi.

Gazeteleri okumuyor muydu bu kadın, *Ned O'Dwyer Show'u* izlemiyor muydu? Emma O'Donovan'ın o gece ne giymiş olduğunu anlamıyor muydu (Duyduğuma göre öylesine kısa bir etek giymiş ki külotunu görebilirmişsiniz... Bir dakika, iç çamaşırı giymemiş olduğunu duydum...), çok alkollü olduğunu (Evden çıkmadan önce bir şişe votka içmiş diye duydum... Hayır, önce yirmi shot tekila içmiş, sonra votka...), uyuşturucu almış olduğunu (koka-in... hap?.. Hayır, eroin diye duydum ama sigara olarak içmiş sadece...), çok aptal olduğunu? Yaşamak için fazla aptal olduğunu.

Ve şimdi de Emma O'Donovan hayatlarını mahvetmek istiyordu.

Ben duvardaki olumlamalardan birini okurken bir sessizlik olmuştu. *Hayat fırtınanın dinmesini beklemek değil, yağmurda dans etmeyi öğrenmektir.* Terapistte istediğini vermeye çalışmışım. "Haklısınız," diyerek yalan söylemişim. "Haklısınız. Benim suçum değildi."

"Ona ne ödediğimizi düşününce," annem eteğindeki kırıntıları silkeledi, "umarım işe yarıyordur." Elini benim elimin üzerine koydu. "Parayı önemsedüğimizden değil, Emma. Tek istediğimiz daha iyi hissetmen."

Tek istedikleri o gece iyi bir kız olmuş olmamdı. Tek istedikleri her şeyin farklı olmuş olmasıydı.

"Harika," dedim ve rahatlamış göründü, sanki kafasındaki yapılacaklar listesinden bir şeyi silmiş gibi. 3 numara – Emma'nın sinir krizi geçirmesini önle.

Eve doğru giderken arabanın penceresinden dışarıyı seyrettim; iki kasaba arasında akan kıvrımlı nehri, koşu yapan insanları, yıkık benzin istasyonunu, bataklığa dönmüş tarlaların kenarlarını izledim. El frenini çeksem ne olurdu? (Araba takla atar. Ve döner durur. Boyunlar kırılır.) Ya da direksiyona yapışıp bizi bir kamyonun önüne atsam? (Çarpılmış. Tanınmaz hâlde. Ezilmiş.)

Her şey sona ererdi. Ne olduğunu anlamazdık bile muhtemelen.

İkinci kez denediğimde kasabadaki insanlar aslında bunu yapmak istemediğimi, dikkat çekmeye çalıştığımı söylemişlerdi. Sebebin bu olduğunu sanmıyordum. Sanırım sadece sessizlik arıyordum. Ama bilemiyordum.

Hastanedekeyken kimden geldiği belli olmayan bir mesaj almıştım (numaramı nasıl bulmuşlardı?): *Bir dahaki sefere daha fazla uğraş.*

“Kahretsin, neyse,” dedi annem garaj yolunda Bryan’ın kırımızı Golf’ünü görünce. “Geldiğinde karşılayabilmek için burada olmak istiyordum.”

Arabanın kapısını çarparak kapattı, çiçekli ince eşarbrının kapıya sıkıştığının farkında değildi. Çantasını kafasının üzerinde tutarak hızla garaj yolunda ilerledi, verandada neredeyse Precious’a takılacaktı.

Arabanın kapısını açmalıydım. Eve yürümeliydim. Abimi görmeli ve ona haftasının nasıl geçtiğini sormalıydım. Normal görünmeliydim. Bu bedeninin işbirliği yapmasını beklerken arabanın camından aşağı süzülen yağmur damlalarını izledim. Araba ağılıyormuş gibi görünüyordu.

O’Callaghanların evinin kapısı açıldı. Kapıdaki Conor’dı, gökyüzüne bakıp montunun kapüşonunu kafasına geçirirken yüzünü eksitti. Koltuğuma gömülmeyi denedim fakat beni görmüş, bir elini selam vermek için kaldırmıştı. Çantamın içinde iPod’uma bakındım ve kulaklıkları taktım, arabadan inerken müzik dinliyormuş, *Emmie, Emmie*, diye seslendiğini duyamazmışım gibi yaparak Ballinacoom GAA şemsiyesini açıp ondan saklandım, çantamın askısını bir omzumdan diğerine aldım, Precious’ın ilgi isteğiyle miyavlamasını yok saydım, *sol bacak, sağ bacak, sol bacak, sağ bacak* diye kafamın için tekrar ettim, ta ki ön kapıyı arkamdan kapatana dek. Titreyerek kapıya yaslandım.

“Selam Emmie,” dedi Bryan ben mutfığa girerken. “Nasıl-sın?”

Mutfağın ortasındaki ada tezgâhtaki bir taburede oturuyordu. Lacivert Adidas spor çantası ve yan tarafı yırtık içinden çarşaflar ile çorapların görüldüğü plastik torba ayağının dibine atılmıştı. Zayıflamış görünüyordu, gözlerinin altında mor halkalar oluşmuştu. Saçlarını kestirmeye ihtiyacı vardı. Ayağa kalkıp bana sarıldı, kollarını etrafıma sımsıkı doladı ve nefes alamadım. Bana dokunmayı bırakmasını söylemek istedim ama o Bryan'dı, sadece Bryan'dı. Rahatsızlığımı hissetmiş gibi beni bıraktı.

"Nasılsın?" diye tekrar sordu.

"İyiyim."

"Bu hafta okula gittin mi?"

"Eşarbin arabanın kapısına sıkıştı," dedim anneme. Dolaptan makarna ve bir kavanoz beyaz sos çıkarıyordu, bugün kendi sosunu hazırlayamadığı için özür diledi.

"Ne dedin?" diye sordu annem davlumbazın hırıltılısı üzerinden duyulmak için sesini yükselterek. Ocağın üzerinde tavada biraz yağ kızdırıp içine birkaç somon filetosu attı. Feci kokuyordu. Mide bulandırıcıydı.

(*Eminim o balık gibi kokuyordur!!!* diyordu Facebook'ta yer alan yorumlardan birinde. *Ben bir O'ydum. Ben bir O'ydum. Ben bir O'ydum. Yetmiş altı kişi yorumu beğenmişti. Ertesi gün annemi gönderip eczaneden vajinal temizleyici aldırımtım. Tekrar, tekrar ve tekrar kullanmıştım. Temiz olmak istiyordum. Hiçbir şey gibi kokmak istemiyordum.*)

"Eşarbin," dedim, "kapıya sıkıştı."

"Getirdin mi?"

"Hayır."

"Senin derdin ne? O *pahalı* bir şey, Emma. Abin doğum gününde hediye etmişti. Tanrı aşkına..." Bryan ona doğru kaşlarını çatınca annem yeniden denerdi. "Peki. Gidip onu benim için getirir misin, lütfen?"

"Hayır."

"Nedenmiş?"

Ona Conor meselesini açıklamak istemedim.

“Yemekte ben ne yiyeceğim?” dedim onun yerine. “Tüm hazırlayacağın bu mu?”

“Buzlukta hazır bir vejetaryen yemek var,” dedi gözleri Bryan’a doğru kayarken ama o bir yorum yapmadı, mesaj yazmakla meşguldü.

“Hafta sonu için planın var mı?” diye sordu annem ona, bulaşık makinesinden iki şarap kadehi çıkarırken.

“Hayır.”

“Çocuklarla buluşacak mısın?” Buzdolabının kapısını açtı ve bir şişe beyaz şarap çıkarıp kendisine koca bir kadeh dolusu koydu.

“Ben istemiyorum, anne.” Bryan annem tam ikinci kadehe şarap koyacakken başını telefonundan kaldırdı. “Teşekkürler.”

Bana teklif etmedi. Artık içki içmeme izin yoktu.

“Ah, hadi ama Bryan.” Annem şiseyi ona doğru salladı. “En sevdiğin, çok güzel bir Pinot Grigio, şu *Sunday Times*’taki degüstatörün tavsiye ettiğinden. Sadece küçük bir kadeh. Uzun yoldan sonra rahatlamayı sağlar.”

“En sevdiğim mi?” dedi. “Ben şarap bile sevmem.”

“O zaman bira? Heineken var.”

“Hayır, cidden anne, iyiyim ben.”

“Coors’a ne dersin? Ya da Budweiser’a?”

“Hayır,” dedi Bryan sertçe. “Böyle iyiyim dedim.”

Ön kapıdan bir anahtar sesi geldi, babam ayaklarını paspasa silerken alçak sesle *lanet kedi* diye söylendi. “Bryan?” diye seslendi. Annem şarap şişesini buzdolabına geri koyup kadehini su ısıtıcısının arkasına gizledi. Tahta kaşığı eline alıp kavanozdaki beyaz sosu makarnaya karıştırdı.

“Buradayım baba.”

Babam saçlarındaki suyu kafasını sallayarak silkeleyip oturduğumuz yere üç adımda geldi. Bryan ve benim aramda durdu, sırtı bana dönüktü, bir eli Bryan’ın omzunda, ona soru ardına soru sordu, *üniversite nasıl gidiyor, futbol takımına geri dönmeği düşünüyor musun, sınavların nasıl geçti, kaldığın evdeki çocuklar nasıl,*

yeterince paran var mı, bakıyorum çamaşırları eve getirmişsin, aferin, annen senin için halleder onları.

“Hadi evlat.” Babam uzaklaştı ve Bryan’a da kendisini takip etmesi için işaret etti. “Maç başlamak üzere.”

“Harika fikir,” dedi annem. “Evimin erkeklerinin birlikte iyi vakit geçirmesine bayılırım.”

Bryan yerinden kalkmadı. “Peki ya Emma?”

Adımı duyunca babamın suratı bir anda ekşidikten sonra öyle hızlı normale döndü ki bunu görenin sadece ben olup olmadığını merak ettim. “Ne olmuş Emma’ya?” Kelimeleri dikkatle seçilmişti.

“Eve geldiğinden beri ona tek kelime bile etmedin. Ona gününün nasıl geçtiğini sormayacak mısın?” Bryan bana baktı. “Okula gitmedin, değil mi?”

“Terapistiyle randevusu vardı,” dedi annem, babamın *terapist* kelimesini duyduğunda takındığı gergin yüz ifadesini yok sayarak.

“Ama okula da gitmesi gerekiyor, değil mi?” Bryan ısrar etti. “Bitirme sınavı bir ay sonra. Sınavlarına girecek mi? Yoksa bir yıl ara verip sınavlara seneye mi girecek?”

“Bryan, bunu geçtiğimiz hafta sonu konuşmuştuk.”

“Evet, baba, konuştuk ve ondan önceki hafta sonu da, ondan öncekinde de konuştuk ve sizden hâlâ anlamlı bir cevap duymadım.”

“Şey, bugün okula gidemedi, avukatı görmesi gerekiyordu,” diye araya girdi annem. “Pek işimize yaradığı söylenemez, adamın bize pek bir şey söyleyebildiği yok.”

“Hâlâ kendi avukatını tutamayacağına inanamıyorum.” Babam başını iki yana salladı.

Tabii benim cinsel geçmişimi ortaya dökmek için bir başvuru da bulunmazlarsa, diye düşündüm, ki bunu yapacaklardır. Elbette yapacaklardır.

Kaç kişiyle cinsel ilişkiye girdiniz?

Neler cinsel ilişki kapsamında sayılıyor? Tam birleşme? Oral seks?

(Yemin ettiğinizi unutmayın.)

Annemin suratı, babamın suratı, Bryan.

(Yemin ettiğinizi unutmayın.)

"Yerel mahkemede yaptıkları gösteriyle ilgili bir şey söyledi mi?" diye sordu Bryan. "O bok heriflerin suçsuz olduklarını iddia ettiklerine inanamıyorum."

"Konuşmana dikkat et lütfen."

"Affedersin, anne ama sanki o fotoğraflara bakan herhangi biri onları suçlu bulmayacakmış gibi."

"Hımm," dedi annem. "Şey, Aidan Heffernan o fotoğrafların delil olarak sunulup sunulmayacağından emin değil."

"Ne?"

"Lütfen bana bağırma, Bryan. Ben sadece adamın dediklerini tekrarlıyorum."

"Neden peki?"

"Bilmiyorum." Destek için bana baktı. "Buna izin verilebilir miş, avukat da emin değil. Muhtemelen verilirmiş. Eminim verilecektir."

Bryan'ın dişleri sıkılmıştı. "Onca... ardından." *Uğraş*, demek istemişti. *Bela. Çaba*. Tüm o fotoğrafları görmüştü. Ayrık bacaklarını, pembe etimi görmüştü. (Eminim balık gibi kokuyordur.) Beni bir *kaşar, orospu, sürtük* olarak görmüştü.

"Ben de bir terapisteye gitmeye başladım, UL'de bir kadın," demişti Bryan geçen ay akşam yemeği esnasında. Babam sandalyesini masadan iterek uzaklaştırmış ve tek kelime etmeden odadan çıkmıştı. Kederimle hepsini hasta ediyordum. Onların hayatlarını da mahvediyordum.

"Aidan'ı yarın ararım," dedi babam. "Bana anlatır."

"Anlatamaz."

"Nora, Aidan Heffernan'la ilkokuldan beri arkadaşız." Babam göğsünü kabarttı. "Bana anlatacaktır."

"Anlatamaz, Denis. Onun delil dosyasını görme şansı yok. Dosyayı sadece diğer taraftakiler görecekmiş."

“Diğer taraftakiler mi? Demek istediğin Paul O’Brien ve o bok torbaları, Emma’dan önce mi görecekler yani?” diye sordu Bryan ve annem başıyla onayladı. İğrenmiş görünüyordu. “Bir şey yapmalıyız; öylece oturup Emma’nın dağılmasını izleyemeyiz, onlar...”

“Dağıldığı yok,” dedi annem sertçe.

Dağılmıyordum. Paramparça oluyordum, içim bomboş kalana kadar parçalanıyordum.

“Bu senin derdin değil, Bryan,” dedi babam.

“Yani, baba, burada gerçeikle yüzleşmeye hazır yegâne kişi ben olduğuma göre sanırım benim derdim. Bahsettiğimiz kişi benim kız kardeşim.”

Bryan’ın konuyu kapatmasını diledim. Tüm bunlar onun yüzünden oluyordu zaten. Şikâyetçi olmam için, ifademi o gece olanları hatırlamadığımı söylemek için değiştirmem gerektiğine beni ikna eden oydu. Ve eğer hatırlamıyordusam nasıl razı gelmiş olabilirdim? Ben de onun söylediklerini yapmıştım. Onun için, beni kurban (aciz, suçsuz, aptal) olarak düşünmesinin pis bir kaşar (*kaşar*, *yalancı*, *kaltak*, *sürtük*, *orospu*) olarak düşünmesinden daha iyi olacağını sanmıştım.

Ve her şey kontrolden çıkmıştı.

“Merhaba, ben *Ned O’Dwyer Show*’un yapımcısıyım, bizimle programa katılmanızı çok isteriz.”

“Ben xoJane’denim, bizim için bir yazı yazmanızı istiyoruz. Kendi hikâyeniizi paylaşabilme fırsatı verecektir size. Daha önce sizinkine benzer hikâyeleri olan kızlardan bazılarını yazdığı makaleleri ekte görebilirsiniz.”

(Makaleleri okumuştum. Daha kötü hikâyeler görmek istemiştim. Benden daha kötü şeyler yaşayan kızlar olduğunu bilmeye ihtiyacım vardı. Hayatta kalmışlar mıydı?)

“Jezebel için çalışıyorum. Seni desteklemek istiyoruz. Yalnız değilsin, Emma.”

Yalnızmışım gibi hissediyordum.

“Ve sanırım onun geleceğine dair bir çeşit plan olduğunu bilmek iyi olacak,” dedi Bryan, “ve bu herkesin başını kuma gömüp numara yapmadığı...”

“Bryan...” Babamın sesi sertti, “geç olmadan sus artık. Annen ve ben bununla ilgileniriz. Ve bu konu kapanmıştır. Şimdi, maçı izleyecek miyiz?” Koridorda durup omzunun üzerinden bana baktı. “Emma, tatlım, herhalde maçı izlemek istemiyorsundur, değil mi?” diye sordu bana yarım ağızla, bakışları kafamın birkaç santim üzerinde dolaştı. “Bu onun pek de keyif aldığı bir şey değil.”

Annem kadehini sakladığı yerden çıkarmadan önce onların mutfaktan çıkmalarını bekledi. “Niçin sen de yukarı çıkmıyorsun?” dedi. “Burada beklemenin bir anlamı yok. Hadi git, gözümün önünden kaybol.”

Annemin bizi yemek için çağırdığını duyduğumda Facebook’ta geziniyordum. Sean, Ali’nin duvarına ikinci İngilizce ödevinde yer alacak şiir sorusuyla ilgili yorum yapmıştı, Ali de Heaney geleceğine iddiaya girmişti. Jamie onların altına John Donne da gelse cevaplamaya hazır olduğunu yazmıştı, ne olur ne olmaz. Sean, Jamie’nin yorumunu beğenmişti.

“Dizüstü bilgisayarını odana alabiliyor musun?” Bunu soran Bryan’dı, kapının eşiğinde duruyordu. Bilgisayarı kapattım.

“Yine mi sen?” diye takıldım pek de neşeli olmayan bir tavırla.

Son bir saattir her on beş dakikada bir odama gelmiş, eski Ballinatoon formasını görüp görmediğimi, telefon şarjımı alıp alamayacağını ya da şu yeni komedyeni duyup duymadığımı sormuş ve bana Youtube’da bir video göstermek istemişti. “Maçı kaçırmıyor musun?” diye sorduğumda omzunu silkmişti. Eve geldiği zaman hep böyleydi, peşimden ayrılmıyor, bana göz kulak oluyordu. Son zamanlarda bana bakan bir tek o kalmıştı ve çok yakından bakıyordu. Göreceklerinden korkuyordum.

“Annemin bizi yemeğe çağırdığını duyduğundan emin olmak istedim sadece,” diye yanıt verdi önümden alt kata inerken.

Yakalanmak istemiyorum, demek istedim ona. Bırak düşeyim.

Bryan ve ben masaya oturduğumuzda annemle babam yemeye başlamışlardı, ısırma, çiğneme ve ağız şapırdatma sesleri dayanılmayacak kadar yüksekti. Tofu burgeri küçük parçalara bölüp her birini ağızma nazıkçe soktum ve kendimi çiğneyip yutmaya zorladım, üstüne de meyve suyumun kalanını içtim.

“İyi değil mi?” diye sordu Bryan.

“Yiyeceklerin tadı bugünlerde hayli yavan geliyor.”

Annemle babam gerildi. *İlaç = depresyon = bu ailede konuşmadığımız şeyler*. Bu nedenle terapistte gidiyordum.

“Yani, yediğin şey tofu, ne bekliyorsun ki?” dedi Bryan ve babam sanki bu duyduğu en komik şeymişçesine bir kahkaha patlattı. Meyve suyum tazelemek için buzdolabına gittim. Buzdolabının kapı bölmesinde artık farklı bir şişe şarap duruyordu. Etiketini kontrol ettim. Şili ürünü bir beyaz şaraptı, çeyreği içilmişti bile. Hiçbir şey söylemeden masaya döndüm.

“Şimdi bana şunu söyle ve başka bir şey de söyleme,” dedi annem Bryan’a, “son zamanlarda hiç randevuya çıktın mı?”

“Anne, artık kimse randevuya çıkmıyor.”

“Yani, romantik bir şeyler yok mu? Senin gibi yakışıklı bir çocuk – sıraya giriyor olmalılar.” Altdudağını emdi. “Tabii hazırsan. Hâlâ Jennifer’la olanlarla ilgili üzgün müsün?”

“O konuda konuşmak istemiyorum.”

“Zavallı şey, son derece normal tabii...”

“Çocuk konuşmak istemediğini söyledi, Nora.” Babam çatal bıçağını bir gürültüyle tabağına bıraktı.

Bryan üzgün görünüyordu. Bu da benim suçumdu.

“Ah, üzülme. Sen benim yakışıklı oğlumsun. Başka birini bulursun.” Annem onun elini tutmak için masanın diğer tarafından uzanırken benim meyve suyum devirdi. Bardağı yakalamayı başardım ve bir el bezi almak için ayağa fırladım.

“İçiyor muydun?”

“Bir kadeh içtim, Denis. Eminim *bir* kadeh içmeme izin vardır?”

Kilere koşup boş şişelerin şingırdadığı çöp kovasım babam görmeden ortadan kaldırmamak için ayaklarımı sandalyenin bacaklarına doladım. Babam, annemin bir alkol problemi olduğuna ve onun tedavi için bir kliniğe falan gitmesi gerektiğine karar verirse ne olurdu? Jamie'nin amcası Billy'nin birkaç yıl önce yaptığı gibi St John of God's'a mı gitmesi gerekirdi, kasabadaki herkes eğer adam içmeyi bırakırsa birahaneçilerin işsiz kalacağı konusunda dalga geçmişti. İnsanların dedikodu yaptıklarını şimdiden duyar gibiydim, *annesine bak kızını al, elbette herkes o kızın şu "saldırı" olduğunda içkiden çılgına dönmüş hâlde olduğunu biliyor ve yani, biri onun boğazından aşağı mı döktü onca içkiyi? O kadar içmesi için kimse onu zorlamadı.* Annemi bir alkolikler toplantısında çemberde oturmuş duygularından konuşurken düşünebiliyordum ve belki de benimle de konuşmaya başlamak isterdi, hatırlamak istemediğim şeylerle ilgili konuşmak. (Hatırlayamıyorum, söyledim size.) Terapist bana *Katastrofik Düşünme'den vazgeçmem gerektiğini, ne zaman o tip düşünceler bu şekilde tetiklenirse gözümün önüne kocaman bir Dur işareti getirmemi* söyledi fakat bunu yapamıyordum, kimse bana hiçbir şey anlatmıyordu, kimse gerçekten neler olduğunu bana söylemiyordu, bu nedenle elbette ben de kendim tahmin etmek durumunda kalıyordum. Ya babam eş olarak bir ayyaş istemezse ne olacaktı, *aptal, çirkin, kahrolası bir ayyaş?* (Annem neden güçlü olamıyordu? Niçin geri kalan hepimiz gibi numara yapamıyordu?) Ya babam sabahları makyajını yapan ve sadece pazarda gösteriş için bir şeyler pişirmek yerine ailesi için yemekleri kendi elleriyle hazırlayan birini isterse ne olacaktı? (*Bizden üstün olduklarını düşünmelerine müsaade edemeyiz, Emma.*) Ya biriyle tanışır ve bu aileyle, aptal, sarhoş eşiyle ve aptal, sorunlu kızıyla artık işi olmadığına karar verirse ne olacaktı? Ve annem beni suçlardı. Benim asla doğmamış olmamı dilerdi. Benden mükemmel ailesini parçaladığım için nefret ederdi. Onca yıl annemin farklı olmasını, beni kendi hâlimde bırakmasını diledikten sonra şimdi onun benden vazgeçme fikrinin bile beni bu kadar panikletmesi şaşırtıcıydı.

Ve hepsi benim suçu olurdu.

"Ee, Em, bu hafta sonu dışarı çıkıyor musun?" Bryan konuyu değiştirmişti.

Bunu düşünüyormuş gibi yaptım. "Hayır, sanmam. Bu hafta sonu çıkmıyorum."

"Daha evvel Centra'da Maggie'yle karşılaştım ve daha sonra Jamie'yle birlikte Ali'ye film izlemeye gideceklerini söyledi. Pek cafcacı bir şey değil, dedi, çünkü" –tereddüt etti– "malum bitirme sınavı çok yakın, biliyorsun. Neyse sana da gelmek istersen diye mesaj attığını ve aradığını da ama ulaşamadığını söyledi."

"Ah, bi'dakika." Annem elini masaya vurdu. Tabagındaki bıçak zıplayıp bir patırtıyla yere düştü. Dehşetle geri sıçradım. "Daha önce de evden aramıştı seni."

"Peki, sen bunu niçin Emma'ya söylemedin?" diye sordu babam. "Mesajı niye iletmedin?"

"Unuttum. Affedersin."

"Bugünlerde çok şey unutuyorsun," diye söylendi babam.

"O da ne demek oluyor?"

Babam cevap vermedi.

"Onu daha sonra ararım," dedim. İlk başlarda kızlar ziyarete gelmiş, odamı ölüyü bekler gibi bir sessizlikle doldurmuşlardı. Küçük bir parçalarının bundan, yaşananların yarattığı trajediden keyif aldığını anlayabiliyordum. "Evet, o kız benim en yakın arkadaşım," diyebiliyorlardı. "Evet, o gece oradaydım." "Evet, neler olduğunu biliyorum. Emma bana anlatır. Bana güvenir."

Maggie perişandı, gözleri doluyor, sürekli beni kucaklamak için bana doğru uzanıp duruyordu. (Dokunulmak istemiyordum.) Kaskatıydım, kollarım yanıma yapışmıştı âdeta. Utanarak geri çekilmiş, partiyi bensiz terk ettikleri için, onlarla eve dönmem konusunda beni zorlamadıkları için, okulda bana acımasızca davrandıkları için tekrar tekrar tekrar özür dilemişti.

"Ama bilmiyordum, Em," demişti. "Tüm bunları bilmiyordum. Ali'ye haksızlık ettiğini düşündüm ve Eli mevzusu da var..." Gözlerimi dikip ona baktığımda kıpkırmızı olmuştu.

“Yani, onu cidden *öptün*, Emma. Artık bunun bir önemi olduğundan değil elbette ama sana niçin kızmış olduğumu anlayabiliyor musun? Biraz olsun?”

Ali’nin parmaklarını makyaj masamın aynasına yapıştırdığım Polaroidlerin üzerinde gezdirişini izlemek için ona doğru dönmüştüm; kaç tanesinde kendisinin olduğunu saydığını biliyordum.

“Ali,” diye tıslamıştı Maggie. O da yatakta bize katılmış, bacaklarını altına alıp oturmuş, Sean’la yattığım için beni affettiğini söylemişti. Huzursuzdu, rahatsızdı. İşlerin normale dönmesini istiyordu.

Ben de öyle.

“Bir dakika, şu benim güneş gözlüğüm mü?” demişti Warby Parkerları eline alarak. Onları aldığım zamanı hatırlıyordum. Yeni bir tanesini alacak parası olduğunu düşündüğümü, bunun adil olmadığı hissini hatırlıyordum, neden benim ailem de zengin değildi? O tip şeyleri önemsediğimi hatırlıyordum.

“Evet,” dedim. Utanmamıştım bile.

“Ali, Tanrı aşkına.” Maggie’nin suratı kızarmıştı. “Kendine gelir misin?”

“Önemli değil,” dedim, değildi de. Hiçbir şeyin önemi yoktu.

Bir süre için sessizdik. Bugünlerde sessizlik her yerde peşimdeydi.

“Fakat emin misin, Em?” diye ağzından kaçırırverdi Ali. “Kafayı feci hâlde bulmuştun.”

“Ali.”

“Ne var, Mags? Bunu sormam lazım. Sean iyi bir çocuk, sadece Emma’nın yani, kesinlikle emin olmasını istiyorum.” Kolunu omzuma dolamıştı. (Dokunulmak istemiyordum.) “Senin tarafında olduğumu biliyorsun, değil mi? Sadece olanın *tam* tecavüz olup olmadığını soruyordum.” (O *kelimeyi* duymak istemiyordum.)

“Dışarı çıkmak ister misiniz?” demiştim. “Dylan’ın evinde bir parti verdiğini duydum.”

“Ne? Niçin oraya gitmek isteyesin...”

“Ya da sadece dışarı çıkabiliriz,” demiştim. “Bir iki kadeh bir şeyler içmeye gitmek ister misiniz?”

“Şey, tabii,” demişti Maggie şaşkınlık içinde Ali’ye bakarak. “Eğer istediğin buysa.”

Her şeyin eskisi gibi olmasını istemiştim.

Dylan’ın evinin zilini çaldık. Buzdolabına biramızı koymak için mutfığa yürüdük. Sessizlik. Oturma odasına geçtik. Birisi odadan çıktı. Bir diğeri. Ve bir diğeri. Odada sadece Maggie, Ali ve ben kalmıştık. Sarah Swallows, “Bence gitseniz daha iyi olacak. Dylan *onu* burada istemiyor,” dedi. Reilly’s’e gittik. İçtim, içtim ve içtim. Utancımı unutmaya çalıştım. (Hatırlayamıyordum.)

Maggie ve Ali, bir sonraki gün “önceki akşamı konuşma” isteğiyle tekrar bize gelmişti. *Seni bulamadık, birisi o sokak arasına girdiğini söyledi, o çocuk kimdi, Emma?*

Bir daha geldiklerinde onları görmeyi reddetmiştim. Ve sonrakinde ve sonrakinde de. Çok fazla soru soruyorlardı ve benim verecek hiç cevabım yoktu.

Jamie hiç aramadı. Maggie, onun *sadece çok meşgul olduğunu* söyledi, *seni görmeyi istediğini biliyorum ama evinde işler fazla karmaşık ayrıca hâlâ işe gidiyor ve deli gibi de ders çalışıyor çünkü ona notlarına bağlı bir burs verdiler.*

Keşke Jamie’ye ona bir iyilik yapmış olduğumu söyleyebilseydim. Keşke ona, onun şanslı olduğunu açıklayabilseydim. Eğer zamanda geri gidip hiçbir şey olmamış gibi yapabilseydim, yapardım.

“Gidip onlarla görüşmelisin,” dedi annem mutfığa girip buzdolabını açarken. “Kızları en son ne zaman gördün?”

“*The Late Late* başlamak üzere galiba,” dedim ve annem saatini kontrol etti, saatin kaç olduğunu gördüğünde şaşkınlıkla derin bir nefes aldı, masayı kirli tabak çanaklarla olduğu gibi bırakıp hepimizi mutfaktan çıkardı.

Televizyon odasında dördümüz ayakta durmuş kim nereye, kim kiminle oturacak diye tereddüt ediyorduk. İlk oturan Bryan oldu, kanepeye oturup beni de yanına çekti. Tıraş losyonunun

kokusunu alabiliyordum ve içimden bir ürperti geçti. Uzaklaştım. Annem Bryan'ın yanına, kanepenin köşesine oturdu.

"Bu güzel, değil mi? Dördümüzün birlikte olması," dedi annem, babam tek kişilik televizyon koltuğuna kurulurken. Ayak desteğini kaldırıp anneme sabırsızca işaret etti.

"Efendim, Denis?"

"Kumanda."

"Affedersin?"

"Uzaktan. Kumandayı. Verir. Misin."

Bryan oturduğu yerin altından kumandayı çıkarıp öne doğru eğilerek babama uzattı. "Dediğimi duymadın mı, Denis?" dedi annem tekrar.

"Pekâlâ, iyi akşamlar ve *Late Late Show*'a hoş geldiniz!" dedi sunucu kameraya gülümseyerek. "Bu akşam programımızda, yıldızı giderek parlayan Sasha Peters, *Hot Press* tarafından 'İrlanda'nın son üç yıldaki en iyi albümü' olarak tanımlanan yeni albümünden bir şarkı söyleyecek; çoksatın yazar Roisin Flewett, *Beni Hiç Gerçekten Sevdin mi?* adlı yeni kitabından bahsedecek; traktörlerini atlarla değiştiren adamla tanışacağız ve bu ülkenin en büyük ragbi efsanelerinden biriyle sohbet edeceğiz." Padraic Brady'nin bir fotoğrafı ekranda belirdi. "Ayrıca Ballinatoom Olayı'nı tartışacağız. Bir yıl geçti, şimdi neler olacak? Hukuk uzmanı Sean O'Reilly bizlerle ve aynı zamanda pedagog Suzanne Meade ve Dublin'deki Tecavüze Uğrayanlar Destek Merkezi'nden Lorna Sisk bu konuda..."

Babam televizyon koltuğundan doğrulup odayı terk etti. Annem bardağını sehpa vurup ekran kararına kadar kumandanın tuşlarına basıp durdu. Gözlerimi kapattım, damarlarımda ağır bir şey dolanıyor, kemiklerimi öğütüyordu.

Onu kesip atmak için keskin bir şeye ihtiyacım vardı.

"Bu utanç verici," dedi Bryan yumruklarını sıkıp. "Kahrolası utanç verici. Şikâyet edeceğim RTÉ'ye yarın, bunu yapamayacaklarını, bunun insanlar üzerinde travma yaratacak etkide olduğunu, bununla ilgili önceden uyarı vermeleri gerektiğini bir e-posta

atacağım. Öyle değil mi, Emma? Bunu yayınlamadan önce bir uyarıda bulunmaları gerekmez miydi?"

Hepimiz öğrenmek istemediğimiz bu dilde ne zaman bu kadar iyi olmuştuk?

"Güzel hareket değil, bunu öylece yapamazlar, diğer tecavüz kurbanlarına ne olacak, onlar ne düşünecekler?"

Televizyonda, radyoda, şarkılarda, filmlerde ve gazetelerde her zaman hep bu kadar çok (*o kelimeyi söyleme, o kelimeyi bir daha asla söyleme*) bahsediliyordu da ben mi hiç fark etmemiştim?

"Pekâlâ," dedi annem, "Pek de *The Late Late* havasında değilim zaten." *RTÉ Tv Rehberi*'ni sehpadan alıp sayfalarını çevirdi. "Bakın, Kanal 4'te bir film var, romantik komedi. Bu olur, öyle değil mi?"

Ne Bryan ne de ben bir şey söyledik.

"İyi misin?" diye sordu Bryan ama yüzüne bakamıyordum. (Fotoğrafları görmüştü. Beni görmüştü, pembe et, *kaşar, orospu, sürtük.*)

Annem televizyonu geri açtı. "Kadın edebiyatı teriminden nefret ediyorum, aşağılayıcı olduğunu düşünüyorum," dedi kızıl saçlı yazar, bir yanda sunucu başını sallayarak onaylarken. Annem kanalı değiştirdi.

"İşte oldu," dedi annem. "Bu daha iyi, değil mi?"

Film başlayalı on beş dakika olmuştu ama ne olup bittiğini yakalamak kolaydı. Kız kardeşi ondan önce evlenen ve herkesin bu korkunç bir trajediymiş gibi davrandığı ufak tefek güzel bir kız hakkındaydı. Bekârlığa veda partisinde hepsi parlak saçlı kadınlar "skor"larından bahsetmeye başlamıştı.

"Seninki kaç?" diye sordu uyuz bir kız ana karaktere, diğer kızların hepsi kıkırdayarak beklediler.

Seninki kaç? Seninki kaç, Emma?

(Yemin ettiğinizi unutmayın.)

Hatırlayamıyorsanız da sayılır mıydı? Olmasını asla istemişseniz sayılır mıydı?

Cumartesi

Kahvaltı için alt kata indiğimde annemle babamın kavga ettiğini duyabiliyordum. Parmak ucumda yanaşıp kulağımı kapıya dayadım. Bugünlerde neler olup bittiğini sadece bu şekilde öğrenebiliyordum.

“Bu yeterince iyi değil, Denis. Beth diyor ki...”

“Tanrım, Beth’ten bahsetmeyi keser misin? Beth şöyle dedi, Beth böyle dedi. Beth hangi cehennemin *dibinde*?” Nefesim kesildi. Babam asla küfretmezdi. “Tüm bunlar olurken Beth’i bir kez olsun gördün mü? Hayır. Tek yaptığı bize halkla ilişkiler nasihatleri verdiği telefon konuşmaları.”

“Bunun için Beth’i suçlayamazsın, Denis. Polis bilgilerini dışarı sızdıran o değil sonuçta. ‘Yerel polis karakolundan bir kaynak, iddia edilen kurbanın yerel halk tarafından önüne gelenle yatıp kalkan biri olarak bilindiğini söylüyor.’ Bundan neden bahsediyorlardı ki? Bunun gibi bir şeyi konu edebilmek için özel bir başvuru yapmaları gerektiğini söylememiş miydi Aidan Hefferan?”

“Elbette böyle bir başvuruyu yapacaklar, değil mi? Gazetelerin onunla ilgili ne yazdıklarını *gördün* mü? Neler yaptığını nasıl bilmiyordun, Nora? Sen onun annesinin yahu. Tanrım, onu hiç

tanımıyormuşuz gibi hissediyorum. Annemle babam bu günleri görmediği için memnunum. Bu utanç onları öldürürdü.”

Alçak sesli bir hıçkırık ve sonra babamın, “Lütfen, Nora. Lütfen. Ağlama. Dayana-” dediğini duydum.

Fikrimi değiştirip ilk kez *o kelimeye* uğradığıma karar verdiğimde, Joe Quirke evimize gelmişti. Sade kıyafetler giymişti, Ballinatoom’da her çocuğun on dört yaşına geldiğinde artık plakasını ezbere bildiği “sivil” polis arabası kullanıyordu. Seyrelen saçları kırılmış kocaman bir adamdı, alnunda her daim bir ter tabakası var gibiydi. Nora ve Denis’le konuşmak istediğini söylemişti, benimle özel olarak konuşabilmesi için bir dahaki sefere kadın polis memuru getirecekti. Bu alışlagelmiş değil, demişti, bunu bu şekilde insanların evlerinde yapmak ve daha resmî bir ortamda tekrar yapması gerekecekti fakat kız kardeşi Bernie yaradım etmesini istemişti ve o da bu nedenle kuralları hafifçe esnetmeye hazırdı. Sadece bizim için. Gitmem, yukarı çıkmam söylenmişti ve ben de yatak odamın kapısını aşağıdan duyabilecekleri kadar büyük bir gümbürtüyle vurmak suretiyle öyle yapmıştım. Daha sonra tekrar, merdivenlerin tahtaları gıcırdadığında irkilersek sessizce alt kata inmiş ve konuşmalarını dinlemiştim. Babamın cevapları tek kelimelikti. “Evet. Hayır. Evet. Hayır. Bilmiyorum. Bitti mi, Joe?”

(Babamın e-posta hesabına girmeye başlamış, bakmadığı esnada kısa mesajlarına göz atar olmuştum. Benim hakkımda söylediklerini öğrenmem gerekiyordu, düşündüklerini. Bunun benim suçum olduğunu düşünüp düşünmediğini. Hepsini tekrar tekrar kontrol ettim, her defasında kendimi en kötüsüne hazırlıyordum. Fakat ismim asla geçmiyordu. Sanki ben silinip gitmiş gibiydim.)

Sonra annem başlamıştı.

Lütfen kayıt cihazı için adınızı söyleyin: Nora O’Donovan.

İddia edilen saldırının olduğu gece neredeydiniz? Biz, pardon, Denis ve ben...

Denis kim? Joe, Denis'in kim olduğunu biliyorsun, Tanrı aşkına...

Lütfen, Denis'in kim olduğunu söyleyin, kayıt cihazı için. Ah, tabii. Affedersin, Joe. Denis benim eşim. Emmie'nin babası. Denis ve ben geceyi geçirmek için Killarney'ye gitmiştik. Bryan, pardon, Emmie'nin abisi Bryan, bize oradaki bir otel için kupon almıştı. Yıldönümümüz için.

Devam edin. Pekâlâ, keyifli bir gece geçirdik fakat Denis eve dönmek için sabırsızlanıyordu. Pazartesi günü birkaç toplantısı vardı ve bunun için notlarına göz atmak istiyordu; onun nasıl olduğunu bilirsin. Ayrıca çok güzel bir gündü. Yani, öyle bir günü kim arabada geçirmek ister, ben anlamıyorum...

Gerekli bilgilere odaklanabilir miyiz lütfen? Kusura bakma, Joe. Böylece eve vardık ve verandada bir şey gördüm ama bilirsin, görüşüm harika değildir, bu yüzden Denis'e sordum. "Denis, verandadaki nedir, plastik torba ya da onun gibi bir şey gibi görünüyor," dedim ve o da arabayı durdurdu, yani daha doğrusu aniden frene bastı ve ben öne fırladım ve söylenmeye başladım, diyordum ki: "Denis, Tanrı aşkına, Denis – boynumu mu incitmeye çalışıyorsun?" ve o da, "Kapa çeneni, Nora," dedi. Ve sonra da dedi ki: "O, Emmie."

Verandada öylece yatıyor muydu? Komşulardan birinin onu daha önce bulmamış olmasına şaşırdım. Şey, bulamamışlardır. Onu orada öylece bırakmış olmalarının imkânı yok. Bu yerde birbirimize göz kulak oluruz.

Peki. Sonra ne oldu? Bir an için tek düşebildiğim kızımın ölmüş olduğuydu, ölmüş olmalıydı yoksa niçin verandada öylece sere serpe yatacağı ki...

Acele etmeyin. Bir bardak su ister misiniz? Hayır, Joe. Teşekkürler. Ben iyiyim. Böylece arabadan fırladım, o kadar hızlı en son ne zaman koşmuştum hatırlamıyorum, ta ki onun yanına varana dek ve o, güneşten öyle yanmıştı ki saç çizgisinde kabarcıklar

oluşmaya başlamıştı ve elbisesinin önü arkasına giyilmişti, bunu çok net hatırlıyorum çünkü elbisesini böyle mi giyip çıkmış dışarıya, diye düşünüp durmuştum ve o... ve o...

Evet? Sorun yok, Nora. Bu tamamen gizli, değil mi? Bernadette'e söylemezsin, değil mi?

Tabii ki. Sadece, Emma, o... *iç çamaşırı* giymiyordu. Elbisesini Denis görmeden önce olabildiğince hızlı aşağı çektim, teni alev alevdi, yanıyordu. Ve anlamsız bir şeyler mırıldanıp duruyordu, sayıklıyordu ve pelte gibiydi, ayakta duramıyor, devriliyordu ve dizleriyle elleri kanıyordu, kan içindeydi, korku filminden fırlamış gibiydi.

Sonra ne yaptın? Onu SouthDoc'a götürsek iyi olacak, güneş çarpması geçiriyor olmalı, dedi Denis. Jimmy'nin nöbette olması sadece bir tesadüftü. Ve elbette Jimmy'yi yıllardır tanıyorduk, Denis'le birlikte okumuştuk, Denis'in sağdıcıydı, zaten biliyorsun hepsini. Aileden biri gibidir. Emma'nın güneş çarpması yaşadığını ve o hafta sonu gördüğü ilk vakanın o olmadığını, birçok kişinin sıcakla kendilerini kaybettiğini söyledi. Ve ona Emmie'nin öyle biri olmadığını, Emmie'nin cildi konusunda takıntılı derecede dikkatli olduğunu, aralık ayında bile elli koruma faktörü kullandığını anlatmaya çalıştım.

Dr. Fitzpatrick'e endişelerinizden bahsettiniz mi? Başka testler yapmasını istediniz mi? Hayır. Hayır. Aklıma bile gelmedi, bunu nasıl düşünebilirdim ki... bilmiyorum. Ama oğlunun da karıştığını düşünerek... Gerçi o esnada adamın bundan haberi bile yoktu. Bizim haberimiz...

Peki ya Emma? Ne olmuş Emma'ya?

Olayla ilgisi olabilecek herhangi bir şey söyledi mi o esnada? Hayır. Ona sorup durduk... Ona sorular sorup durduk ama... O sadece hasta hissettiğini, ne olduğunu, eve nasıl geldiğini hatırlayamadığını, niçin verandada o şekilde yattığını bilmediğini söyleyip durdu. Ama...

Ama ne? Joe, onu orada, verandada görmeliydin. Öylece yatıyordu. Atılmaya hazır bir torba çöpmüş gibi.

Çöple doluydum, bokla, artık işe yaramayacak bir sürü şeyle, kimsenin istemediği ya da bir daha asla istemeyeceği. Pislikten ibarettim. (Çöpe atılmalıydım.) Ve onları dinlerken ikiye ayrıldığımı hissedebiliyordum sanki, ben ve o, Emma artık o kızdı, Emma O'Donovan. Ben Ballinatoonlu Kız'dım.

Kadın polis beyaz bir tişört ve kot pantolon giymiş olarak iki gün sonra gelmişti. Televizyon odasının kapısında onu görür görmez hatırlamıştım – Susan Twomey'nin en yakın arkadaşlarından biriydi. (Elaine? Tracey? Jess?) Maçtan sonra onun yanındaydı, Susan üstümdeki bluzu çekiştirip yakamı kapatmamı söylediğinde o pis pis sırıtmıştı. Kadın kibardı, annemin çay ve bisküvi ikramını reddetmiş, annem, *Peki, siz ikinizi yalnız bırakayım. Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa ben mutfaktayım*, diyene kadar beklemişti. Profesyoneldi, soruları hızlı bir şekilde sormuştu.

"Hepsi bir yanlış anlama," demiştim ona tekrar tekrar. "Hepsi bir şakaydı. Ben uyuyormuş numarası yapıyordum."

Sonrasında, bir kere daha annemin kekini geri çevirmesinin ardından, ertesi gün hapı alıp almadığımı sormuştu, cinsel yolla bulaşan hastalıklar için test yaptırıp yaptırmadığımı. "Lütfen ama, neden böyle bir şeye ihtiyaç olsun ki?" diye araya girmişti annem. "Hepsi kasabamızın iyi oğlanları, iyi aile çocukları." Polis bir kaşını kaldırmıştı.

Sonra veziküller oluşmaya başlamıştı. İstemeden de olsa bir el aynası alıp kendimi görebilmek için aşağı tutmak zorunda kalmıştım (pembe et) (iki yana ayrılmış bacaklar) ve (fotoğraflar, fotoğraflar, Bryan o fotoğrafları görmüştü, Conor o fotoğrafları görmüştü, babam o fotoğrafları görmüştü). Açık yaraları, sızıntıyı görebiliyordum. Aynayı elimden düşürdüm. Bir makas almalı, kesip açmalı, sonra da yeniden dikmeliydim. Ne fark ederdi ki? Artık ne de olsa bana ait değildi.

Kilgavan'daki doktora gitmem gerekmişti. Malum sebeplerden ötürü Dr. Fitzpatrick'e gidemezdim ve bu denli utanç verici bir şey için kasabada başkasına da görünemezdim, sonrasında süpermarkette ya da pazar ayininde göreceğim birisine. Benim lekelenmiş olduğumu, kalbura döndüğümü, pis, çok pis, *kaşar, yalancı, kaltak, sürtük, orospu* olduğumu anlarlardı. Boş bekleme odasında bir başıma oturdum, makyajı tüm suratına bulaşmış, yerde yatan bir kızın duvarda asılı posterine diktim gözlerimi. Rapor edilen her üç tecavüz vakasından biri kurban alkollüyken gerçekleşmektedir, diyordu üzerinde. Kendi suçuydu. (Benim suçumdu. Benim suçumdu.)

"Günaydın."

Annemle babam masaya oturmuş birbirlerine öfkeyle bakıyorlardı ama ben mutfağa girer girmez bunu kestiler. Babam okuduğu gazeteyi buruşturup çamaşır odasına gitti ve çöpe attı.

"Günaydın Emma," diye yanıtladı annem. "İyi uyudun mu?"

Cevap olarak homurdandım. Babam eğilip evrak çantasını vermesini rica ederken annemi yanağından öptü. Duraksadı, sanki beni de öpecekti.

"Güle güle o zaman," dedi. "Akşama görüşürüz."

(Altı yaşındaydım. Doğum günüm olduğu için erken uyanmıştım ve annemle babamın bana ne aldıklarını görmek istiyordum, kahvaltı için pankek yemek ve şımarık bir çocuk olmak. O gün öğle yemeğinde herkes benim yanıma oturmak isteyecekti. Hepsi benim en yakın arkadaşım olmak isteyecekti. Doğum günü partime geleceklardı, hem de Ali'ninkindeki gibi bir sihirbaz, şişme zıplama kalesi ve çikolata çeşmesi olmayacak olmasına rağmen. *Neden benim de bir çikolata çeşmem olamıyor?* diye sormuştum annemle babama, annem saçlarımı pembe kurdeleyle bağlarken. Babam beni sımsıkı kucaklamıştı. *Sen Ballinatoon'daki en güzel kızsın. Bir çikolata çeşmesine ihtiyacın yok. Aynada kendime bakmıştım. Her zaman babanın küçük kızı olacaksın, bunu biliyorsun değil mi?* demişti bana. *Her zaman benim prensesim olacaksın.*)

"Ama niçin oradaydın?" diye sorup durmuştu olaydan sonra-

ki ilk birkaç hafta. “Niçin o kadar çok içtin, Emmie? Niçin o yaktaydın ki, Emmie? Bunun yanlış olduğunu bildiğini sanıyordum. Seni bundan daha iyi yetiştirdiğimizi sanıyordum. Neden, Emmie?” diye sormuş, sormuş ve sormuştu, sadece ben ağlamaya başladığımda durmuştu. “Timsah gözyaşları,” diye patlamıştı. “Of, gözüm görmesin seni. Seni görmeye katlanamıyorum.”

İlk kalkıştığımda yatak odamdaydım. Kapıyı arkamdan kilitlemiştim. Bir havlu almış ve altına yerleştirmiştim. Ortalığı batırmak istemiyordum.

Buna bir son verecektim.

Hastanede uyandığımda Bryan oradaydı. Dediğine göre, duyar duymaz Limerick’ten ayrılmıştı. Elimi, bileklerimdeki yeni dövmeleleri kapatan bandajları tutmuştu, annemle babam arkasındaydılar. “Emmie, lütfen, sana yalvarıyorum...” demişti Bryan, elinin tersiyle gözyaşlarını silerken. Babam ona, “Bu kadar yeter artık, evlat,” demişti. Eve dönmüş ve bundan bir daha hiç bahsetmemiştik. (Bir sonraki sefere kadar.)

Annem, babamın ardından kapanan kapının sesini duyana kadar beklemişti.

“İlaçların.” Onları avucumun içine bıraktı. Ona her baktığımda gözlerinin etrafındaki karanlık gölgeler ve kaz ayakları artıyormuş gibi görünüyordu. Küçük bir çocukken onun yüzüne kat kat kremler ve jeller sürüşünü, yüzünü ovalayışını izlediğimi hatırlıyordum. *Kendine bakmalısın, derdi bana. Eğer kendimi salarsam babanın benimle ilgilenmeye devam etmesini bekleyemem.*

“Dilin?” Ardından onaylayarak başını salladı. “Aferin sana. Ee, bugünkü planın ne?”

Ne dememi istiyordu? Öğle yemeği için kızlarla buluşacağı mı, belki özellikle bu akşam için giyecek bir şeyler almaya Style Magpie’a gideceğimi söylememi mi? Vücudumu sergileyen açık saçık bir şey, gözüme kestirdiğim bir oğlanın dikkatini çekebilecek harikulade bir kıyafet mi? *Kaşar, yalancı, kaltak, sürtük, orospu.* Ev ödevi için homurdanmamı, votka param için ondan elli euro dilenmemi mi istiyordu?

“Planım yok,” dedim. Ayağa kalkıp tezgâha doğru yürüdü ve lavabodan elbezini alıp birkaç saniye için tezgâhta küçük daireler çizdi. “Abin nerede?”

“Hâlâ yatakta sanırım,” dedim, masadaki gevrek kutusuna bakarken. Kafamın içinde rutini sakince tekrarladım. Kutuyu al, kâseye dök, üstüne süt koy. Kaşığı al ve ye, gevreklerin ağızındaki mukavvaya benzeyen yavan tadı. Eğer bir insan yemeyi toptan keserse, sadece otuz gün hayatta kalabilirmiş. Vikipedi dehidrasyonla ölümün daha hızlı ancak daha acılı olduğunu söylüyordu. Sıvı kaybının son aşamasında dehidrasyonun baş ağrısı, bacak krampları gibi genel belirtileri oluşabilirmiş. Dehidrasyona dayanması güç olabilirmiş, birkaç günden birkaç haftaya kadar sürebildiği için sabır ve kararlılık gerektiriyormuş. Ölümcül dehidrasyonla yaşamını yitirenlerde ölmeden önce bilinç kaybı görülmesi alışılacelmış bir durummuş, bazen de hezeyan hâli ve serum sodyum seviyelerinde değişiklikler izlenebilirmiş.

İmtihar eğilimin olsa bana söylerdin, değil mi Emma? diye soruyordu her seans sonrası terapist. Söylerdim, deyip gülümsüyordum ona. Yalan söylüyordum. Ona asla söylemezdim. Beni durdurmaya çalışabilirdi.

“Emma? Emma, beni dinliyor musun?” Başımı kaldırdığımda annemi gözlerini dikmiş bana bakarken buldum.

“Pardon. Ne diyordun?”

“Saat on bir gibi bir şeyler içmek için Sheila’yla buluşacağım diyordum. Kendi başına kalabilir misin?”

“Onun buraya geleceğini sanıyordum?”

“Şey, evet.” Gülümsemesi gözlerine ulaşmamıştı. “Cake Shack’e gitmek istemiş bugün.”

“İyi.”

Kilere parmak ucumda gitmek için annemin merdivendeki ayak seslerini duyana kadar bekledim. Geri dönüşüm kutusunun üzerine eğilip babamın oraya ne sakladığı görmek için, parmak-

larıma yapışan balı ve domates sosunu sabahlığının eteklerine silerek karıştırdım, *Sana defalarca söylemiştim, Nora. Kapları geri dönüşüme atmadan önce iyice yıka lütfen. Tanrım, bunu hatırlamak o kadar zor mu? Hı, Nora? Burada her şeyi kendi başıma mı yapmak zorundayım ben?* Topuklarımın üzerine oturup *Ballinatoon News*’un sayfalarına hızlıca baktım. Spor sayfasında takımın bu seneki bölge şampiyonluğunu kazanma şansı ile ilgili bir yazı vardı. Sean ve Paul geçen sene yetişkinler için oynamaya devam etmişti. Paul, Ciarán O’Brien’in ısrarıyla birkaç şampiyonluk maçına katılmış, oyuna girdiğinde kalabalığın bir kısmından tezahüratlar yükselmişti, *Ned O’Dwyer Show*’a bağlanan birinin dediğine göre. Ancak olay patlamaya ve ulusal gazeteler yazmaya başladığında, Ali’nin babası, eğer sezonun geri kalanında yedekte bekletilmezlerse Hennessy’s Eczanesi sponsorluğunu geri çekmekle tehdit etmişti onları. Kilgavan’a çeyrek finalde kaybetmişlerdi, şimdiye dek en erken gelen yenilgiydi bu. O gece ev telefonumuz çalmıştı. Açtığımızda, arayan kapatmıştı. Tekrar çalmıştı. Tekrar kapatmışlardı. Geceyarısı saat 1’de çıplak ayakla merdivenlerin başında dikilmiş, annemin telefona tekrar cevap vermesini izlemiştim. “Kimsiniz?” Sesi titremişti ve o mesafeden bile ahizenin diğer ucundaki çığlıkları ve yuhalamayı duyabilmişim. Yatağa geri dönmüştük. Ve telefon yeniden çalmıştı. Sonra kapı çalmaya başlamıştı, birisi zile basılı tutarken sürüp giden cırtlak melodi, babam onları yakalamadan önce kaçıp gidenlerin keyif çığlıkları. “Karakolu ara.” Annem sinir krizi geçirmenin eşiğindeydi. Babam sakinleşmesini, şaklabanlık yapan veletler yüzünden karakolu arayamayacağını söylemişti ona. Telefon çalıp durmuştu. Sabaha karşı 3’te babam fişini çekmişti. Ve uyumak üzere yataklarımıza çekilmiş gibi yapmıştık.

Babam ertesi gün işyerinde perişanmış. Aptalca hatalar yaptığını söylemişti.

(Benim suçumdu.)

Gazetenin sayfalarını çevirdim (Bernadette ve Sheila’nın bir yardım gecesindeki fotoğrafları – annem neredeydi?), bir mik-

tar zeytinyağı sayfanın ortasını saydamlaştırmıştı, ne aradığımı bulduğumda durdum. “Birçok sadık okurumun bileceği üzere,” diye yazmıştı Veronica Horan, “bir süredir İrlanda’nın etik değerlerinin itibarsızlaştırılması üzerine yazıp duruyorum. 1990’ların ortalarından 2000’lerin sonlarına kadar geçen ekonomik süreçteki iyileşme esnasında bazı müsamahakâr ebeveynlik davranışları neticesinde günümüz gençlerinin toplum ruhu ya da vatandaşlık vazifesi bilinci diye bir şeyi kalmamıştır. Bu da en açık şekilde genç kadınlarımızda görülmektedir. Onları bir cumartesi gecesi, yüksek topuklu ayakkabıları, külotlarını görebileceğiniz kadar kısa etekleriyle görebilirsiniz. Tabii eğer iç çamaşırı giymeye tennezzül ediyorlarsa. Eşit haklarla ilgili istediğiniz kadar cafcamlı şey söyleyebilirsiniz fakat işin aslı, kadınlar kendilerinin ve güvenliklerinin sorumluluğunu almalıdırlar. Eğer kendilerini böylesine ortaya koyan kıyafetler giymekte ısrarcı olacaklarsa, eğer ayakta duramayacak kadar sarhoş olmakta ısrarcı olacaklarsa, o hâlde sonuçlarına da katlanmayı göze almak durumundalar. “Ballinatoomlu Kız” denilen kız kendine birkaç soru sormalı. O kadar çok içmeye onu biri mi zorlamıştı? Onun iddia ettiği üzere, yasadışı uyuşturucu almaya onu biri mi zorlamıştı? Hayır. Ancak yine de bizlerden tüm suçu dört genç adama yüklememizi bekliyor. Genç adamlar suçsuzlukları konusunda ısrarcı olmaya devam ediyorlar. Ve ben onlara inanıyorum. Bunun gibi bir şeyi daha önce hiç görmemiştim. Hayatlarının mahvolmasını, ailelerine karşı yöneltilen bu iğrenç suçlamaların nelere neden olduğunu izledim. Bu genç adamlardan birinin, seneler önce küçük oğlunu kaybetmiş olan annesinin sinir krizi geçirdiği bildirildi. Ballinatoomlu Kız, bu kadını ve onun duygusal durumunu hiç düşündü mü acaba? Sanmam. Yaptıkları neticesinde, cemiyetimizin temellerinin sarsılmasının umurunda olduğundan şüpheliyim.”

“Bu da ne?”

“Tanrım.” Bryan arkamdan elinde bir kâse gevrekle geldiğinde korkuyla nefesim kesildi. Gri bir kolsuz tişört ve eski futbol şortunu giymiş, ağzına mısırsı gevreği tkiyordu. “Ödümü kopardın.”

“Affedersin.” Kâseyi çamaşır makinesinin üzerine bırakıp eğilerek gazeteyi elimden kaptı. “Bunu neden burada okuyorsun?” Köşe yazısına göz attı, son satırı okurken dudaklarını neredeyse yok olacakları kadar birbirine bastırmıştı. Annem sade bir bluz ve pantolon içinde mutfığa geri döndü, küt kesilmiş saçları siyah bir saç bandıyla geriye doğru atılmıştı. Araba anahtarlarını bulana kadar çekmecelere ve eski dergiler ile açılmamış mektupların altına bakındı.

“Pekâlâ çocuklar, ben gidi—”

“Bunu okudun mu?” diye yüzleştirdi onunla Bryan, elinde yağlı, lekeli gazeteyi tutuyordu. Ayağa kalkarak peşinden gittim, çamaşır odası ile mutfak arasındaki kapının pervazına yaslanırken diz eklemlerim kırırdadı.

“Evet,” diye itiraf etti annem.

“Ve bundan bana bahsetmeyecek miydin?”

“Sana ne diyecektim?”

Bryan gözünü kırpmadan ona baktı.

“Sana ne demem gerekiyordu?” dedi annem. “Arkadaşlarından birinden duymamış olmana şaşırdım gerçi.” Elinden gazeteyi çekip aldı. “Bir sinir krizi. Of, bir sinir krizi geçirebilecek lüksüm olmasını ne çok isterdim. Ve John Junior’ın hatırasını sempati için kullanmak, sanki bu olanları affettirebilirmiş gibi, sanki...”

John Junior’ın ölümünden sonra Deirdre Casey’nin asla kendini toparlayamadığını herkes biliyordu. Evleri her zaman soğuk ve sessizdi. Jennifer vaktinin çoğunu bizimle geçirirdi. “Gerçek bir ailenin etrafında olmak güzel,” derdi.

“John Senior tüm yemeklerini kendi pişirmek zorunda,” diye fısıldamıştı Sheila Heffernan anneme birkaç sene önce, “ve çiftlikte geçen yoğun bir iş gününün ardından.”

“Ah, Sheila,” diye yanıtlamıştı annem. “Kadın çocuğunu kaybetti. Bundan daha büyük bir acı olamaz.”

Annem hâlâ böyle hissediyor muydu acaba. Belki de benim de ölmüş olmamı dilerdi. Yas bundan daha kolay mı olurdu; bana her gün bakıp bunun sadece içi boş bir kabuk olduğunu bilmek-

ten, Emmie'nin, gerçek Emmie'nin asla geri gelmeyeceğini ve yeniden sevmeyi öğrenmek zorunda olduğu yeni bir Emma'nın var olmasından?

Belki de ölmüş olmamı tercih ederlerdi.

Belki de Bryan'ın beni vaktinde bulmamış olmasını dilerlerdi.

Belki de üçüncünün şanslı sefer olacağını umuyorlardı.

"Bana söylemediğine inanamıyorum." Bryan annemi itip yarıncından geçerek üst kata fırtına gibi çıktı.

"Ne işe yaracaktı ki? Jennifer seninle konuşmuyor, öyle değil mi? Bu aileyle ilgili herhangi bir şey görmek ya da duymak istemiyor ve biz de onlarınkiyle ilgili aynı şekilde düşünüyoruz, *büyük* artık, Bryan." Annem onun peşinden koridora çıkıp merdivenlerin altında durdu, Bryan yatak odasının kapısını hızla vurduğu esnada yukarı doğru bağırıyordu: "Sadakatin kime? Burada bahsettiğimiz kişi senin kız kardeşin ..."

Ayaklarını sürüyerek mutfağa geri döndü, kıpkırmızı olmuştu. "Ah, bana öyle bakma, Tanrı aşkına. *Seni* savunuyordum, öyle değil mi? Bunların hiçbirisi başımıza gelmez-" Geç olmadan kendini durdurdu.

Bunların hiçbirisi başımıza gelmezdi eğer sen sebep olmasaydın.

Çok küçük bir çocukken alışveriş merkezinde kalabalığın içinde annemi göremediğimde hissettiğim gibi hissetmişim. Yanımda duran kadına bakmış, ellerimi dizlerinin arasına koymuştum ama sonra onun annem olmadığını gördüğümde panikle boğazım düğümlenmeye başlamıştı. Saniyeler yavaşlamıştı, yanımdan geçen herkes sanki suda yol alıyormuş gibi güçlüklerle ilerliyordu ve o an annemi tekrar bulamayacağıma inanmışım, onu bir daha göremeyeceğime.

"Emma. Emma. Uyan."

Birinin eli omzumda, beni hiçlik rüyamdan uyandırıyor. Bir gözümü açınca Bryan'ı gördüm ve gözlerimi kırptırdım, uyku ile uyanma arasındaki alan gri şekillere, renklere ve bak-

mak istemediğim hatıralara bürünmeye başlamıştı. Başımı ondan öteye çevirdim.

Keşke ölmüş olsaydım. Bu düşünceye sarındım.

"Niye uyuyorsun? Saat daha öğleden sonra üç."

"Yorgundum," dedim. Annem ecza dolabına asma kilidi geri takmayı unutup Sheila ile buluşmaya gitmişti. Ben de uyku ilacından geri kalanı sayıp bir tane almıştım. Yirmi altı küçük beyaz ilaç. Yeni bir şişe olmalıydı bu.

Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi, sekiz, dokuz, on, on bir, on iki, on üç, on dört, on beş, on altı, on yedi, on sekiz, on dokuz, yirmi, yirmi bir, yirmi iki, yirmi üç, yirmi dört, yirmi beş, yirmi altı. Hepsi avucumun içinde duruyordu.

(Ölmüştüm.

Bir cenaze vardı.

İnsanlar geliyordu. Hepsi ağlıyordu.

Üzülürler miydi?

Günahlarım affedilir miydi?)

*Fakat bunu Bryan'a tekrar yapamazdım. Daha sonra annem anlatmıştı, beni ikinci seferde bulan oydu. Çılgılık atmıştı. Ambulans çağırmıştı. Parmağını boğazıma daldırıp beni kusturmaya çalışmıştı. Öldüğümü sanmıştı. Ve uyandığımda bir kere daha yanı başımda olan oydu. *Lütfen, Emmie, demişti. Lütfen bunu yapmaya bir son ver. Bana söz ver.**

Söz vermiştim. (Ama buna son vermek istemiyordum.) (Bunu denemeye son vermek istemiyordum.)

(Her şeyin sona ermesini istiyordum. Her şeyin bitmesini istiyordum.)

"İyi," dedi ve çalışma masamın sandalyesinin zeminde kayışını duydum, yatağımın yanına otururken dizlerinin sırtımı dürtmesini hissettim. "Söyle bakalım, bugün için planın ne?"

Gözkapaklarımın ince perdesine dağlanmış fotoğrafları gördüm. (Bryan o fotoğrafları görmüştü.) Pembe et. İki yana ayrılmış bacaklar. Kaşar, sürtük, orospu.

“Ya da bu akşam?” diye devam etti. “Bir sinemaya gitmeye hayır demem. Gelmek ister misin?”

“Hayır,” dedim. “Pek havamda değilim.”

“Pekâlâ, sanat merkezine gitmeye ne dersin?” dedi tiyatrodan nefret etmesine rağmen. “The Players’ta *Mole* oynuyor. Bu hoşuna gider, değil mi?” Duraksadı, telefonunu kontrol etti. “Mole? Molly?”

“Moll diye okunuyor.”

“Gidelim mi? Şu diğer oyunu beğenmiştin, değil mi?”

Toom Players’ yapımı *Juno ve Paycock*’u izlemeye gitmiştik geçen sene. Sanat merkezine oyun başlamadan on dakika önce varmıştık ve oyun yazarının adının Sean O’Casey olduğunu görünce Bryan’ın rengi solmuş, fark edip etmediğimi anlamak için bana kaçamak bakışlar atmıştı. O sıralar hâlâ her şeyin unutulup gideceğini düşünüyordum.

“Kahretsin,” demişti Bryan telefonu çaldığında, ekranda Jen’in bir fotoğrafı belirmişti. “Bunu açmalıyım.”

Benden uzaklaşmıştı. Arkamdan bir insan seli akmıştı bir anda.

“Pardon,” demiştim önümdeki kişiye çarpınca, onun Taksi Şoförü Danny olduğunu fark etmeden, adam bir kolunu dirseklerinde kendinden bronzlaşan kremlerden sürdüğünü belli eden lekelerle sahip bir kıza dolamıştı. Arkasına bakmadı, bilet satan kişiyle tartışmakla hayli meşguldü, biletlerin tükendiğini öğrendiğinde memnuniyetsizlikle ofladı.

“Benim fazladan iki biletim var,” dedim onlara.

Annemle babam da bizimle gelecekerdi fakat son dakikada vazgeçmişlerdi. Bryan ve ben onlarsız çıkmış, babamın sert ifadesinden ve annemin kızarmış gözlerinden bahsetmemiştik. Taksi Şoförü Danny arkasına dönüp de beni görünce gözle görülür şekilde irkilmıştı.

* John B. Keane tarafından yazılmış, İrlanda kırsalındaki bir papaz evinde geçen komedi oyunu. -çn

Bilet gişesindeki kıza geri dönmüştü. “Hiç bilet kalmadığına emin misiniz? Neresi olursa?”

Önce bana, sonra tekrar ona bakmıştı kız. “Arkanızdaki kızın dediğini duymadınız mı? Fazladan iki bileti varmış.”

“Evet, şey,” dedi Danny. “O kadar çaresiz değilim.”

Bryan o sırada geri gelmişti.

“Bryan, dostum,” diyerek onun omzuna hafifçe yumruk atmıştı Danny. “Şu fazla bilet mevzusu nedir?”

Bryan biletleri ona verip para almayı reddetmişti. “Gerek yok, biletlerin parasını annemler ödedi, dert etme.” Bir sonraki gece eğlencesi dönüşünde onu eve bedava götürme sözü vermişti Danny. Karanlık tiyatroya girmiştik ve kimse bana bakmak için dönmemişti, seyircilerin çoğu annem ve babam yaşındalardı ve muhtemelen Rahat Emma sayfasını görmemişlerdi. (Onlar görmemiştir. Onlar görmemiştir, Emma, o adam sana bakmıyor, bakmıyor, bakmıyor. Senin memelerini görüp çok küçük olduklarını düşünmedi. Pembe et ve iki yana ayrılmış bacaklar. En azından kıcının harika olduğu yorumunu yapmadı. Kes şunu, kes şunu, kes şunu, kes şunu.)

“Sen iyi misin, Emmie?” diye sormuştu Bryan yerlerimize otururken. “İyiyim,” diye yanıtlamıştım otomatikman. Danny ve flörtü hemen önümüzdeki koltuklara, annemle babamın olması gereken yere oturmuşlardı ve Danny kızın kulağına bir şey fısıldamak için eğilmişti. Kız kaskatı kesilmiş, dönüp bana bakmak için başını yavaşça çevirmişti. (Danny’nin arkadaşım olduğunu düşünmüştüm.) *Kaşar, yalancı, kaltak, sürtük, orospu.* Işıklar sönmüş ve ulusal marş için ayağa kalkmıştık. *Kaşar, yalancı, kaltak, sürtük, orospu.* Perde açılmış ve oyuncular sahnede belirmişlerdi. *Kaşar, yalancı, kaltak, sürtük, orospu.* Ara olduğunda fuayenin barında çay içmiş, piyango bileti almıştık. Yardım amacıyla olduğunu söylemişlerdi. *Kaşar, yalancı, kaltak, sürtük, orospu.* Arabada eve dönerken Bryan bana oyunu nasıl bulduğumu sormuştu, beğenmiş miydim, bu akşam dışarı çıktığım için memnun değil miydim? Ve anlamıştım ki o farkına bile varmamıştı.

“Bu akşam tiyatroya gidecek hâlde değilim,” dedim, hâlâ yan yatmış, duvara doğru bakıyordum. Omuzuma dokunmak için uzandı ve nefesimin yeniden tıkanıldığını hissedebiliyordum, sıklaşıyor ve zorlaşıyordu. Bu sadece Bryan dedim kendi kendime ama yapamıyordum, *yapamıyordum* ve omuzumu silkerek elini uzaklaştırdım.

“Herkes bana bakıyor,” diye fısıldadım, kelimeler ağzımdan döküldü.

“İnsanlar her zaman sana bakardı. Biz çocukken de öyleydi, unuttun mu? Annem bizi parka ördekleri beslemeye en az yirmi kişi yolumuzu kesip senin çocuk manken olman gerektiğini söylemeden götüremezdi.”

O zamanlar hoşuma gidiyordu. Onları cesaretlendiriyordum. (Belki de kaşınmıştım.)

“Gitmiyorum, Bryan. Ne olur peşini bırak.” Gözlerimi kapatıp içinden saymaya koyuldum. Henüz beşe kadar saymıştım ki odamın kapısının sessizce arkasından kapandığını işittim.

“Babam nerede?” diye sordu Bryan anneme, akşam yemeği için oturduğumuzda. “Bu vakitte eve gelmiş olması gerekmez miydi?”

“Birkaç kadeh bir şeyler içmek için bara gitti.”

Kiminle? Bunu sormak istedim ona. Ciarán O’Brien ona savaş açtığından beri birlikte içecek kimi kalmıştı? (Benim suçumdu.)

“Belki sen de gidip bir kadeh için ona katılabilirsin,” dedi annem. “Eminim bu onun hoşuna giderdi.”

“Hayır, ben iyiyim,” dedi Bryan. Bana gülümsedi. Otuz iki diş sırtmıştı, *seni daha iyi yemek için canım* ve nefes almayı hatırlamam gerekmişti. Bryan güvenliydi. Bryan iyiydi. Bryan beni asla incitmezdi.

“Emin misin?” dedi annem ve Bryan başıyla onayladı. Bir şeyler içmek için dışarı çıkmak istiyor muydu?

Ben olmasaydım yapabileceği şeyleri saydım.

1. Jen'le takılmak.
2. İten bir glmsemeyin nasıl hissettirdiğini hatırlamak.
3. İy vakit geçirmek.
4. Normal olmak.

Mutlu olabilirdi. Hepsi mutlu olabilirlerdi.

"Peki o zaman. Siz ikiniz televizyon odasına geçin, ben de burayı toparlayayım," dedi annem kadehine uzanırken. Bryan bir kaşını kaldırdı ama ben hayır anlamında başımı salladım. Bu yeni hayata ve bu yeni anneye ne denli çabuk alıştığımızı görmek komikti.

"Ne izlemek istersin?" Bryan kendini kanepeye bırakıp, mutfağ dolabından aldığı Doritos paketini açtı. Yanına oturup ayaklarını altına alırken bana da uzattı. Başımı iki yana salladım.

Kanalları tekrar tekrar değiştirdi. Annemle babam yıllar boyunca, *Arkadaşlarınızla dışarıda olmalı, temiz hava almalısınız. Bu yetişme çağındaki gençler için sağlıksız ve dikkat dağıtıcı bir şey*, dedikten söyledikten sonra nihayet pes edip uydu anteni almışlardı.

"Ne izlemek istersin?"

Cevap vermedim ve sessizlik uzadı, aramızda bir uçurum gibi genişledi.

"Emma," dedi tekrar. "Emmie. Deniyorum, tamam mı? Sen de sadece deneyebilir misin?"

Ama denemesini istemiyordum. Her defasında onun *denemek* zorunda kalmasını istemiyordum.

Elimi tutmak için uzandı. Odayı nefes alıp verişimiz doldurdu. Onunki, sonra benimki, onunki, sonra benimki, sadece bir anlık uyumsuzluk.

"Emma?" Benim iyi olduğumu söylememe ihtiyaı vardı. Aptalca bir şey yapmayacağımı bilmeye ihtiyaı vardı.

"Ben yatağa gidiyorum."

"Ama günün çoğunda uyudun..." diye itiraz etti ben odadan çıkarken.

Mutfağa girdiğimde annem buzdolabını kapattı. "Ah, senmiş-

sin.” Elini kalbinin üzerine koydu ve buzdolabını yeniden açtı, şişede kalan son şarabı bardağına boşalttı.

“Uyku ilacımı almak istiyorum.”

Başıyla onayladı. *Ama henüz erken demedi ya da Neden bu saatte uyumak istiyorsun? yahut Konuşmak istediğin bir şey var mı, Emma?* diye sormadı. Boynundaki kolyeden küçük anahtarı çıkardı, parmak ucunda yükselip eskiden içinde homeopatik ilaçların, yara bantlarının, vitaminlerin ve tarihi geçmiş öksürük şuruplarının, şimdiyse üzerinde “Hennessy’s Eczanesi” yazan sayısız şişenin durduğu mini eczaneye benzeyen dolaba uzandı.

“Hay...” dedi dolabın açık olduğunu görünce. Fark edip etmediğimi görmek için yan gözle bana baktı ve ben de masum rolü yaptım. Küçük sarı şişeyi aşağıya indirdi, şişeyi görmemle rahatlamamın bir olduğunu hissedebiliyordum. İçindekileri saydı.

“Yirmi altı tane olduklarını soruyordum?”

“Bilmiyorum,” dedim elinden hapı alırken.

“Dilin?”

Memnuniyetle ona boş ağzımı gösterdim.

Pazar

“Günaydın.” Bryan ben mutfağın yemek alanına girdiğimde abartılı şekilde telefonuna baktı. “Yoksa tünaydın mı demeliyim?”

Ona gülümsemeye zorladım kendimi. Şu sıralar bu onun için önemli gibiydi, beni gülümsetebilmesi.

Numara yaptığımı biliyor muydu merak ettim. Bu şekilde mi olmasını tercih ettiğini.

“Güzel bir sabah,” dedi. Yağmur dinmişti ve bütün oda gün ışığıyla parlıyordu ama fazla parlaktı. Güneş en berbat hâlimizi gözler önüne seriyordu, pencerelerdeki yol yol lekeleri, tezgâhın üzerindeki küle benzer toz tabakasını, yer karoları arasında birikmiş kırıntıları. Precious yeri yalıyordu. Acaba en son ne zaman mama verilmişti ona?

Abim yemek masasında önceki gün giydiği kıyafetleriyle oturuyordu, eşofman altı ve eski Ballinatoon forması, suratına dökülün lülelerini sandviçini yerken yüzünden çekmeye çalışıyordu, pazar gazetesi masaya serilmişti. Tıraş olmalıydı.

“İyy.” Yanlışlıkla çiğnediği bir parça alüminyum folyoyu ağzından çıkardı ve sandviçi paketin geri kalanından çıkardı. “Sana da bir tane aldım,” dedi lokmasını yuttuktan sonra. “Tezgâhın

üzerinde duruyor. Vejetaryen, sadece yumurta ve mantar, tam buğday ekmeği arasında.”

Sağlıklı olmak konusunda endişe ettiğim zamanları hatırlıyordum.

“Ketçap yerine içine Ballymaloe Relish sos koydurdum. Onu seviyordun, değil mi? Ketçaptan daha iyi. Öyle değil mi, Emmie?”

Bana Emmie demeyi kes, demek istedim. Ben artık Ballinatoomlu Kız’ım. Ben O Kız’ım.

“Teşekkürler.” Alüminyum folyoya sarıllı sandviçi aldım ve bir değnek gibi ona doğru salladım. Sandalyesini geri itip tezgâha doğru gitti, cebinden bir anahtar çıkarıp ecza dolabını açtı.

“Al bakalım.” Bana hapları verdi, bulaşıklıktan bir bardak alıp suyla doldurdu. Yutarken beni izledi.

“Göster bana?” Ona dil çıkarınca rahatladı. Aldığım her hapın beni ondan saklayan sisin dağılmasına faydası olacağına inanıyordu. Emmie’yi istiyordu. Gerçek kız kardeşini geri istiyordu, bu sahtekârı değil.

“Hey, şunu gördün mü?” Gazetelerden birinin magazin sayfasını aldı. “Karen Hennessy *Sunday Life*’ın kapağında.”

“Yılın bu zamanı hep öyle,” dedim. Devasa bir atın üzerinde oturmuş, altın lame bir bikini altı giymiş ve çıplak memelerini kapatan, beline kadar inen bir peruk takmıştı. “Yeni Leydi Godiva” diyorlardı onun için. Ali utanacaktı. “Ah, neyse ki buradasınız,” demişti Karen geçen sene kapıyı açıp ön verandada beni, Jamie’yi ve Maggie’yi görünce. “Berbat bir hâlde. Onunla ne yapacağımı bilmiyorum.” Ali o sabah mesaj atmış, Instagram akışını annesinin üstsüz Marie Antoinette olarak çekilmiş fotoğrafları doldurduğunda, onu kurtarmaya gitmemiz için bize yalvarmıştı. Diğer iki kız önden giderken Karen beni elini omzuma koyarak durdurmuş, “Fotoğrafları nasıl buldun?” diye sormuştu. iPhone’unu çıkarıp fotoğraflar arasında dolanmıştı. Vücudu mükemmeldi. Onun gibi görüneceğimi bilsem yaşlanmaktan bu kadar korkmazdım. “Olağanüstüler,” demiştim. Birbirimize bakmıştık.

Benim hissettiğim şeyi hissetmiş miydi? Ali'nin değiştirilmiş bir bebek olduğunu, asıl kızının *ben* olmam gerektiğini düşünmüş müydü? Orada onunla yaşayan ben olmalıydım, kıyafetlerini ve makyaj malzemelerini paylaşan ve asla *Çok pahalı* ya da *Onun kaç mal olduğundan haberin var mı senin?* cümlesini duymak zorunda kalmayan.

Her şeyin değişmesinden önceki son hafta sonunda olmuştu bu.

Bugünkü röportajın birazını okumuştum. Ona Ballinatoom Olayı hakkında sormuşlardı. *Çok üzücü, demişti Karen. Kızım adı geçen kızla çok yakın arkadaş, bu nedenle pek fazla bir şey söyleyemem. Ona ve zavallı ailesine biraz zaman tanımaya çalışıyorum. Gözünün önünde olmak istemedim, anlarsınız ya.*

Magazin ekini ittim.

“Sandviçini istemiyor musun?”

“Aç değilim.”

Yanıma oturdu. Siyah puding parçaları ve ketçap tabağına akıyordu ve midemde bir hareketlenme oldu, sanki canlı bir şeymiş gibi. Eskiden olsa domuz kanının kokusu hakkında bağırdırdım, *Yani, ya, çok iğrençsin, Bryan* – ama enerjim yoktu.

“Neredeler?”

“Pazar ayininde.” Sütünden bir yudum alıp gazetenin sayfasını çevirdi. “Birazdan gelirler.”

Artık bana pazar ayinine gitme konusunda hiçbir şey demiyorlardı.

“Limerick’e gitmek için kaçta çıkacaksın?”

Yakında diye umuyordum. En azından annemle babam beni kendi hâlime bırakıyorlardı artık; sessizlik etrafımızı su gibi kaplıyor, ağzımızı ve kulaklarımızı dolduruyor, dışarıdan gelen sesleri bastırıyordu.

“Sanırım biraz daha kalacağım.”

Limerick’e geri dönmelerini söylemek istedim, buradan kaçmasını ve asla dönmemesini. Onun da sesizlikle boğulmasma gerek yoktu.

Ön kapı büyük bir patırtıyla açıldı ve yerimde sıçradım, kalbim güm güm atmaya başlamıştı.

"Tanrım, Nora," dedi babam kapıyı çarparak kapattıktan sonra. "Biraz sakın olur musun?"

"Sakın bana sakın ol deme, Denis. *Sakın* ha."

"Pekâlâ, ne yapmamı istiyorsun? Hadi, durma, bununla ilgili ne yapmam gerektiğini düşünüyorsan söyle."

"O *senin* kızın ve kahrolasınca adam olmanı ve..."

"Hey!" Bryan onlara seslendi. "Emma ve ben buradayız, farkında mısınız?"

Senin kızın. Hayır, *senin* kızın. *Senin* kızın. Kimse bana sahip çıkmak istemiyordu. Anlıyordum. Ben de olsam bana sahip çıkmazdım. Beni isteyen ilk insana verirdim kendimi. (Artık beni kimse istemezdi.)

Girişte bir anda bir sessizlik oldu, sanki Bryan ve benim evde olabileceğimizi unutmışlardı.

"Az sonra yanınızdayız, canım," diye seslendi annem. "Bir şey hakkında konuşuyorduk da."

Ateşli fısltırlarla tartışmaya devam ettiler. Sonra ön kapının açıldığını duyduk, boğuk bir, "Hayır, Denis, geri gel, öyle demek istemedim, ben..." Ve kapı gürültüyle çarptı. Dışarıdan çalışan arabanın motor sesi duyuldu ve garaj yolundan geri geri giderken lastiklerin çığlığı yükseldi. Girişte yumuşak bir şey halıya çarptı, öyle sessizce olmuştu ki duymazdan gelebilirdiniz. (Duymazdan gelmek daha kolaydı.) Sonra yumuşak ayak sesleri yavaşça merdivenlerde duyuldu. Merdivenlerdeki ayak seslerinden aile bireylerinizi ayırt edebilmeniz komik değil miydi? Bryan genellikle sabahları ayaklarını sürür, gün ilerledikçe sıçramaya başlar, bir kerede iki basamak birden çıkardı. Babamunkiler daha ölçülüdür, her adımı düşünerek atardı. Anneminki her zaman hızlı ve yumuşaktır. Sanırım neşeli. Ayak sesleri neşeliydi eskiden.

Bir saat geçti. İki saat. Beş saat. Ve babam eve hâlâ dönmedi.

* * *

Odamda saklanıp uyku hapımı alma vaktimin gelmesini bekledim. Netflix'te film izledim, giderek daha karanlık şeyler, surata bir yumruk, boğaza bir bıçak, kan, kan ve kan. Fakat yeterli değildi. Porno bakınmaya başladım. Bugünlerde yeni kanallara giriyordum. *İsteksiz* ve *Zorla* başlıkları altındaki videoları izledim. (Onlar da o kelimeyi kullanmıyorlardı.) İpuçları için izledim. Bana olan bu muydu? Böyle mi görünmüştüm? (Pembe et.) (İki yana ayrılmış bacaklar.)

Bu kızların da ağladığını görmek istedim.

Bunu saatlerce ama saatlerce yapabiliirdim. Videolar tutuncak bir dal olmuştu, beni olduğum yere bağlayan, uçup gitmemi engelleyen. (Uçup gidebilseydim keşke. Kendimi geride hiçbir şey kalmayacak kadar minicik parçalara bölebilseydim keşke.)

Bryan'a deneyeceğime dair söz vermişim. (Denemek istemiyordum.)

Beth'in son destek paketinde yolladığı dergileri okudum, *Grazia*, *Vogue* ve *Elle*'in yanı sıra Liberty'den çiçekli kâğıtlara sarılmış Lush banyo bombaları, Marks & Spencer'dan alınmış altı paket Percy Pigs ve tuzlu karamel, Fortnum & Mason'dan ilk hasat Darjeeling çayı, Benefit'ten iki tane BADgal eyeliner ve bir tüp de Elizabeth Arden Eight Hour krem. *Sevgili vaftiz kızım!* diye yazmıştı, Amerika'ya yaptığı iş seyahatinde aldığı şu Papyrus tebrik kartlarından birinin üzerine. *Umarım bunlar neşeni yerine getirir! Kucak dolusu sevgiler, Beth xxxxxx.* Kendi el yazısı gibi görünmüyordu. Muhtemelen kişisel asistanına kredi kartını vermiş ve ona "normal bir on dokuzluğun" hoşuna gidecek bir şeyler almasını söylemişti.

Normal olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamaya çalıştım.

Her sayfayı dikkatle çevirdim. O fotoğrafların ve o yorumların yerlerini alabilmeleri için bu yeni görselleri beynime kazımak istiyordum ama...

Ben pembe ettim.

Ben iki yana ayrılmış bacaklardım.

Ben kullanılacak bir nesneydim.

Olabildiğince yavaşça alt kata indim. Dikkat çekmek istemiyordum. Benimle konuşmak isteyenlerdi ve artık söyleyecek sözüm kalmamıştı, sadece tek bir kelime vardı, *o kelime* ve ben onu sesli söyleyemezdim. Ağzımı rahatlatmak için bir bardağa su doldurdum. Ecza dolabının kulpunu çektim ama kilitliydi. Ellerimi yumruk yapıp terapistimin bana gösterdiği gibi nefes alıp verişimi sakinleştirmeye çalıştım ama içimde bir şey sanki zonk-luyordu. Karnımda genişleyen bir ağız, keskin dişler vardı ve bir şeye ihtiyacı vardı, durmadan istiyor ve istiyordu. Onu durdur-mam gerekiyordu.

Nefes al. *Bir. İki. Üç.* Nefes ver.

Sessizlik içinde televizyon odasının kapısının altından sü-zülen müziğin belli belirsiz yankısını duyabiliyordum. Dinlemek için zorladım.

*You fill up my senses...**

Babamla ikisinin çok sevdiği bu eski şarkıya eşlik ederken an-nemin dinlemesi pek de hoş olmayan sesi çatladı. Radyoda bu şarkı her çaldığında kahkahalara boğulurlardı ve mutfakta dans ederlerdi, Bryan ve ben de utançla homudanırdık. “Kimse artık vals yapmıyor,” derdim. “Çok eziksiniz.”

“Bekle ve gör,” derdi annem bana. “Bir gün senin de kendi kocanla özel bir şarkın olacak ve senin çocukların da o şarkının ‘ezik’ olduğunu söyleyecek.”

Ona inanmıştım.

Artık çocuk sahibi olamayacaktım. Onların içimde büyümele-rine izin veremezdim, onlara bir şeyler bulaştırabileceğim o yer-de. Onlara kötü bir şeyler olabileceği bir dünyada büyümelerine izin veremezdim; böylesine kötü şeylerin olabileceği ve onları koruyamayacağım.

Babam eskiden elimden tutup beni kaldırır ve kendi etrafım-da döndürür, “Annie’nin Şarkısı”nın düğünlerinde çalan şarkı olduğunu söylerdi. “Annen Ballinatoon’daki en güzel kızdı.” Anneme bir öpücük gönderirdi.

* (İng.) Duyularımı besliyorsun. -çn

“Hayatımın en güzel günüydü,” derdi babam hep.

Pencereden dışarı baktım ama garaj yolunda sadece annemin arabası vardı.

Koridora doğru yürüdüm. Annemin sesi çok boğuk, kısıktı. Arada sırada hıçkırmak için şarkı söylemeyi kesiyordu.

“...*Let me die in your arms...*”

Odanın kapısını açtığımda başı kapıya doğru çevrildi, beni gördüğündeyse gözlerindeki umut öldü. Kanepeye kıvrılmıştı, orta sehpa yanına doğru çekilmişti, üzerinde bir kadeh şarap kenara fena hâlde yakın duruyordu. Bardak altlığı yoktu.

“Emma!” Ahşap sehpayı bir bardak ev yapımı limonatayı koyduğum zaman ne dediğini hatırladım. “Bardak altlığı lütfen. O sehpa pahalı ve üzerinde su lekesi istemiyorum.” Ali ve Maggie yere bakmışlardı ama Jamie’nin kıs kıs güldüğünü görebilmiştim. “Harika, öyle yaparım, anne,” demiştim, bir bardak altlığı alıp umurumda değilmiş gibi yaparak.

Kanepede yanında, eski fotoğraflarla dolu eski bir teneke bisküvi kutusu duruyordu, içindeki fotoğrafların çoğu yetmişler ve seksenlerden sarıya çalan karelerdi ve kucağında da düğün albümleri açıktı. Eskiden buna bakmaya bayılırdım. Kalın ahşap bir kapak ve üzerinde kalp şeklinde oyulmuş bir desen, onun altındaysa helezonlaşarak dönen evlilik tarihleri. Her sayfayı çevirdiğimde aslan yelesi saç modellerine, düşük bellere ve vatkalı omuzlara gülerdim. Katedralin dışında durmuş, fotoğrafçıya el sallarlarken öyle genç görünüyordlardı ki.

Anneme neden ağladığını sormalıydim ama istemiyordum. Korkuyordum. (Artık hep korkuyordum.)

Şarkının sonu geldi, bir an için durdu ve sonra yeniden başladı. *You fill up my senses...*

“Şuna bir baksana,” dedi annem ama daha fazla yaklaşmadım. Onun yakınında olmak istemiyordum. Albümü kaldırıp ince pelür kâğıdı itti ve kalın krem zemine yapıştırılmış fotoğ-

* (İng.) Bırak kollarında öleyim. -çn

rafı gösterdi. “Şuna bak. Görüyor musun? Hı?” Cevap vermemi beklemedi, albümü öylece kucağına bıraktı, kadehi devrildi ve sayfanın üzerine şarap aktı. Sabahlığının eteğiyle silerken *sıçayım* diye fısıldadı. “Yaşlı Jimmy Fitzpatrick, nasılsın, evlat?” diye sordu fotoğraf albümüne. Tekrar bana baktı. “Sağdıcımızdı, bunu biliyor muydun? Biliyor muydun, Emma?”

Elbette bunu biliyordum.

“Ne sağdıç ama,” diye homurtu çıkardı burnundan ve sayfayı çevirdi. “Ah, işte buradasın.” Fotoğrafa dalga geçmek amacıyla kadeh kaldırdı. “Sevgili, biricik Peder Michael. Tanrı’nın adamı. Din adamı. Lanet pislik.”

“Sakin ol.” Başka ne diyeceğimi bilemedim.

“Sakin mi olayım? Sakin ol! Bana *sakin olmamı* söylemeye kalkışma.”

“Üzgünüm,” dedim. Ve öyleydim.

“Üzgünsün,” dedi neşeli bir sesle. “Küçük Emma üzgün. Zavalı küçük Emma.”

Gitmek istiyordum. Ne diyecekti? Bir daha asla geri alınamayacak daha çok kelime, peşimi asla bırakmayacak daha çok resim.

“Nereye gittiğini sanıyorsun?” dedi parmaklarım kapı koluna değdiğinde.

“Ben sadece... alt kata ilacımı almaya gelmiştim. Dolap kilitliydi.”

“Ah, evet. Hapların. Onları kilit altında tutmamız gerekiyor, değil mi? Aptalca bir şey yapmayacağın konusunda sana güvenemeyiz. Tekrar yapmayacağına.”

Bunu kastetmiyor, dedim kendime. Bunların hiçbirini isteyerek söylemiyor.

“Belki de ecza dolabımı kilitli tutmaktan bıkmışımdır, bunu hiç düşündün mü? Belki de kahrolası evimde, odanda ne bok yediğin konusunda endişelenmeden biraz rahatlayabilmek istiyordumdur. Yukarı çıkıp seni kanlar içinde yatarken bulacak mıyım diye düşünmeden. Bunun *pisliğini* düşünmeden.”

“Lütfen.”

“Bencil, sen busun. Abini ya da babanı veyahut da beni üzmek umurunda değil ve...”

“Anne, lütfen, yapma...”

“Lütfen ne yapmayayım? Ne, Emma?” Kahkaha attı. Niçin bana gülüyordu?

Ne diyeceğimi bilmiyordum.

“Bugün pazar ayininde ne oldu biliyor musun? Facebook’ta bir şey görmediğine şaşırdım.”

Bugün internete girmemiştim. Pazarları en zorları oluyordu, bir önceki akşamın yüklenen fotoğrafları, kazanılacak bir ödül-müşçesine süslenip püslenmiş kızlar, kısa etekler ve yüksek topuklar, onlar için çok ama çok korkuyordum (Neler olabileceğini bilmiyorlar mıydı? Dikkatli olmaları gerektiğini bilmiyorlar mıydı?) ve onları kıskanıyordum. (Neden ben? Neden benim başıma gelmesi gerekiyordu?) Ve Sean, Paul ve Fitzy hep o fotoğ-raflardaydı, hep gülümsüyorlardı, kahkaha atıyorlardı. (Onların hayatlarını mahvetmiştim.) Gülüyor ve kahkaha atıyorlardı ve gülüyor ve kahkaha atıyorlardı. (Onların hayatlarını mahvetmiş-tim.)

“Demek neden bahsettiğimi bilmiyorsun?” Başını iki yana salladı. “Elbette bilmiyorsun. Küçük Emma’yı korumak zorundayız. Küçük Emma’nın iyi olduğundan emin olmak zorundayız, değil mi? Ama peki ya *ben*? Bana ne olacak Emma? *Benim* iyi olduğumdan kim emin olacak?”

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Ne söylemeliyim söyle bana, lütfen.

“Onların ellerini sıktı,” dedi annem. “Gerçekten onlara doğru gitti ve ellerini sıktı. Bazı günler, keşke diyorum...”

“Sen neden bahsediyorsun?” diye sordum.

“Ve onu evimize aldığımız onca zamandan sonra,” diye devam etti, sanki ben hiç konuşmamışım gibi. “Seni vaftiz etti. Sana ilk Kutsal Komünyon’unu verdi. Katedralin çiçeklerini ben ayarlıyorum. Ve o gidip onların ellerini sıktı.”

“Kimlerin ellerini, anne?”

Bana baktı. “Bilmek istediğine emin misin?”

Ne istediğimi bilmiyordum.

“Çünkü eğer gerçekten bilmek istiyorsan sana söyleyebilirim,” dedi. “Pekâlâ? İstiyor musun? Bugün ne olduğunu öğrenmek istiyor musun?”

Artık ne istediğimi bilmiyordum.

“Ama sana söylememem gerekiyor. Emma’yı üzmemek istemeyiz, değil mi?” Bir sessizlik oldu, ikimiz gözlerimizi dikmiş birbirimize bakıyorduk ve onun gözleri kısılmıştı. “Peki, bence bunu bilmelisin.” Albümün sayfasını kapdı, tahta kadar kalın sayfayı yırtmaya başladı.

“Yapma!” Bağdırdım ama beni kaale almadı, ahşap albümden sayfayı kopardı, albümün sırtı dağıldı, diğer sayfalar da döküldü. İncitici sayfayı bana doğru fırlattı ve sert köşesi alnımın ortasına vurdu.

“Ona iyice bak,” dedi. “O adam, düğümünüzde sevgiden, nezaketten ve şefkatten bahseden o adam...”

“Lütfen...”

“Sonra bugün ne yaptı biliyor musun? Hı?”

“Lütfen dur...”

“Vaazında, başkalarını yargılamamaktan ve suçluluğu ispat edilene kadar herkesin masum olduğunu varsaymanın öneminden bahsetti. İsim vermedi, ah, onu yapamazdı tabii, değil mi? Ama herkes kimden bahsettiğini biliyordu ve babanla ben en ön sıradaydık ve aptallar gibi bağış çanağına elli euro koymuştuk.”

Hepsi suçlulukları ispatlanana kadar masumdu. Ama ben değildim. Ben dürüstlüğü ispatlanana kadar yalancıydım.

“Sanki şu anda elli euro vermeye gücümüz yetiyormuş gibi, babanın kovulup kovulmayacağını bile bilmiyorken...”

“Ne?” Boğazım düğümlendi ve nefes alamadım. Babam işini mi kaybedecekti? (Benim suçumdu.)

“Ve herkes bize bakıp fısıldaşıyordu...”

“Lütfen, anne...”

“Ve Ciarán O’Brien’in yanından geçip Kutsal Komünyon’umu almaya giderken adam bana göz kırptı, inanabiliyor musun göz kırptı...”

“Duyamak istemi-”

“Ve sonra, ah, en iyisini en sona sakladım, küçükhanım. Bunu duyana kadar bekle. Sonra Peder Michael kilisenin kapısında Sean Casey ve Paul O’Brien...”

(Paul O’Brien pazar ayininde ne arıyordu?)

“...dışarı çıkana kadar bekledi ve ellerini sıkıp taziyelerini sundu.”

Peder Michael yirmi senedir Ballinatoon’daki monsenyördü. Beni vaftiz etmiş, ilk günah çıkarmamda Bryan’la ettiğimiz kavgaları sıralamamı ve televizyon odasındaki kanepenin yastıkları arasına sıkışmış beş euroluk banknotu bulup da annemle babama söylemediğimi dinlemişti. İlk Kutsal Komünyon’umda ve Kabul’ümde oradaydı. Evimize akşam yemeği için gelirdi ve bana ne kadar güzel görüldüğümü söylerdi. Yemeğini bitirip tabağını bana verirken bana gülümser ve bir gün şanslı bir adama iyi bir eş olacağımı söylerdi.

Bana inanmıyordu. Hiçbiri bana inanmıyordu.

“Bir taraf tuttuğu pek açıktı,” dedi annem. “Ve o seninki değil.”

Seninki. Bizimki dememişti.

Terapistimin bana ne dediğini hatırlamaya çalıştım. Ölmeyeceksin, Emma, sadece panik atak geçiriyorsun. Sevgiyi solu, *kaşar*, *yalancı*, korkuyu bırak gitsin, *kaltak*, sevgiyi solu canım, *sürtük*, korkuyu bırak gitsin. *Orospu*.

Hatırlamaya çalışıyordum ama aklımda sadece o kelime vardı ve o fotoğraflar ve o yorumlar (memeleri küçükçük, değil mi?) ve başka bir şey için yer kalmamıştı.

Kaşar, *yalancı*, *kaltak*, *sürtük*, *orospu*.

Anneme arkamı döndüm. Uzaklaşmam gerekiyordu. Üst kata çıkmalı, yorganımı kafama çekip suya dalarcasına karanlığa gömülmeliydim.

Ama yapamazdım. Bu utançla doluydum ve utanç beni olduğum yere âdeta çivilemişti. Peder Michael'ın onlarla tokalaştığını görebiliyordum ve bunu atlatabilir miydim emin değildim. Sadece buna bir son vermek istiyordum. Her şeyin bitmesini istiyordum. Gazetelerde yer alan fikir yazılarının bitmesini ve gecenin üçünde gelen telefonların kesilmesini istiyordum, #BallinatoomluKızAlınanyorum'un Twitter'da trend olmayı bırakmasını istiyordum.

Benim bir kurban olduğuma, masum olduğuma inanan tüm o yabancılar. (Ve buna sadece onlar inanıyordu.)

Bileklerime baktım. (Kanamalarını istiyordum.) Her şey bite ne kadar hayatımın akıp gittiğini, benden uzaklaştığını, bedenimin zayıfladığını hayal ettim.

Annem hızla derin bir nefes aldı, *affedersin, affedersin, affedersin*, onunla konuşmam için yalvarıyordu.

"Lütfen babana anlatma, lütfen, Emma, sana söylemek istememiştin, yemin ederim."

Ama bana söylemek istemişti. Kendi canının yandığı kadar benimkini de yakmak istemişti.

"Lütfen, Emma. Bana söz ver. Baban' beni öldürecek, beni, yani, ne yapacağını bilmiyorum."

Sanırım seni boşayacak. Çantalarını toplayacak ve bu evden çekip gidecekti, arkasına bile bakmadan. Kaçmak için bir bahanesi olduğuna memnun olacaktı. Seni, benimle yapayalnız bırakacaktı.

"Daha fazla dayanamıyorum," dedi, "sadece daha fazla dayanamıyorum, yapamıyorum, Emma, buna daha fazla dayanamam, yapamam, daha fazla dayanamam..."

Ben duvardaki bir fotoğrafa gözlerimi dikmiş bakarken anem bir şeyler geveledi. Dördümüzün Bryan'ın on ikinci sınıf balosundan hemen önce çekilmiş bir fotoğrafıydı. Mutlu görünüyorduk.

Onu duvardan alıp paramparça etmek istedim.

Annem hafifçe inledikten sonra yeniden ağlamaya başladı ama

bu defa daha sakince ağlıyordu, genzinden gelen hafif bir ağıltı. Yerimden kıvıldamadım. Bir Şeylerin hareket ettiğini duydum, sonra da yere çarpan ağır bir Şeyin sesini ve ardından annemin kesik kesik yaralı soluk alıp veriŐi daha uzun, yavaş i geçirme- lere dönüştÜ. Ona dönÜp bakmadan önce horultusunu duymayı bekledim. Kanepeye uzanmıştı, ağzı açıktı, çenesinin altında gı- dısı oluşmuştu. Bardağı gğŐüne doğru devrilmiŐtı, içindeki sıvı sabahlığına akıyordu. Eğilip yerdeki albÜm sayfalarını topladım, kadehi babam geldiğinde görmesin diye kanepenin arkasına sak- ladım. Eski teneke biskÜvi kutusundan bir fotoğraf aldım. Babam bir elinde bir bardak Murphy's tutuyordu, diğerriyse GAA maçın- da kırılan kemikten ötÜrÜ alıdaydı. Annem biçimsiz bir elbise giymiş, boynuna uzun inci bir kolye takmış, içinde turuncu bir likör bulunan kadehini fotoğraf makinesine doğru kaldırmıştı. Çok genç görÜnÜyorlardı.

Kırkyama örtÜyÜ kanepenin arkasından alıp silkeledim ve an- nemin Üzerini çenesine kadar örttÜm; annem bir ocuk gibi kıv- rıldı. Kendimi ondan uzaklaşmaya zorladım.

"Ne yapıyorsun?" dedim merdivenlerin başına geldiğimde. Bryan koltuğunun altına dizÜstÜ bilgisayarımı sıkıŐtırmıŐ, oda- mın kapısını kapatıyordu. "Odamda ne arıyordun?"

"Hiçbir Şey."

"Ben orada değilken odama girmemeliydin," dedim. "Az đa olsa bir mahremiyete hakkım var." Odamın kapısındaki kilit s- külmÜŐtÜ, son seferden sonra çıkarılmıŐtı... son seferden sonra. "O benimki mi?" diye sordum ona, dizÜstÜ bilgisayarı işaret ederek.

"Affedersin." enesini ileri geri oynatıyordu sanki dişlerini sıkıyormuŐ gibiydi. "Yapmak zorundaydım..." Lafını bitiremedi. "Yani, yapmak zorundaydım ve sen odanda değildin."

"O benimki mi?" diye tekrarladım.

"Evet," dedi cılız bir sesle ve genzini temizlemek için ksÜr- dü. "Ve Şey, dizÜstÜ bilgisayarını ödÜnç alabilir miyim acaba?"

Ona ihtiyaım vardı. Annemle aramızda geçen tartıŐmayı ve tÜm diğer fotoğrafları, o fotoğrafların ve o yorumların yankılarını

susturabilmek ona ihtiyacım vardı, *hayır, hayır, hayır*. Ona ihtiyacım vardı.

“Şey,” sakın kalmaya çalışıyordum ancak paniğin giderek boğazımdan yukarı tırmandığının da farkındaydım, “uyuyamıyorum, bir şeyler izlemek niyetinde...”

“Hayır,” diye bağırdı ve geriye doğru kaçtım. “Onu odanda bile bulundurmadan gerekiyor zaten, değil mi?”

“Senin *derdin* ne?”

“Sadece dizüstü bilgisayarını ödünç almam gerek.”

“Ama senin kendi dizüstü bilgisayarın var.”

“Evet, biliyorum. Ama o, şey, o, şey...”

“O ne?”

“Arızalı. Arızalandı.” Güçlkle yutkundum. “Ve bir proje için araştırma yapmam lazım.”

“Bir proje mi?”

“Evet.”

“Nasıl bir proje?”

“Ne demek nasıl bir proje?”

“Yani ne hakkında? Hangi ders için? Grup çalışması mı yoksa...”

“Sadece bir proje işte, oldu mu?” diye çıkıştı. “Üniversite için bir proje. O kadar.”

“Peki.” Bryan bana öfkelendiğinde bundan pek hoşlanmıyordum. “Al gitsin. Konuk kullanıcı olarak giriş yapabilirsin. Sana şifremi vermeyeceğim.”

Yatak odamın kapısını arkamdan kapatıp makyaj masasına giderek en üst çekmeceyi karıştırdım. Bir deste günlük vardı, annemin bana aldığı ciltli ucuz not defterleri. Terapist günlükleri bu deneyimi yönlendirme yöntemi olarak kullanmam gerektiğini söylemişti. Hatırlamanın bir yöntemi olarak. Hepsini hatırlamamı istiyordu. (Hatırlamak istemiyordum.)

Telefon günlüklerin arkasında saklıydı. Annem onu benden almayı yine unutmuştu. Yere oturup Bryan tekrar gelmeye karar verirse diye kapıya yaslandım.

Otuz e-posta gelmişti ve onlara şöyle bir bakarken (m248sh@hotmail.com, nakaratbu@gmail.com, orospununtekisnveherkes-sendernefretediyor@gmail.com) sadece iki tane tanıdık isme rastladım, bu nedenle gerisini sildim. (Yeni adresimi nasıl bulmuşlardı?) Biri Conor'dandı:

Emmie,

Bugün seni düşünüyordum. Cuma akşamı seni arabadan çıkarken gördüm. Bir şey demeyecektim... Neden diyorum onu da bilmiyorum. Yüzünü görmek güzeldi. Seni özledim. x

E-postayı silmeye kendimi zorlamadan önce üç kere okudum. Diğer e-posta Maggie'den gelmişti.

Selam tatlım,

Dinle, Facebook'taki tüm o zırvalığı boş ver demek istedim sadece, insanlar çok acınası. Sebep bu aptal kasaba, yapacak başka işleri yok, biliyorsun. Lütfen beni ara. Seni görmeyi ve iyi olduğuna emin olmayı çok istiyorum. Seninle bir şey hakkında da konuşmam lazım.

Seni seviyorum. xxx

E-postamı kapatıp Facebook uygulamasına tıkladım. Yaklaşık yüz tane falan yeni özel mesaj vardı ama onlara bakmadım. Ne gibi bir karanlık içerdiklerini biliyordum. *İntihar et. Kaç git. Burayı sonsuza kadar terk et. Herkes senden nefret ediyor. Kaşar, yalancı, kal-tak, sürtük, orospu.* Tüm hesaplarımı kapatacağıma dair annemle babama söz vermiştim ama yapamamıştım. Silinip giderdim. Hiç var olmamışım gibi olurdu. (İstediğim bu değil miydi?) On yeni fotoğrafta etiketlenmişim.

Bilgisayarımı her açışımda ya da telefonuma her bakışımda korkuyordum.

Bakmamam gerektiğini biliyordum. Elbette bakmamalıydım.

Bakmaya korkuyordum ama bakmamak da beni korkutuyordu.
(Her an korkuyordum.)

Her fotoğrafta kızlar vardı, bir sürüsü, her fotoğraf farklı bir gruplaydı, hepsi düz beyaz tişörtler giymişti. Çoğunu tanıyordum. Sarah Swallows ve Julie Clancy'nin çevresinde benimle aynı dönemde okuyan altı yedi kız vardı. Bir başkasında Susan Twowey ve birkaç arkadaşı, geri kalanları seçemiyordum, gözlerim sulanmıştı. Tişörtlerin üzerlerine siyah tahta kalemliyle **#TeamPaul**, **#TeamDylan** ve **#TeamSean** yazılmıştı ve bir ya da iki tane de **#TeamFitzy** vardı ama bu o kadar fazla değildi. Altındaki yorumlara baktım.

Kaşar, yalancı, kaltak, sürtük, orospu. Kaşar, yalancı, kaltak, sürtük, orospu. Kaşar, yalancı, kaltak, sürtük, orospu. Kaşar, yalancı, kaltak, sürtük, orospu.

Tekrar, tekrar ve tekrar.

Kız kendi kaşınmıştı.

Ne bekliyordu ki?

İki yana ayrılmış bacaklar gördüm. Pembe et gördüm, hassaslaşmış. Berelenmiş. Parçalanmış.

Hiç #TeamEmma tişörtü yok mu? yazmıştı birisi ve Julie Clancy şöyle yanıtlamıştı; Hadi ama, lütfen.

Gözlerimi kırptım ve Jen Casey'yi gördüm, suratı hatırladığımdan daha solgundu, göğsünün üzerindeki **#TeamSean** yazısını işaret ediyordu.

"Keşke Sean'la birlikte olsanız," demişti Jen bana. İki yıl kadar önce olmalıydı bu. İkimiz evde televizyon izliyor, Bryan'ın futbol antrenmanından dönmesini bekliyorduk. Annesi hiç kimseye haber vermeden yine ilaçlarını bırakmıştı. Pijamayla okula gelmeye başlamış, bahçe kulüpleri ağzına kadar dolana dek kutu kutu domates konservesi almıştı. Bir süre "dinlenmek" için yeniden hastaneye dönmüştü ve annem de Jen'in ne zaman isterse gelip bizimle yemek yemesi için ısracı olmuştu. "Olabilirdi, biliyorsun olabilirdi, Jen," demiştim ona. "Ama Ali ondan hoşlanıyor ve bunu arkadaşşıma yapamam." İşin aslı bunu arkadaşşıma yapar-

dım ve bunu arkadaşşıma *yapmıştıım*. Fakat Sean gibi biri, başka hiç kimsenin istemediği biri için değildi.

Eğer bu bir film olsaydı, tam bu anda ağlamaya başlardım. Bu normal bir tepki olmaz mıydı?

Gözlerim kuruydu. Tükenmişlerdi.

(Keşke ağlayabilseydim.)

Artık tek hissettiğim düşüştü, hiçliğe doğru bitmek bilmeyen bir düşüşün yaşandığı ve dibe vurmadan önce, beyniniz kâbusunuzun beton zeminine sağılmadan önce uyanmayı beklediğiniz bir rüyadaki gibi. Fakat uyanmıyordum. Sonsuza dek düşüyor, düşüyordum ve sürekli zeminle buluşmayı bekliyordum.

Pazartesi

Rüyalarım ağır, olması gerekenden büyük şeylerdi. Uyanırken, kabuk tutmuş gözkapaklarım aralanıyordu, aklım parçalara ayrılmış görsellerin bulanıklığıyla pusluydu. Bugünlerde hep aynıydı, dünya yan yatmış, kapana kısıldığım kare kutunun duvarlarından aşağı yağlı siyah mürekkep akıyor, kutuyu dolduruyor, ayak bileklerimin etrafında birikmeye başlıyordu, sonra dizlerimin, göğsümün, ta ki başımın üzerine çıkana ve ben nefessiz kalana kadar.

İşte buradasın. İşte size iyi bir kız. Bu hoşuna gitti, değil mi? Öyle değil mi?

“Emma? Uyandın mı?” Gelen annemdi, kapı azıcık aralanmış, odaya bir ışık çizgisi düşürmüştü. Dün gece ne olduğunu hatırlıyordum. Onun suratını ve kelimelerini hatırlıyordum. Ve hatırlamak kırık cam parçalarını avucumun içinde toplamak gibiydi.

Kokusunu alabiliyor muydu acaba, karanlığın kendine has bir kokusu var mıydı yoksa odam her sabah olduğu gibi mi kokuyordu; ağız kokusu, vanilyalı mumlar ve parfüm kalıntısı. İnsanlar bana hep hangi parfümü kullandığımı sorarlardı. Onlara söylemeyi reddederdim. Eşsiz olmak isterdim, sivrilmek. Farklı olmak istemiştım.

Artık tek istediğim unutulup gitmekti.

Nefes alıp verişimi düzenledim, soluğum boğazımın arkasından bir ışığa dönüştü. Uyuyor numarası yaptığımı biliyor muydu? İnanmış gibi mi yapıyordu? Bu şekilde daha mı kolaydı? Kapı hafif bir *klik* sesiyle arkasından kapandı. Yorganın altında kıvrılıp dizlerimi göğsüme çektim, karnımı okşadım. Terapist *hatıraları işlemenin önemli olduğunu* söylemişti, *duygularını hissetmek önemlidir, Emma*, ama ben tam olarak neyi hatırladığımı, nelerin gerçekten hatıra olduğunu, nelerin *bana* ait olduğunu ve nelerin Rahat Emma sayfası, Bayan McCarthy, polisler, Bryan, Ali ile Maggie, ebeveynlerim, gazeteler ve *Ned O'Dwyer Show'u* arayan öfkeli dinleyiciler aracılığıyla beynime kazındığını bilmiyordum. Ya hepsini *ben* uyduruyorduysam, tıpkı Paul'ün iddia ettiği gibi? Veronica Horan, atılan iftiraların artışı, kadınların nasıl da aslında hepsi kendi hayal ürünleri olmasına rağmen cinsel istismarla ilgili bastırılmış anıları olduğunu iddia ettikleri hakkında yazmıştı. Hapse atılan babalar. Perişan olan anneler. Mahvolmuş daha fazla hayat.

"Hafızanın uzlaşmazlığı," demişti o makalede. On kere okumuştum.

Annemle dün gece olanları düşündüm, sesinde o hüngürtüyle çığlık arasında gidip gelen o keskinliği. Bana nasıl baktığını düşündüm. Bu hatıranın gerçek olduğunu biliyordum, bu benimkiydi ve çaresizlik karşımda dikiliyormuş gibi hissettirdi; sıkı kalmış ve benim için aç.

Duruşma nasıl olacaktı? Destek merkezinde bana verdikleri kitapçıkta "kurban için travmatik bir deneyim" olabileceği yazıyordu. Bu da ne demekti ki? Terapistim "travma" kelimesini bana olan her şeyi açıklamak için kullanıyordu.

Yemek yiyemiyordum. *Bu travma nedeniyledi.*

Uyuyamıyordum. *Bu travma nedeniyledi.*

Nefes alamıyordum. *Bu travma nedeniyledi.*

Duruşmada ne tür sorular soracaklardı?

O gece ne kadar içki içmiştiniz? Uyuşturucu almış mıydınız? Şa-

hitler Paul O'Brien'ı yatak odasına sizin götürdüğünüzü söylüyorlar, bunu kabul ediyor musunuz? Onunla cinsel ilişkiye girmeye rızanız olduğunu kabul ediyor musunuz? Daha önce kaç kişiyle cinsel ilişkiye girdiniz? Rasgele cinsel ilişkide bulunan biri olduğunuzu söylebilir misiniz?

Annemle babamı düşünüyordum, babamın bana o yeni, solmuş, kayıtsız gözleriyle bakışını. Çocukken yaptığım gibi vücuduna tırmanmak, beni taşırken kollarını etrafımda hissetmek istiyordum. Bana prensesi olduğumu bir kere daha söylemesini istiyordum. Bana böyle en son ne zaman söylemişti? Hatırlamadığım bir şey daha.

Dublin'e gitmem gerekecekti. "Tecavüz (o kelimeyi söyleme, benimle ilgili o kelimeyi kullanma) ve ağır cinsel saldırılar Merkez Suç Mahkemesi'nde görülüyor," diye anlatmıştı Aidan Hefernan bana. "Duruşma en az iki hafta kadar sürebilir," demişti. Fakat bu defa, "tüm o fotoğraflar, medya ilgisi ve davanın karmaşıklığıyla" ne kadar süreceğini kestiremiyorlardı. "Emsal teşkil eden bir örnek yok," diyecekti televizyonda muhabir, arka planda eşofmanlı küçük oğlanlar hoplayıp zıplayacak, seyreden annelerine el sallayıp anlamsız suratlar yapacaklardı.

Ayağa kalkacak ve addedilecektim.

İyi bir örnek oluşturmalydım. Diğer kurbanlar için cesur olmalıydım.

#BallinatoomluKızalnanıyorum

Ben onların şampiyonu olmak istemiyordum. Cesur olmak istemiyordum. Kahraman olmak istemiyordum.

Saygın bir şekilde giyinmek zorunda kalacak, iyi bir kız gibi görüldüğüme emin olmam gerekecekti. *Onu giymeyeceksin, değil mi Emma?* Acaba devletin atadığı avukat ölümü yutmaya çalıştığımdan ya da bileklerime attığım çiziklerden bahsedecek miydi? Bu benim yararına sayılacak mıydı? (Acı damarlarımda atıyor, dışarı çıkmak için yalvarıyor, kaçışına yardımcı olması için keskin bir şeye ihtiyaç duyuyordu. Kan damlaları. Ardından fışkırıyor, daha hızlı ve daha hızlı.) Ya da bunun suçluluk hissinin bir

göstergesi olduğunu mu söyleceklerdi? Hayatlarını mahvetmiş olmanın suçluluğu. Arkadaşlarım ifadelerinde neler demişlerdi? Sarhoştı, kafası dumanlıydı, kendi aranmıştı, kendi istedi, kendi istedi. Ve kendim istemiştım, değil mi? Paul'ü o odaya ben götürmüştüm, ne yaptığımı biliyordum.

Öyle değil miydi?

Ve sonraki pazartesi günü zanlıyı aradınız, öyle değil mi? Sesli mesajlar bıraktınız, dostane sesli mesajlar. Eğer sizin iddia ettiğiniz gibi size tecavüz etmişse, bunu neden yaptınız ki?

Görgü tanığı koltuğunda oturan kendimi gördüm ve tam da *Law and Order: SVU* dizisindeki gibiydi, dudaklarım kelimeleri çıkarabilmek için hareket ediyor ama sesim çıkmıyordu.

Ve ertesi gün bir doktora gittiniz, suçladığınız oğlanlardan birinin babası olan Dr. Fitzpatrick'e. Eğer iddia ettiğiniz gibi oğlu bu işe, acımasız bir grup tecavüzüne karışmışsa, niçin ona gittiniz ki?

Fitzzy hiçbir şey yapmamıştı. Ama görmüştü. İzlemişti.

İki yana ayrılmış bacaklarımın pembe eti gözler önüne serişini görmüştü.

(Tabii geri kalan herkes de. Herkes.)

Ve söz konusu tecavüz gerçekleştikten sonra görüyorum ki yaz dönemi sınavlarınıza girmişsiniz ve notlarınız da harikulademiş. Yetmiş beşin altında bir şey yok ve hepsi de üst seviye dersler. Eğer iddia ettiğiniz kadar travmatik bir olaya maruz kalmış olsaydınız, sanırım derslerinize konsantre olabilmeniz mümkün olmazdı, öyle değil mi?

Okul koridorları, insanların Kızıl Deniz gibi kenarlara çekilmesi, omzuma çarpan diğer omuzlar ve ardından gelen fısıldaşmalar, fısıldaşmalar, fısıldaşmalar, kaşar, yalancı, kaltak, sürtük, orospu. Ekran görüntüsü alınan fotoğraflar yazdırılmış ve dolabıma tıkkıştırılmıştı. Ali, Maggie ve Jamie benimle konuşmuyorlardı, o zamanlar olay çok yeniydi, polis onların tanık ifadeleri için henüz onlara ulaşmamıştı, neyi ileri sürdüğümü, ne iddia ettiğimi bilmiyorlardı. O kelimenin geçtiğini henüz bilmiyorlardı, bu yüzden ben hâlâ sadakatsiz bir kaşardım. Tuvalet kabiniinde yediğim öğle yemeklerini boğazımdan aşağı tıkkıştırıyordum. Duvarda be-

nimle ilgili yeni bir grafiti vardı. (Benim hakkımda. Hep benim hakkımdaydı.)

Sosyal hayatınız da hız kesmeden devam ediyordu, öyle diyebilir miyiz? İçecek bir şeyler için arkadaşlarınızla buluşuyor, gece kulüplerine gidiyordunuz. Elimizde farklı bazı erkeklerden alınmış, iddia edilen “tecavüz”den sonra onlarla yattığınıza dair ifadeler var. Size saldırıyla suçladığınız adamlardan biri olan Dylan Walsh’un evinde bir partiye bile gitmişsiniz. Bunlar size en korkunç şekilde istismar edilmiş birisinin davranışları gibi görünüyor mu?

Baş dönmesi, gece kulübü tuvaletlerinin nemli zeminlerinde kayan dizlerim, rezervuarın üzerine yığılıp kalan bedenim, kapıya vuran yumruklar, “Hadisene, kahrolası. Kim var içeride? Acele etsene?” diyen biri. Kapıyı açtığımda ve beni gördüklerindeki sessizlik. Banyonun aynasındaki makyayı akmış suratım. Dışarıdaki soğuk hava, etimi kesen rüzgâr, kol kola girilen, yüzünü bile hatırlamadığım adamlar, yeniden arkadaşım oldukları için çantamda çalıp duran iPhone’umun duymazdan gelinmesi, ne olduğunu biliyorlardı (o kelime) bu nedenle ortaya çıkmış tuhaf kucaklaşmalar ve dinler görünen suratlar; *bana anlatabilirsin, senin için buradayım, senin için buradayım*. Kısa mesaj sesleri. *Neredesin, Emma, neredesin?* Yeniden dizlerimin üzerindeydim, beton soğuk ve sert. Gecenin üzerinde hak iddia etmeye çalışıyordum. Benden çalınan hatıraların yerine yenilerini koymaya çalışıyordum. Benim tercihim, benim kararım olmasını sağlamaya çalışıyordum.

Duruşmaya kadar iki yıl daha geçebilirdi. İki yıl. 730 gün. Her biri aynı mı olacaktı? Limon yalarmuşçasına acı tatları olan rüyalar. Uyandığımda ve hâlâ hayatta olduğumu, kalbimin hâlâ attığını, ciğerlerimin hâlâ havayı soluduğunu fark ettiğimde yaşadığım hayal kırıklığı. Babamın bana bakmak zorunda kalmamak için ben uyanmadan kapıdan çıkıp gittiği 730 kahvaltı; akşam yemeği niyetine mikrodalgada ısıtılan Linda McCartney marka yemekler ve babamın anneme önündekinin ne bok olduğunu sormamak için dudaklarını ısırarak inceleyişini izlediğim 730 gün; onun perişan olmuş, yabancı otlarla dolu sebze bahçe-

sine, ardından da fark edemeyeceğiniz kadar hızla bana baktığı 730 gün. Ama bu bakışı her defasında yakarlardım (çünkü bana bakmasını umuyordum ve bunu eskiden olduğu gibi yapmasını, *sen benim prensesimsin*) ve her defasında görürdüm. Gözleri, bana baktığında kapkaraydı artık, bir an için parlıyordu ve orada, *Senin suçun, niçin oradaydın? Ne giyiyoordun? Önüne gelenle yattığını söylüyorlar, öyle miydi? Yaptın mı? Yaptın mı?* okunuyordu sadece. Ve biliyordum, artık onun prensesi değildim ve bir daha asla olmayacaktım.

İki yıl sonra yirmi bir yaşında olacaktım. O yaşıma geldiğinde üniversitede olacağımı düşünmüştüm. Kendimi kışın, atkı ve bere takımı içinde, burnum ve yanaklarım soğuktan al al, elimde bir Starbucks bardağıyla dersime giderken görmüştüm. Yazın kısa etek ve çıplak bacaklarımla kampüsün bir ucundan diğerine gideceğimi, bana bakan erkeklerin farkında değilmişim gibi yapacağımı düşünmüştüm. Fosforlu çubuklarla, bira fıçlarıyla ve sevimli oğlanlarla dolu partilere gidecektim. Berbat, rutubetli bir evde muhtemelen altı kişiyle birlikte, üç erkek üç kız yaşayacaktık ve hepimiz birbirimizle takılacaktık. Bir çift çıkmaya başladığında onlarla dalga geçecektik ama gizlice bunun sevimli olduğunu düşünecek ve tıpkı Karen Hennessy ve arkadaşlarının yaptıkları gibi, onların düğünlerine katılıp “çılgın üniversite yıllarımız”dan bahsedebilmek için evlenmelerini umacaktık. Yıllar sonra o evi nasıl temiz tutamadığımız ama bunun kahvaltıda votka içip öğleden sonra kestirmeden önce *Evde Tek Başına*’yı izlediğimiz ve sonra yeniden baştan başladığımız, gidecek başka parti, başka gece kulübü ve tanışacak yeni oğlanlar olduğu için umurumuzda da olmadığı hakkında gülecektik. Hafta sonları anemin kıyafetlerimi yıkaması ve Ali, Jamie ve Maggie’yi görmek içi eve gelecektim; popüler olduğumu, üniversitede başarılı olduğumu, Ballinatoon’a ya da orada yaşayan herhangi birine ihtiyaç duymadığımı anlayabilmeleri için onlara yeni arkadaşlarımdan bahsedecektim.

Hayatımın bu, bu evin küçük, küçücük dünyası olacağını ve

benimle ilgilenen ebeveynlerim ile Bryan'ın, beni kelimeleriyle ve nazik hareketleriyle sarmalayıp bu hayata, *bu varoluşa* bağlayacağını asla düşünmemiştim. Kaçış yoktu.

Daha fazla dayanamıyorum, demişti annem dün gece. Daha fazla dayanamıyorum işte.

Ben de daha fazla dayanabileceğimi sanmıyordum.

"Berbat görünüyorsun," dedi Bryan bana akşam yemeğinde.

"Öyle mi?"

"Evet, gözlerin gerçekten kırmızı. İyi misin?"

Bana bezelye püresini uzatırken annemle kısa bir göz temasında bulunduk ve aklından geçenleri okudum, *Lütfen, Emma, lütfen hiçbir şey söyleme.*

"Bilmem ki," dedim, bir porsiyon bezelyeyi alıp yanmış nohut ve ıspanak sosinin yanına koyarken. "Sanırım pek iyi uyuyamadım."

Ön kapıya bir anahtar sokuldu. Precious yüksek sesle miyavladı. Bir kapı çarpıldı.

"Geç kaldın," dedi Bryan, babam çantasını kapıda bırakırken saati kontrol etmek için telefonuna bakarak. Sönmüş saçlarından bıyığına kadar her şey üzerinden dökülüyor gibiydi, kıyafetleri bile üstüne büyük geliyordu. Kilo vermişti. Sandalyesine çöktü ve Bryan anneme döndü.

"Anne?"

"Efendim?" Gözleri bahçeye doğru kaydığında suratını ekşitti. Ayağa kalktı ve Bryan hafifçe gülümsedi ama annem sadece perdeyi kapattı.

"Dışarısı çok aydınlık." Yerine geri otururken şarabından bir yudum daha aldı. "Işık gözlerimi acıtıyor."

Bryan tezgâha doğru yürüdü, elinde bir tabak çoban turtasıyla döndüğünde ne o ne babamız bir şey söyledi. Babamın tabağına sürten bıçağın sesi, yemeğin ne denli sıcak olduğunu fark ettiğinde hızlı hızlı nefes alıp elini suratının önünde sallaması,

ağzını serinletmek için su içişi. Sessizlik içinde yedik yemeğimizi. Hep böyle mi olacaktı acaba? Hep ben, annem ve babam, her akşam yemeğimizi aynı saatte mi yiyecektik, pazartesi çoban turtası, salı domuz pastırması ve lahana, çarşamba lazanya, perşembe sote, cuma somon ve brokoli, her cumartesi Organic Kitcher Project'ten alınmış kiş ve salata, her pazar rosto ve annem o akşam için bana mikrodalga fırında *ding* sesini duyana kadar ısıtılacak her ne aldıysa artık? Bir süre için Bryan her hafta sonu eve gelecek, beni onunla birlikte *Late Late Show*'u ya da bir film izlemek için kanepeye çekecek, haftamın nasıl geçtiğini, cumartesi için planım olup olmadığını, bitirme sınavım ya da üniversite ya da akşam dersleri ya da uzaktan eğitim hakkında düşünüp düşünmediğimi soracak ya da beni evden çıkıp normal olmayı zorlayabileceği fikir bulup, her neyse onun için uğraşacaktı. Fakat zamanla bundan imtina eder olacaktı. Hayaletlerle dolu bu evin kapısını açmaktan nefret etmeye başlayacaktı. Bir hafta sonunu kaçıracaktı, sonra bir tane daha. Eve ayda bir gelmeye başlayacaktı, sonra doğum günleri ve resmî tatillerde, sonra belki sadece Noel ve Paskalya için. Daha sık ziyaret edemediği için suçluluk hissetmeyeceği kadar uzağa, Kanada'ya, Avustralya'ya ya da Japonya'ya taşınacaktı. E-postalar gelecek, Skype görüşmeleri için sözler verilecek, postayla pahalı ama gereksiz "görünce sen aklıma geldin" parçalarıyla dolu paketler gelecekti. Daha sonra birisiyle tanışacaktı, çok gülen ve ailesi yakında olan, sevgi dolu. Bryan'a sanki kendi çocukları gibi kucak açacaklardı. Onu bizimle tanıştırmak için eve getirecekti ve kızın bakışları temkinli olacak, benimle alçak sesle, nazikçe konuşacaktı. Çocukları olacak ve giderek daha az ziyaret edeceklerdi. *Çocuklar çevrelerindeki enerji konusunda çok hassaslar, diyeceklerdi birbirlerine. Onların O Ev'deki negatif enerjiyi almalarını istemeyiz.* Ve kendine beni suçlamamasını söyleyecekti (benim suçumdu). Kendine başka bir kız kardeşi olmasını dilemediğini söyleyecekti (*kaşar, sürtük, orospu* olmayan bir tane). Daha çok e-posta gelecekti. Daha çok telefon edilecekti. Ben ve annemle babam televizyonun önünde brüksel-

lahanası ve dolma yiyip kendimizi karbonhidrat ve tekrar gösterilen klasik filmlerle duyarsızlaştırırken eşinin ailesiyle geçirilen daha fazla Noel olacaktı. Annem ve babama bakıp ne kadar yaşlandıklarına, nasıl 65, 70, 75, 80, 85, 90 olduklarına ve farkına bile vardığıma şaşırıyordum. Sonra kendimin de çok yaşlandığımı, cildimin kemiklerimin etrafında sarkarken onların gıcırdağını fark edecektim. Çocukluğumdan beri uyuduğum tek kişilik yatağımda uyanık hâlde tavanı seyrederek yatacak ve yıldızların nereye kaybolduklarını merak edecektim.

Babam genzini temizledi. "Bazı haberlerim var."

Başım bir anda kalktı. Haberler. *İki yıl sürebilir bu. İki yıl.* Ama belki de bir şey duymuşlardı, belki Fitzy ifadesini suçlu olduğu yönünde değiştirmeye karar vermiş ve onlar da benim yerime babamı aramışlardı. Belki de her şey bitiyordu.

"Haberler mi?"

"Evet." Masa örtüsünün kenarıyla oynadı. "Nora, bu masa örtüsü leş gibi."

"Gerçekten mi?" Hepimiz kirli masa örtüsüne baktık. (*Dikkatli ol!* diye bağıırırdı bize eskiden. *O örtü pahalı.*) "Tuhaf. Dün yıkadım."

"Emin misin?" diye ısrar etti babam.

"Yıkadım dedim, demedim mi? Söylediğim ve yaptığım her şeyi neden sorgulama ihtiyacı duyduğunu bilmiyorum."

"Nora, sadece bir soru sordum. Şuna bak..."

"Haberlerim var demiştin?" diye araya girdim. (Belki her şey bitiyordu.) "Nedir?" (Belki her şey normale dönecekti.)

Babam suratını ekşitti (belki tüm bunların yaşandığını unuttubildirdim) neden bahsettiğini hatırlamaya çalışıyor gibiydi. "Ah," dedi. "Evet. Şey, bölge müdürü bugün şubeye geldi."

Hayal kırıklığı göğsüme saplanan bir mızrak gibi ciğerlerimi deldi geçti. İçimde söndüklerini hissettim. *Aptal, aptal, aptal.* Elbette bir şey bitmiyordu.

"Ve... şey, bankadan son zamanlarda çekilen büyük miktardaki hesapları konuştuk."

“Bu senin suçun değil.” Annemin sesi öfkeliydi. Dönüp bana, *Bu Emma’nın suçu*, diyecek mi merak ettim. Kadehinin sapını tuttu. “Var olan hesapların aidatları artık o kadar yüksek ki çoğu insan Ulster Bank’a ya da diğer bankalardan birine geçiyor. Bunu *Ned O’Dwyer Show*’da konuşuyorlardı geçen gün ve *Examiner*’da da bununla ilgili bir makale okuduğuma eminim. Bu pek de senin suçun değil, Denis, öyle değil mi?”

Vücudunu oturur pozisyonda tutmak babamın tüm enerjisini tüketiyormuş gibi görünüyordu. (Senin bir meşe ağacı gibi olduğunu düşünürdüm. Senin uzun, iyi ve güçlü olduğunu, asla kırılmayacağını düşünürdüm.) “Şey,” dedi, “kararlarını vermişler.”

“Ne kararı?” diye sordu Bryan.

“Beni başka bir bankaya tayin ediyorlar, şehirde.” Gülümsemeye çalıştı. “Douglas şubesinin müdür yardımcısı emekli oluyor ve orası öyle yoğun ki tecrübeli birisinin işi ele almasını istiyorlar.”

“Müdür yardımcısı mı?” dedi Bryan.

“Yani, Ballinatoom’dan çok daha büyük bir şube orası.” Babam omuz silkti. “Sorun değil.” Anneme döndü, elini onun elinin üzerine koyup sıktı. “Bu iyi bir şey, Nora. Ne fark eder ki? İş iştir, nerede olursa olsun, değil mi?”

Babam Ballinatoom şubesinde neredeyse kırk yıldır çalışıyordu. Okuldan sonra orada başlamış, gişeden müdür yardımcılığına oradan da müdürlüğe kadar yükselmişti. Bankanın metresi olduğuyla ilgili şakalar yapardı ve annem de gözlerini devirirdi ama onun Sheila’yla konuşurken, “Ah, Denis öyle çok çalışıyor ki, o yer o olmasa çökerdi,” dediğini duyardım. Anlaşılan babam bankalarda bilgisayar kullanılmasını kasabadaki herkesten önce önermişti, birkaç yıl önce şubenin tamamen yenilenmesi için merkez ofisi para vermeye ikna eden babamdı, saksıların her yaz özenle elden geçirilmesini sağlayan oydu, Noel partilerinde çalışanlara sadakatlerini takdir etmek için küçük sürprizler hazırlayan da. Ne işle uğraştığını sorduklarında, *Banka müdürüyüm*,

derdi ve bunu âdeta *Man. United*'da profesyonel futbol oynuyorum ya da *Birleşik Devletler Başkanı*'yım edasıyla söylerdi.

"İşte böyle," dedi. Tekrar yemeğimize döndük. Onlara baktım ve ne kadar bitkin olduklarını gördüm.

Buna ben sebep olmuşum. Hepimize bunu ben yapmışım. Onların hayatlarını mahvediyordum.

Ve, dediğini görebiliyordum oğlanların savunma avukatının (tek bir avukat mı tutarlardı? Hayır, elbette Ciarán O'Brien'in Paul için, Dylan Walsh'un tutabileceğinden daha iyi bir avukata parası yeterdi, değil mi?) *İfadeni değiştirdin, Emma, öyle değil mi? İlk ifadende yalan söylediğini kabul ettin. Yalancı olduğunu kabul eden bir kızın söylediklerine nasıl inanacağız? Sanık sandalyesinde oturan bu adamlar ise hiç yalan söylemediler. Yaptıklarını dürüstçe anlattılar. Onları bilen tanıklar konuştular, bu oğlanların toplumun ne denli örnek bireyleri olduklarını, ne kadar güven telkin ettiklerini, hangi saygıdeğer ailelerden geldiklerini anlattılar. Ve sen onların hayatlarını, geleceklerini mahvetmek istiyorsun.*

Bunu söyleyemezlerdi. Söyleyebilirler miydi?

Yalancı, yalancı, sana kimse inanmaz. Emma O'Donovan bir yalancıdır.

Kendi aranmıştı.

"Bir dakika," dedim ve ailem bana baktı.

Adamlar senin hemfikir olduğunu, razı geldiğini söylediler. Onlar bunun senin fikrin olduğunu söylediler. Senin istediğini söylediler.

Ama hatırlayamıyordum. Benim razı geldiğimi nasıl kanıtlayabilirlerdi ki?

Razı gelmediğimi ben nasıl kanıtlayabilirdim?

Bu ülkede tecavüzden suçlu bulunma oranının sadece yüzde bir olduğunu biliyor muydun?

O zaman anlamı neydi ki?

"Neyin anlamı ne?" diye sordu annem. Bunu yine sesli söylediğimi fark etmemiştim.

Bu giderek daha sık yaptığım bir şey mi olacaktı? Bryan'ın gelecekte doğacak çocukları benden korkacaklar mıydı, Ballinatoon'a

ziyarete gelme konusunda şikâyet edip duracaklar mıydı? O tuhaf biri, diyeceklerdi. Kendi kendine konuşuyor. O kokuyor.

Kokuyordum. En son ne zaman duş almıştım? Soyunmaktan ya da aynada bedenimi görmekten hoşlanmıyordum. Benim bedenim değildi artık. (Memeleri çok küçük, öyle değil mi? Evet ama kıcı harika.)

“Emma?” Annem sabırsızlanıyordu. “Söylemek istediğin bir şey mi var?”

Peder Michael bugün Paul O'Brien'ı tanıyan şahit olarak ifade verdi. Sizce bir din adamı, eğer Bay O'Brien'ın anlattıklarının doğruluğuna emin olmasaydı bunu yapar mıydı? Peder Michael sizi vaftiz etmişti, değil mi? Evinize düzenli olarak gelirdi, ailenizin iyi bir dostuydu. Sizi tanıyacak yeterli zamanı olduğunu söyleyebilir misiniz, sizin gerçek karakterinizi?

Ben Havva'ydım. Cennet bahçesindeki yilandım. Ben baştan çıkarandım.

Cinsel ilişkilerinizde rasgele davrandığınızı söyleyebilir misiniz? Önünüze gelenle yattığınızı söyleyebilir misiniz? Bir kaşar ve bir orospu olduğunuzu söyleyebilir misiniz?

Meryem Ana, kutsanmış bâkire. Ey Meryem, günahsız yaratılmış.

Bunu söyleyemezlerdi, değil mi? Söyleyebilirler miydi? Tecavüze Uğrayanlar Destek Merkezi'nde, duruşmanın halka açık olmayacağını söylemişlerdi. Ama insanlar yine de orada olurlar mıydı? Mahkemenin dışında, kanıma susamış bir kalabalık olur muydu?

“Emma?” Bryan endişeli görünüyordu. Artık onun için sürekli bir endişe kaynağıydım. Onun vaktinden önce yaşlanmasına neden olacaktım. Ona da hasar verecektim. “İyi misin?”

Hiç kimsenin hayatını mahvetmek istemiyordum. Fitzy sanat okuluna gidecekti ve Paul Cork yetişkin futbol takımında oynayacaktı, yaygara koparmamalıydım, işte o zaman her şey normale dönerdi, herkes beni ve bütün bu olanları unuturdu. O Kız olmazdım artık.

Daha fazla dayanamıyordum. Bunun bitmesine ihtiyacım vardı.

“Benim de verecek haberlerim olduğunu söylemek istedim sadece.” Bir soru soruyormuşum gibi cümlelerin sonuna doğru sesim yükseldi. Belki de bir soru soruyordum, belki de benden istediklerinin bu olup olmadığını soruyordum, bunun daha iyi olup olmayacağını. “Bir karar verdim.” Derin bir nefes alıp kelimeleri hızla ağzımdan çıkardım. “Şikâyetimi geri çekmeye karar verdim.”

Ayağa kalktım, tabağımda kalanları çöpe döküp tabağımı bulaşık makinesine koymadan önce sudan geçirdim. Arkana dön, dedim kendi kendime. Arkana dön ve onlarla yüzleş.

Tik tak, tik tak. Mutfak saati devam ediyor, bizim için saniyeleri sayıyordu. Ve hâlâ hiç kimse tek kelime etmemişti. Ölüm sessizliği çökmüştü odaya sanki.

“Beni duydunuz mu?” dedim. “Şikâyetimi geri çekeceğim.”

“Duyduk,” dedi annem, sesi fazlasıyla dikkatli konuşuyor gibiydi. “Bu karara sebep olan nedir?”

“Ah,” dedim ve bunda ciddiymişim gibi konuşmaya çalıştım, “suçlu bulunmalarıyla alakalı istatistikleri biliyorsunuz. Asla kazanamayacaksam kendimi tüm bunların içine sokmanın anlamını göremiyorum.”

Teredditle bekledim, annemin ya da babamın aceleyle aptal olmamamı, elbette kazanacağımı, masum olduğum için kazanmam gerektiğini çünkü burada kurbanın ben olduğumu, bunların benim suçum olmadığını söylemesini *bekledim*. Fakat kimse konuşmadı.

Saati izledim, saniyeler bir turu daha tamamlamıştı, ikinciyi, üçüncüyü, dördüncüyü.

“Bilmiyorum, Emma,” dedi babam nihayet. Dönüp ona bakmaya zorladım kendimi. Umutla ışıldıyordu neredeyse. Uzun süredir bu evde umut ışığı görmemiştim. “Bu son derece ciddi şekilde düşünmen gereken bir konu.”

“Ciddiyim ben,” dedim. *Lütfen böyle yapmamamı söyle, baba.*

Lütfen buna devam etmem gerektiğini söyle, lütfen, lütfen, lütfen. "Sadece hayatıma devam edebilmek istiyorum."

"Sanırım..." Annem öylesine kısık sesle konuştu ki onu duyabilmek için ada tezgâhın üzerine doğru eğilmem gerekti. "Şey." Bitkin bir hâlde alnını sıvazladı, parmak uçlarını göz çukurlarına bastırdı. "Sanırım, bu daha... rahat olabilir." *Rahat* sözcüğünü söylerken bir an için şaşırdı, sanki kendi ağzından bu kelimenin çıkışına şoke olmuştu. *Rahat Emma. O her zaman rahattı, rahat, rahat.* "Daha iyi. Demek istediğim daha iyi olabilir. Senin için, Emma, yani. Senin için daha iyi olabilir bu. Eğer istediğin buysa tabii."

O da umut dolmuştu.

Bu daha iyi olacak mıydı? Bu her şeyin eskiden olduğu hâline dönmesini sağlayacak mıydı?

Annemle babam yeniden yemeklerine döndüler, babam çiğnerken çenesinden sesler geliyordu, annem suyundan bir yudum alıp ağzını sildi. Ben tekrar yerime oturdum.

"Bir dakika, hepsi bu mu yani?"

Bryan konuştuğunda üçümüz bir anda yerimizde sıçradık, sesinin sertliğinden irkilmiştik. "Sikerler, hepsi *bu* kadar mı?"

"Konuşmana dikkat et, Bryan," diye çıkıştı annem.

Babam peçetesini tabağına fırlattı. "Bu konuya eklemek istediğin geçerli bir şey var mı, Bryan? Yoksa sadece küfür mü edeceksin?"

Abim başını iki yana salladı, yanakları kıpkırmızı olmuştu. "Bunca şeyden sonra öylece vazgeçeceksiniz, öyle mi?"

Bay Griffin'in ofisindeki toplantıdan sonra karakola gitmiştik. Bizi bekliyorlardı. Adli muayene yaptırmak gerektiğini söylemişti polis. "Rutin bir işlem," demişti. "Saç ve kasık kılı örneği alacaklar sadece, tırnaklarının içini kontrol edecekler ve birkaç numune alacaklar. Ağızdan, vajinadan ve şey, anüsten." Anüs lafını duyan annem odayı terk etmişti. Polise cinsel saldırı değerlendirme birimine gitmem gerekmediğini, ortada bir cinsel saldırı olmadığını söylemiştim. O fotoğraflarda uyuyormuş numarası

yapıyordum. Hepsinin bir şaka olduğunu ve bu konunun kapanmasını istediğimi söylemiştim.

O kelimeleri bana karşı kullandılar.

Bryan eve ertesi gün gelmişti. Annemle onun alçak sesle bir şeyler konuştuklarını duyabiliyordum, onun sesi giderek yükseliyordu. Televizyon odasına beni görmek için gelmiş ve ellerimi kendininkilerin arasına almıştı. “Niçin bana anlatmadın?” diye sormuştu. “Sana çok kötü davrandım, sana şey dedim...” Üzüntüyle iç çekmesini saklayabilmek öksürür gibi yapmıştı. “Bunların senin suçun olduğunu sanmıştım,” demişti. Benim suçumdu ama Bryan’ın böyle düşünmesine dayanamazdım.

“Olanları kendin istedin sanmıştım,” demişti. Ve belki de bu da doğrudu. (Belki de olanlar için kendim kaşınmıştım.) Fakat bana bakarken çok üzgün görünüyordu. Artık kızgın değildi. Benden nefret ediyormuş gibi bakmıyordu. Buna ihtiyacım vardı. Bryan’ın beni sevmesine ihtiyacım vardı. Birinin benimle ilgilenmesine, bana bakmasına ihtiyacım vardı. O yüzden onun dediklerine katılmıştım. Benim suçum olmadığını söylemiştim.

O kelime gerçekleşti demiştim.

Tecavüzdü demiştim.

“Vazgeçmiyor, Bryan,” dedi annem. “O...”

“Sen şikâyetini geri çeksen bile başsavcının yine de onları yargılamayacağını kim bilecek? Sonuçta devlet adına yapıyor, değil mi?”

Panik içinde babama döndüm. “Beni tanıklık etmeye zorlamazlar, değil mi? Eğer istemezsem beni buna zorlayamazlar.”

“Sanmıyorum.” Elini elimin üzerine koydu. “Ama daha sonra Aidan Heffernan’ı bir ararım ve ne düşündüğünü sorarım.”

“Yani,” dedi Bryan, “yine de senin ifadeni kullanabilirler. Ve fotoğrafları...” Fotoğrafların, altlarındaki yorumların düşüncesiyle midesi bulanmış gibi görünüyordu ve cümlesini tamamlamadı.

(Kız ölü balık gibiydi. Oscar Pistorius’un kız arkadaşından daha ölüydü.)

(Siktir, Emma O'Donovan'ın memeleri küçük yahu. Çok daha büyük olacaklarını sanmıştım.)

(Gerçi kıcı gayet iyi J J)

Ben sadece bir nesneydim.

Sadece doldurulacak, yerine takılacak ve bir başkasına verilecek oyuncak bebek parçalarından ibarettim.

Bir fotoğrafın ardından, yirmi farklı oğlan bedenimin parçaları için on üzerinden puan vermişti. Anaokulu sınıfımda olan, doğum günü partilerime gelmiş yirmi oğlan. Arkadaşım olduklarını düşündüğüm yirmi oğlan.

(Sürtük hak ettiğini buldu. Dokuzuncu sınıfta bana sadece arkadaş olabiliriz demişti.)

Benim hakkımda gerçekten ne düşündüklerini görmek için puanlara baktım. Ve keşke ölmüş olsaydım.

"Duruşmada o fotoğrafları sunacaklar mı, bunu bile henüz bilmiyoruz; sana bunu zaten söyledim," dedi annem. "Benzer bir dava olmadığından ve..."

"Pekâlâ, belki de bunu emsal teşkil edecek bir dava yapmalıyız," dedi Bryan tükürürce. "Ya bu başka birinin de başına gelirse?"

Benim örnek olmam gerekiyordu. Feminist bloglara hikâyemi anlatmam gerekiyordu, Twitter'da hiç tanımadığım kişilerce verilen destekle cesur hissetmem gerekiyordu, haritada bırakın Ballinacoom'u, İrlanda'nın bile yerini gösteremeyecek kişilerden gelen desteklerle.

Bu bir başkasının başına gelse, hoşuma giderdi. Bir başkası da mahvolmuş olsa, buna memnun olurdu. Yalnız olmazdım.

"Eminim gelmez," dedim annem. "Onlar aslında iyi çocuklar. Bu defa sadece işler kontrolden çıktı."

Ve ona baktım ve tekrar baktım ve o ne dediğinin farkında bile değildi. Kalkmalıydım. Masayı terk etmeliydim. Oynayacak keskin bir şey bulmalıydım.

"Ne sikim dedin sen az önce?" Bryan anneme bağırdı ve o ke-

keledi, “Onu kastetmedim,” ve bana döndü. “Ah, Emma, öyle demek istemedim, sen de biliyorsun.”

“Lütfen sesini alçalt, Bryan ve annene biraz saygı göster,” dedi babam. “Burası *bizim* evimiz ve bizimle böyle konuşmana müsaade etmem.”

“Peki, onun az önce yumurtladığı o boktan iğrenç şeyi, o hayvanların kız kardeşime toplu tecavüz edişini,” (o kelime) “ve yaptıklarını tüm dünya gülebilsin diye Facebook’a koymalarını bir kenara bırakıyorum,” (hepsinin bana güldüklerini biliyordum), “şunu söyleyin bana – peki ya Emma? Ona ne olacak şimdi?”

“Ne demek istiyorsun?” Babamın omuzları gerginlikle kulaklarına yaklaşmıştı.

“Daha iyiye gitmiyor. Okula en son ne zaman gitmişti? Ne zaman...”

“Evde eğitim alıyor,” annem araya girdi ve Bryan kahkaha koy-verdi, dişlerinin arasından kaçan sert, genizden gelen bir sest.

“Ah, öyle mi? O zaman bitirme sınavına girecek, değil mi? Ve nerede girecek sınava? St Brigid’s’de mi? Sınav numarası aldı mı? Hazırlık sınavlarında ne yaptı? Üniversite için formlarını doldurdu mu? Hangi okula girmeyi umuyor? Ne okumayı düşünüyor? Nerede yaşayacak? Hadi ama, anne, evde eğitim kraliçesi, bunların hepsine bir cevap verebilmelisin, değil mi?”

“Ben, ben...” Annemin gözleri doldu. “Şey, ben...”

“Bilmiyorsun. Bilmiyorsun çünkü onu boş verdin, değil mi?”

Annemin bunu reddetmesini bekledim. Ona, aptal olmamasını söylemesini bekledim. *Elbette Emma’yı boş vermedim, onu seviyorum, ona göz kulak olmak istiyoruz*, demesini bekledim.

Bekledim ve bekledim. Sonsuza dek beklerdim.

“Peki en son ne zaman dışarı çıktı?” dedi Bryan. “İlk olduğu zaman en azından okula gidiyor, arkadaşlarıyla görüşüyordu, kahrolası bir hayatı vardı...”

“Terapist bunun normal olduğunu söylüyor.”

Annem o esnada bunun “normal” olduğunu düşünmemişti. Eğer doğru söylüyorduysam, odamda oturmalı, bitmek bilme-

yen duşlar almalı ve bulaşık süngeriyile her yerimi kazımalıydım. "Anlaşılan o ki tecavüze uğradığını iddia eden çoğu kişi ilk başta garip şekilde sakın olabiliyormuş," dedi.

İddia eden.

"Hâlâ terapiye gidiyor, değil mi?" Bryan, sanki ben odada değilmişim gibi devam etti. "Bu zamana kadar bir değişiklik olması gerekmez miydi? Peki bu yeni fikre terapist ne diyor?

"Şey, Emma az önce söyledi bize, Bryan, terapistin ne düşüneceğini nasıl bilebilirim? Akıl okuyamam değil mi, yani ve..."

"Bu olanlar yanlarına kâr kalamaz, yaptıkları şey. Emma'nın bunu yapmasına izin vermeyi nasıl düşünürsünüz..."

"Yeter." Babam yumruğunu yemek masasına öyle hızlı indirdi ki annemin kadehi yere düşüp parçalandı. "Yeter, Bryan," dedi, neredeyse yalvarırcasına. "Emma'nın kararına saygı göstermek zorundasın."

"Ama..."

"Emma'nın kararına saygı göstermek zorundasın, dedim." Babam bana baktı, gözlerimin tam içine, aylardan sonra ilk kez. "İstedğin bu mu?"

Kelimeyi ağızımın içinde hissedebiliyordum. Dilimden kan çekiyor gibiydi. Bunu söylemek bir fedakârlık yapmak gibiydi.

Babam ve annem bana bakıyorlardı, *evet de, evet de, evet de*, ve fikrimi değiştireceğim diye duydukları endişeyi neredeyse tadabiliyordum.

"Evet," dedim. "Evet. İstedğim bu."

Salı

“Emmie.” Nazik bir el saçlarımı yüzümden çekti. “Emmie, tatlım, uyan.”

Gözlerimi kırıştıtırıp ayılmaya çalıştım; annem çiçekli bir porselen fincan ile altlık uzatıyordu. “Al bakalım,” dedi. Sesi uzaktan geliyordu. “Bir fincan çay isteyebileceğini düşündüm.”

Sırtımı yatak başına vererek oturdum ve elindekileri aldım.

“Bugün nasıl hissediyorsun?”

Ağır hissediyordum. Uzuvarım ağrıyordu, sanki grip olmuş-
tum.

“Çayını iç,” dedi, “sonra da baban ve benimle kahvaltı etmek için aşağıya gel.”

“Hâlâ burada mı?”

“Evet.”

Parmaklarım çay fincanının etrafına daha sıkı dolandı. “Pek aç değilim.”

“Pekâlâ, Emma, kahvaltı günün...”

“...en önemli öğünüdür,” dedik bir ağızdan.

“Kesinlikle.” Eğilip bana bir öpücük verdi. Bunu yaparken gözlerimi kapatıp temiz sabun kokusunu içime çektim. Duş almış olmalıydı.

O uzaklaşırken gözlerimi kapattım.

"Emmie?"

Bir gözümü açıp ona baktım, kapımın eşliğinde duruyordu.
"Efendim?"

"Bu sabah çok..." Duraksadı bir an için. "Bu sabah çok güzel görünüyorsun."

Fincanı komodininin üzerine sertçe koydum.

"Birisi fikrini değiştirmek için sana baskı mı yaptı?" Joe Quirke, önceki gece onu arayıp şikâyetimi geri çekmeye karar verdiğimi söylediğimde, gecenin o saatinde rahatsız ettiğim için dilettiğim özürleri bir kenara itip böyle sormuştu. "Hayır," demiştim. "Sadece bunun daha fazla sürmesini istemiyorum." "Şey, Emma, bunun için çok geç olabilir," demişti. "Başsavcı yine de soruşturmaya devam etmek isteyebilir." "Ama beni tanık sandalyesine oturmaya zorlayamazlar, değil mi?" demiştim. "Bilmiyorum," diye itiraf etmişti. "Yapmak istemediğim bir şey için beni zorlayamazlar," demiştim. (Bu defa olmaz. Artık olmaz.) Bryan bağırarak fırtına gibi üst kata çıkmıştı. "Bu şarlatanlığa dahil olmayı reddediyorum." Ne anne ne de babam bir şey demiş ya da onun peşinden gitmişlerdi. Tüm konuşma boyunca yanımda kalmışlardı. "Emma?" demişti Joe, uzun bir aradan sonra. "Hâlâ orada mısın? İstedığinin bu olduğuna emin misin?" Kurşun kalemi kâğıda öyle sert bastırmıştım ki ucu kırılmıştı. "Evet," demiştim, "eminim." Başımın döndüğünü hissederek gözlerimi kapatmıştım.

Babam yemek masasında oturuyordu. Önünde bir tabak çörek, bir kutu portakal suyu ve hemen yanında da çizgili örgü kılfı içindeki kocaman demlik duruyordu.

"Otur," dedi annem. Bir bardak meyve suyu doldurup haplarımı uzattı. Parmaklarımın arasında çevirdim onları.

"Denis?"

"Efendim?"

Annem başıyla beni işaret etti. "Emma'ya günaydın demeyecek misin?"

Babam genzini temizledi. "Günaydın." Uzanıp bir ekmek

daha alarak üzerine koca bir kaşık çilek reçeli sürdü. “Bir çörek al. Annen bu sabah taze pişirdi.”

“Bizim için mi?”

“Kutlama için,” dedi annem ve babam suratını buruşturdu.

“Kutlama için henüz erken, Nora. Hâlâ başsavcının kararını beklemek durumundayız.” Nefes alıp verişime odaklandım. *Al. Bir. İki. Üç. Ver. Bir. İki. Üç.*

“Ama doğru şeyi yapıyorsun, bunu biliyorsun, değil mi?” dedi babam. “Seninle gurur duyuyoruz, Emma.” Çöreklerin durduğu tabağı bana uzattı ve bir tane aldım.

Hapımı yutmadan önce diğer tarafa dönmesini bekledim. “Bryan nerede?”

Annem portakal suyunun kapağıyla oynadı ve kapak yere düştü. Kapağı almak için masanın altına eğildi ve kalkarken başını vurunca küçük bir çığlık koyverdi.

“Limerick’e geri döndü,” diye yanıtladı babam, annem yenden yerine oturduğunda. “Üniversiteye gitmesi için ona iyi para saçıyoruz ve dün yeterince ders kaçırmıştı. Artık bir yetişkin gibi davranmasının vakti geldi.” Sandalyesini geri itti, takım elbisesinin ceketini sandalyesinin arkasından alıp giydi. “Bunun için teşekkürler, Nora. Nefislerdi.” Eğilip onu yanağından öptü. Ve giderken eliyle ensemini çok hafifçe sıvazladı, öylesine hafifti ki hayal etmiş olabilirdim.

“Nasıl olmuşlar?” diye sordu annem.

“Ne?”

“Çörekler. Ne düşünüyorsun? Eski bir Darina tarifine döndüm.” Sandalyesinde arkasına yaslanıp ada tezgâhtan eski tarif kitaplarından birini aldı. “Aklıma gelmişken,” dedi, şeker parçacıkları, un ve yumurta sarısıyla lekelenmiş yıpranmış sayfaların arasında gezinirken, “bunu kapağın arkasına yapışmış olarak buldum.” Bana bir zarf uzattı. “Sana gelmiş.”

Zarfı ve sonra tekrar bana baktı, başıyla açmamı onaylıyormuşçasına bir hareket yaptı. Mutlu görünüyordu. İstedğim buydu.

“Sanırım yukarı çıkacağım,” dedim.

“Ama bitirmedin...”

“Aç değilim.”

Yüzündeki tebessüm kayboldu. (Memnun oldum.)

Beni koruman gerekiyordu, demek istedim ona.

Benim tarafımda olman gerekiyordu.

Her ikisinin de yaptığım şeyin farkında olmasını istiyordum. Bana doğru olanı yaptığımı söylemelerini, bana minnettar olduklarını ve hayatlarının geri kalanını bunu telafi etmek için harca-yacaklarını söylemelerini istiyordum. Bana inandınız mı? (Neye inandım mı? Hatırlayamıyordum.) Bunun benim suçum olmadığına bir an olsun inanmış mıydınız?

Onlara bunu sormadım. Asla sormayacağım.

Bryan dizüstü bilgisayarımı sandalyemin üzerine bırakmıştı, elastik bandı da kapalı kalması için etrafına sarmıştı. Bilgisayarı makyaj masamın üzerine koyup oturdum, elimdeki pis zarfı çevirdim, ön yüzündeki un kalıntılarının altındaki kendi yazımı tıradım. Büyük harflerle bir uyarı vardı arka tarafında –30. YAŞ GÜ-NÜNE KADAR AÇMA– ama bu uyarıyı görmezden gelip açmak için parmağımı zarfın kenarından soktum, kâğıt kesiğiyle irkildim. Zarfın içinde bir A4 sayfası vardı, yaklaşık yirmi kere katlanmıştı. Kâğıdı düzgünce açtım, kenarlarındaki kırışıklıkları düzeltmeye çalıştım ve görür görmez bunun ne olduğunu hatırladım.

“Bir çeşit zaman kapsülü olacak,” demişti Bayan McCarthy beyaz tahtaya, “Kendimi Otuz Yaşımda Nerede Görüyorum?” yazar-ken. “Bunu Geçiş Yılı’mda* yapmıştım ben de ve otuz olduğumda açıp okumak için sabırsızlanıyorum.” Alelacele henüz buna daha yıllar olduğunu eklemişti ve Jamie’nin Ali’yi dirseğiyle dürterek Bayan McCarthy’nin, *Oturduğunuz o sıralarda çok da uzun olma-yan bir süre önce ben de oturuşuyordum biliyorsunuz*, diyerek ne kadar “genç” olduğunu sürekli gözümüze sokmaya duyduğu ihtiyaçtan

* İrlanda eğitim sisteminde, on birinci sınıf bitirme sınavları sonrasında iste-ğe bağlı olarak alınabilecek fazladan bir eğitim programı. –çn

ötürü suratını buruşturmuştu. Ali'nin omuzları sarsılmaya başlamıştı. "Komik olan nedir?" diye sormuştu Bayan McCarthy, önce J, sonra Ali, sonra Maggie ve ardından benim kırkırdamalarımızla birbirimizi kahkahalara boğmamız üzerine. "Yok bir şey," demiştik dilimiz dolaşarak, nefes nefese, "Affedersiniz, efendim, üzgünüm," Bayan McCarthy gözlerini göğe doğru devirip kendimizi toparlamamızı söylediğinde bir kırkırdama krizi daha kopmuştu. Tam sakinleşmiştik ki Jamie yeniden başlamıştı, ki bu da Ali'nin kahkaha atmasına neden olmuştu ve ben suratımı saklamak için çantamdan bir şey alıyormuş gibi yaparak eğilmek zorunda kalmıştım. Birkaç dakika sonra doğrulup başımı kızlardan öteye çevirmiş ve bizi Bay Griffin'in odasma yollamaması için kendimi kontrol altında tutabilmek için pencereden dışarı bakmıştım. "Otuz yaşında kendinizi nerede görüyorsunuz?" diye sormuştu Bayan McCarthy tekrar ve sınıfı kâğıda sürtünen kalem sesleri dolmuştu, işlerin bundan daha iyi olamayacağını biliyordum sadece.

Mektuba baktım. Kelimeler birbirine girmiş, mürekkep yer yer akmıştı. *Bir multimilyonerlerle evli ve iki çocuklu – biri Harry adında bir oğlan ve diğeri de Hazel adında bir kız çocuğu, onlarla ilgilenen bir dadı, şahsi bir aşçı, bir malikâne, her gün çalışan temizlikçi ve en son da son dakika eklemesi. Ve gerçekten mutlu olmaya niyetliyim.*

Âdeta sayfayı daha fazla tutamayacak kadar zayıflarmışçasına kasıldı parmaklarım ve kâğıt yere düştü. Öylece baktım arkasından. Sadece kelimelerdi. Bir sayfanın üzerindeki kelimeler.

Dizüstü bilgisayarın etrafındaki bandı çıkardım ve bilgisayarı açıp Facebook'a giriş yaptım. Bembeyaz bir kumsalda güneşte yanmış bacakların, Ladurée makaronlarının, yarısı yeniş Domino's pizza fotoğrafların, bol ünlemlili ve emojili durum mesajlarının arasında aşağı indim sayfada, herkes gülümsüyor, gülümsüyor, gülümsüyordu. Herkes çok mutluydu.

Ve gerçekten mutlu olmaya niyetliyim.

Sarah Swallows "Mezuniyet Töreni" adlı yeni bir albüme yetmiş fotoğraf yüklemişti. Onlara, öğretmenleriyle kucaklaşan, gözleri yaşlı, üniformaları içindeki kızların fotoğraflarına, konfe-

rans salonununda konuşma yapan Bay Griffin'in bir fotoğrafına tıkladım. (Ben de orada olmalıydım.) Sarah'nın kazağını çıkardığı bir fotoğraf daha, gömleği bizimle aynı dönemde okuyan tüm kızların imzalarıyla doluydu (benimki hariç), sonra Sarah ve Julie'nin Reilly's barda, gözleri mahmur, kalın çekilmiş eyeliner akmış bir fotoğrafı. Sonra Dylan Walsh'un *efsanevi partisinde*, *yuppii* ve hepsinin bir arada olduğu bir kare daha, Sean, Eli, Maggie, Ali, Jamie ve Jack ile üç dört çocuk daha ellerindeki plastik *shot* bardaklarıyla fotoğraf makinesine şerefe yapıyorlardı. Maggie ve Eli, el eleydiler. Barışmış olmalılardı.

(Keşke ben de orada olsaydım.)

Posta kutuma tıkladım. Yine doluydu, ne kadar iğrenç olduğumu, yalancı olduğumu, her şeyi uydurduğumu söyleyen sayısız mesaj. *Kaşar, yalancı, kaltak, sürtük, orospu*. Belki de öyleydim. Ne de olsa hatırlayamıyordum.

Oh, evet yavrum. Hoşuna gidiyor, di mi? Aferin sana kızım. Aferin sana.

Hatırlayamıyorum, dedim.

Bir e-postayı açtım. Bir yastık fotoğrafı ve bir Vikipedi sayfasına link vardı. **Asfiksi** (Yunanca – -sız eki ve nabız anlamına gelen sphyxis kelimesinden kaynak almaktadır) anormal solunumdan kaynaklı oksijen yetersizliğinden ileri gelen boğulmadır. Asfiksi doku ve organları etkileyen genel hipoksive neden olur. Asfiksiye hepsi uzun süreli olarak vücuda yeterli oksijen sağlanamamasıyla karakterize birçok durum neden olur. Bu durumlardan bazıları: astım, laringospazm ya da yabancı cisim varlığından dolayı oluşan basit tıkanmalardan ötürü akciğerlere giden hava yollarında görülen daralma ya da obstrüksiyonlar; sualtı, düşük oksijenli atmosfer ya da vakumlu ortam gibi havada yeterli oksijenin bulunmadığı yerlerde olmak; yeterli hava olmasına rağmen yoğun duman varlığı gibi rahatlıkla nefes almayı zorlaştıran yerlerde bulunmak. Asfiksi bilinç kaybı ve ölümlle sonuçlanabilir.

Sadece birkaç faydalı bilgi, diye devam ediyordu e-posta.

Onu ve diğer tüm e-postaları da sildim, ta ki sadece bir tane kalana kadar.

Salam Emmie,

Seni özledim. Böyle şeyler söylememem gerektiğini biliyorum. Sana nasıl hissettiğini sormama ya da nasıl hissettiğimi söylememe engel olan aramızdaki bir sözü bozuyormuşum gibi geliyor. Ama seni özlüyorum. İşte söyledim.

Bu sabah üniversite için yola çıkarken Bryan'la karşılaştım. Hayli öfkeliydi, Em. Ona kızma ama kararından bahsetti bana. Her ne kadar o siktiğimin götleklerini her gün gördüğümde tek yapmak istediğim suratlarına bir yumruk indirmek olsa da sana ne yapacağını söyleyecek değilim ve bu kararının arkasındaki nedenleri anlamaya cidden çalışıyorum.

Affedersin. Bunun benimle ilgili olmayacağını söylemiştim. Bunu kendimle ilgili hâle getirmek istemiyorum. Senin yeniden mutlu olmanı istiyorum sadece, Emmie. Bunun şu an için mümkün olmadığını düşündüğünü biliyorum ama bu olabilir. Bunu biliyorum. Sana hiç yalan söyledim mi?

Sana bir şey söylemek istiyordum. Bu seni rahatsız eder mi bilmiyorum ve eğer ederse şimdiden özür dilerim fakat ne olduğunu öğrendikten sonra senin evine geldiğim o akşamı düşünüyorum sürekli. Ve beni öpmeye çalıştın ve ben buna izin vermedim, bunun nedeni senden hoşlanmamam değildi –hadi şunu kabul edelim, ikimiz de bu konuda nerede durduğumu biliyoruz– sadece senin durumundan faydalanan olmak istemedim. Sen ağlıyordun ve her şey çok çılgıncaydı ve işlerin daha kötüye gitmesini istemedim. Ama seni öpmeyi istedim, Emmie. Siktir, affedersin, muhtemelen her şeyi bok ediyorum ama bunu bilmene ihtiyacım var. Seni o partinin olduğu gece, trampolinin üzerindeyken öpmeliydim. Neredeyse olacaktı, öyle değil mi? Neden bahsettiğimi biliyor musun yoksa yine kendimi tamamen aptal durumuna mı düşürüyorum? Sana baktığımı hatırlıyorum ve ne kadar güzel olduğuna inanmadığımı, bir kişinin nasıl bu denli güzel olabildiğini ve sadece yapmalıydım ama sana bakmayı kesmek istemedim. Keşke seni o gece

öpseydim. Seni öpmüş olsaydım keşke ve sen de beni öpseydin ve evde kalıp Jen ile Bryan’la birlikte televizyon izleseydik. O geceyi geri almak, olanları değiştirmek için neler vermezdim bilemezsin. Seni korumak için orada olmalıydım. Üzgünüm, Em.

Conor. x

O mesajı da sildim.

Onu o gece, o trampolinin üzerinde öpmeliydim. Onu öpmeliydim ve diğerleri partiye giderken biz evde kalmalıydık. Bryan ve Jen’le birlikte bir film izleyebilir, ikisi birlikte yatağa gittiklerinde sızlanarak dalga geçerdik ve Bryan bize onun yapmayacağı hiçbir şeyi yapmamamızı öğütlerdi. Ben kıyafetlerimi ondan önce çıkarmalı ve bana dünyanın en güzel kızımışım gibi bakarken onun yüzünü seyretmeliydim. Beni sevmesine izin vermeliydim. Âşık olurduk. Ne olursa olsun birlikte olmamız gerektiği için aynı şehirde bir üniversiteye başvurmaya karar verirdik. Gerçeği bildiğimiz için, çok genç olduğumuzu söyleyen herkesi yok sayar, yirmi iki yaşımızda evlenirdik. Seksen yaşımıza geldiğimizde hâlâ el ele tutuşuyor olur, insanlara birlikte büyüdüğümüzü, birbirimizin en yakın arkadaşı olduğumuzu ve o arkadaşlığın nasıl da aşka dönüştüğünü anlatırdık. “Bana karşı hep bir şeyler hissetmiştin,” derdim torunlarıma, “ama onu beklettin.” Ve Conor da bana göz kırpıp, “Sen buna değerdin,” derdi. Mutlu olurdum.

Artık asla onunla olamazdım. Ben o diğer oğlanlara aittim, âdeta beni kızgın demirle dağlamışlar gibi. İsimlerini kalbime kazımışlardı.

Makyaj masasının aynasındaki yansıma baktım. Nasıl oluyordu da iki göz, bir burun ve bir ağız bir insanı güzel yaparken, diğerinin çirkin olabileceği onca farklı pozisyonunda bulunabiliyordu? Ya gözlerim bir tık daha birbirine yakın olsaydı? Ya da burnum biraz daha düz? Dudaklarım daha ince ya da ağızım çok geniş? Hayatım nasıl değişirdi? O gece yaşanır mıydı?

*Şeker Adam**, dedim aynanın karşısında. *Şeker Adam. Şeker Adam.*

Gözlerimi kapatıp bekledim, bir orağın tenimi kesmesini, güzelliğimi alıp götürmesini umdum. Beni baştan yaratmasını.

Gözlerimi kırıştırdım ama karşımdaki sadece bendim. Hayal kırıklığı mı yoksa rahatlama mı yaşamalıydım bilemedim.

Aynadaki kızla göz teması kurdum. Ayağa kalktım, taytımı indirdim ve kapüşonlumu çıkardım, sutyen ve külotla karşımda duran solgun bedene öylece baktım.

Kızın memelerine dokundum.

Siktir, Emma O'Donovan'ın memeleri küçükmüş yahu. Bundan çok daha iyi olacaklarını düşünmüştüm.

Arkamı döndüm.

Gerçi kızı gayet iyi görünüyor.

"Emma?" Annemin sesi alt kattan yukarı süzüldü. "Emmie, neredesin?"

"Odamdayım."

"Aşağı gelir misin? Seninle konuşmak istiyorum."

Derin bir nefes aldım, sonra bir tane daha. Al. *Bir. İki. Üç. Ver. Bir. İki. Üç.*

Giyinip bu bedeni örttüm.

Yansımama baktım.

Normal görünüyordum. İyi bir kız gibi görünüyordum.

"Emmie?" diye seslendi tekrar annem.

"Geliyorum," dedim. "Hemen iniyorum."

Ve merdivenlerden aşağı indim, normal görünebilmek için dudaklarıma bir gülümseme yerleştirdim. Artık normal görünmem önemliydi. İyi bir kız gibi görünmem önemliydi.

* Haksız yere öldürülmüş bir adamın, aynaya karşı beş kere adı söylendiğinde orak ile o kişinin arkasında belirip intikam almasını konu edinen korku filmine gönderme. -yhn

Sonsöz

Hem *Kusursuzlar*'ı hem de *Sen İstedin*'i kasvetli ve muğlak bir şekilde bitirmeye karar verdim. Bunu sansasyonel olmak ya da okuru duygusal açıdan manipüle etmek için yapmadım. Bunu anlatının kendisine sadık kalacak bir son istediğim için yaptım.

Sen İstedin'i okuyan bazı kişiler, Emma'nın eninde sonunda teslim olmasından ötürü hayli hüsrana uğradılar. Onun savaştığını, kendisine yapılan için adalet aradığını görmek istediler. Ben de bunun olduğunu görmeyi tercih ederdim ama ne yazık ki bu bana doğru gelmedi. İçinde yaşadığımız toplum her ne kadar cinsel şiddeti tasvip etmiyor gibi görünse de tecavüzü ve cinsel istismarı nasıl da önemsizleştirdiğimizi görmek için pek de derine inmeye gerek yok. Cinsel istismar (istenmeyen dokunuştan tecavüz) o kadar yaygın ki bunu kadınlar için neredeyse kaçınılmaz olarak görüyoruz. Kızlarımıza tecavüzden nasıl kaçınacaklarını kötü bir şey olacak beklentisiyle, kaybedilmiş bir savaş veriyor-muşçasına öğretiyoruz. Bu romanı yazarken birçok arkadaşım gelip bana başlarına gelen bir şeyleri anlatıp durdu. Eteklerinden yukarı çıkan bir el, hayır cevabını kabul etmeyen bir oğlan, razı gelemeyecekleri kadar sarhoş oldukları ama rızanın yine de kendilerinden zorla alındığını düşündükleri bir akşam. Bu hikâyeleri

birbirimizle paylaştık ve sanki regl ağrıları ya da doğum kontrol hapları gibi, kadın olmanın ayrılmaz bir parçasını tartışıyormuş gibiydik. Bu hikâyeleri bana anlatan her kadının ya da kızın tek ortak noktası vardı: Utanç. "Sarhoştum... Onu evime getirmiştim... Partide uyuyakaldım... Dondum kaldım ve ona durmasını söylemedim..."

Benim suçum. Benim suçum. Benim suçum.

Bu kadınlara olanları polise bildirip bildirmediıklarını sordugunda yirmi kadından sadece biri evet dedi.

Diğerleri bana bakıp dedi ki, "Hayır. Bunu nasıl ispatlayabilirdim ki? Bana kim inanırdı ki?"

Ve bunlara verecek hiçbir cevabım yoktu.

Daha fazla bu tip bir dünyada yaşamak istemiyorum. Mahalledeki parkta oynayan kız çocukları görüyorum ve onlar için, içinde büyüdükleri kültürden ötürü korkuyorum. Cinsel istismarın nadiren görüldüğü bir dünyada yaşamayı hak ediyorlar, bu konunun ciddiye alındığı ve sonuçlarının failler için hızlı ve şiddetli olduğu bir dünyada.

Tecavüz hakkında konuşmalıyız. Rıza hakkında konuşmalıyız. Kurbanı suçlama ve kadınların hayat tarzının eleştirilmesi, kadınların damgalanması ve genç erkekler ile genç kadınlar arasında yarattığımız çifte standartlar hakkında konuşmalıyız.

Bu dünyadaki tüm Emma'lar anlaşıldıklarını ve desteklendiklerini hissedene kadar konuşmalı, konuşmalı ve konuşmalıyız. Ta ki onlar kendilerine inanıldığını hissedene kadar.

Louise O'Neill

TEŞEKKÜRLER

En iyi arkadaşım olan iki kadına – beni olduğumdan çok daha yetenekli gösteren harika editörüm Niamh Mulvey. Sen olmasan bunu yapamazdım. Sonsuz bir sabrı ve bitmek bilmeyen teşvik ediciliğiyle yazar temsilcim Rachel Conway, beni daha iyi hissettirmeyi her zaman biliyorsun.

Karşılıksız sevginin nasıl bir şey olduğunu bana gösterdiği için anneme ve tanıdığım en şefkatli adam olan babama.

Arkadaşlarıma ve aileme gösterdikleri destek için teşekkürler. Sizler kim olduğunuzu ve benim için ne ifade ettiğinizi hepiniz biliyorsunuz.

Lauren Woosey'ye ve Quercus'taki herkese benim nezdimde gösterdikleri sıkı çalışma için teşekkür ederim. Bu kadar ilham verici ve tutkulu insanlarla çalıştığım için kendimi şanslı hissediyorum.

İrlanda Çocuk Kitapları'na, *Kusursuz* için yazan tüm eleştirmenlere ve gazetecilere, çevrimiçi olarak ondan bahseden bloggerlara, kitabı insanların eline tutuşturarak kitabevlerine ve onu ne çok sevdiğini bana e-posta yazıp ileten tüm okurlara çok teşekkürler. Hayallerimin gerçek olmasını sağlıyorsunuz.

İrlanda Sanat Kurumu'na cömert destekleri için teşekkür ederim.

Cork'ta bulunan Tecavüze Uğrayanlara Destek Merkezi'nden Mary Crilly'ye teşekkürler. Yaptığın iş inanılmaz.

Taslağımı okuyan ve bana İrlanda yasal sistemiyle ilgili öylesine detaylı bilgiler veren Helen-Claire O'Hanlon'a teşekkür

ederim. Kitabın yazımının ilk aşamalarında bana kanunlar ve eğitim sistemi konusunda destek olan Eimear O'Regan ve Sharon Brooks'a teşekkürler. Kitabın içinde gördüğünüz tüm hatalar bana ait.

Cork'lu gençler tarafından kullanılan argolar için durmadan attığım mesajlara dayandığı ve bana karşı her zaman öylesine zarif davrandığı için Isabelle Mannix'e teşekkürler.

Son olarak ve en önemlisi, benimle hikâyelerini paylaşan tecavüz kurbanlarına teşekkür ediyorum. Cesaretinizi ve güçlü karakterlerinizi asla unutmayacağım.

LOUISE O'NEILL

KUSURSUZLAR



'Karanlık bir rüya. Canlı bir kâbus. O'Neill'in kurguladığı dünya korkutucu çünkü gerçekleşebilir.'

—JEANETTE WINTERSON



YABANCI

"BİZİM GİBİ KIZLAR İÇİN EŞ OLMAK ÖZGÜRLÜKTÜR."

Kadınların, erkeklere hizmet etmeleri için yaratıldığı bir dünyada, bütün kızların ilk görevi güzel olmaktır. Artık doğal yollarla dünyaya gelmiyor, özel olarak tasarlanıyorlar, sonra da reşit olana kadar Okullarda, gelecekteki eşlerini tatmin etmek için yetiştiriliyorlar.

Eş olarak seçilemeyenler için ise geriye kalan seçenekler cariye veya Okul'da öğretmen olmak.

Okul'daki son senelerinin stresi artarken, freida'nın en yakın arkadaşı hiç yapmaması gereken bir şey yapar: Kilo alır. Hemen sonrasında kızların izole ortamına eş seçmeye hevesli erkekler gelir.

freida geleceği için savaş vermek durumundadır. En yakın arkadaşı, en sevdiği kişiye ihanet etmek zorunda kalacak olsa bile...

"Çavdar Tarlası Çocukları'nın umutsuzluğunu, Stepford Kadınları'nın eleştirisini ve 1984'ü andıran bir roman... Yazar, yeni ve özgün bir yetenek."

—*Irish Independent*

"Derin, karanlık ve korkutucu şekilde gerçekçi. Bu kitap sizi uzun süre bırakmayacak."

—*Marie Claire*

"Son derece çarpıcı... Sürükleyici, başarılı ve karanlık."

—**MARIAN KEYES**



LOUISE O'NEILL

Hem roman hem Irish Examiner için haftalık köşe yazarı olan Louise O'Neill, Cork, İrlanda'da doğmuştur. Lisansını İngiliz Edebiyatı üzerine yapan yazar ilk kitabı olan **Kusursuzlar** ile birçok ödül kazanmıştır ve kitap, Killer Films tarafından filme uyarlanmaktadır. İkinci romanı **Sen İstedin**, bir numaralı çoksatan olmuş ve Irish Book Awards'da yılın kitabı seçilmiştir.

